

Fénysugarak

2019. 2. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

27. hét

„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk;...”
(2Kor 10,3–6)

Az életem olyan szakaszát élem, amelyben mind erősebben érzékelem a szellemi (lelki) harcot! A kijelentett igében mindig világosan kiemelkedik a harc, amely szüntelenül tart a világosság és a sötétség erői között. Öröm látni az ige szavának erejét és győzelmét, de szomorúság tölt el, amikor vereséget kell látnom vagy tapasztalnom saját gondolatvilágom csataterén!

Tudom az életünk szüntelen harc, harctéren születünk és harcba születünk bele! Velünk születnek a testi fegyvereink. Már a kicsiny gyermekkorban megfigyelhetők ezek a hadakozások.

Amikor hit által kegyelemből újjászülettem (szellemi ember lettem), csodálatos volt érzékelnem, a tudatom fel sem fogta, hogy a Lélek hogyan tanít a szellemi harc módszereire, a lelki fegyverek használatára!

Állandó késztetést érzek a mai napig, hogy a lelki fegyverek helyett a testi fegyvereket kapjam elő!

Uram segíts megerősödnöm abban a tudatban: *”...testben élünk, de nem test szerint hadakozunk”.*

Gyurkó József

“Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.” (12. v.)

A szellemi (lelki) ember harcának titkaiba vezet be bennünket Jakab, aki Jézusnak test szerint legközelebbi atyafiságához tartozott. Ennek a harcnak kimenetele nem kérdéses, mert Jézus ezt a harcot már megvívta. Isten megengedi, hogy ezekbe a harcokba (megpróbáltatásokba) belekerüljünk. Bízunk bennünk, hogy képesek vagyunk megnyerni a csatát. Tudja, hogy megerősödve és megedződve a tökéletesség magas szintjére jutunk el állhatatosságunk által.

Biztat bennünket öröme és a vele való kapcsolat bensőségeségére. Az ellenség minden támadásánál nagyobb az, Aki bennünk van, mint aki ellenünk. Állandó árnyékként kísér bennünket a bölcstelenségünk, amely minket ingataggá akar tenni. Isten Lelkét adta nekünk pecsétül, aki emlékeztetve erősít az Úr minden ígérete által. Minden megpróbáltatásban a kitartáshoz az erőt a biztos cél, az örök élet koronája adja. Ő mondja boldog embernek azokat, akik ebben a harcban megállnak.

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,11–12; Péld 2,3–6; Jób 5,17–19;
2Tim 4,8; Jel 2,10

„Ne tévelyegjetek, szeretett testvéreim;” (16. v.)

Ebben a szellemi (lelki) harcban nálunk erősebb a megtévesztés szelleme. Jobban ismer bennünket, mint mi magunkat. Tudja, hol a gyenge pontunk. Urunkat igyekszik a vádlottak padjára ültetni. Nekünk saját kívánságainkat kellene elítélnünk, hogy ne uralkodjon rajtunk a bűn, amely a halál.

Az apostol egyik fordítás szerint felkiált: „Szeretett testvéreim, ne hagyjátok magatokat becsapni!” Ne engedjétek, hogy a tévelygés szelleme legyőzzön titeket! Merítsetek erőt abból, ami az igazság! Az Örökkévaló senkit nem kísért, ez az ellenség harci módszere – ne felejtsetek el!

A megpróbáltatás Urunk meggazdagító munkája, amelyben szentségét munkáló szerelme van benne. A kísértő ezt elfedi előlünk és a megpróbáltatásnak testünkre gyakorolt hatásával téveszt meg bennünket. Isten akarata, hogy olyanok legyünk, mint Ő, szellemi (lelki) emberek. (Mert a test a szellem porból készített ruhája.)

Az Örökkévaló akaratával egyezik-e a te akaratod?

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 1,22–25; Róm 7,7–10

„Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim:...” (19. v.)

A lelki élet szellemi (lelki) harc, amely szüntelen tanulás. Harc közben meg kell tanulni az Isten országa törvényei szerint élni! A tanulás együtt jár a hallgatással és az engedelmességgel. Megtanulni, hogy a mi harcunk fegyverei nem testiek (2Kor 10,3–5). Harcol bennünk a régi és az új (szellemi) élet. Fontos tudatosítani magunkban, hogy az Igazság tesz szabaddá bennünket. Két fület adott az Isten, de csak egy száját, ezek szüntelen a harc területei. Jó tanácsot ad az apostol: Legyünk gyorsak a hallásra és késedelmesek a szólásra!

A szellemi élet szabályaihoz tartozik a hadüzenet a „feledékenységnak”. A győzelmes élethez erőt érdemi a szabadság tökéletes törvényéből lehet. Fontos szabály a győzelemhez, a régi élet keresztre feszítése által „minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is” kivetni magunkból. Az által lesz a „beoltott ige” erőssé és hathatóssá, ha megcselekedjük azt. Így nem csapjuk be magunkat, és ez boldoggá tesz minket (25b. v.).

Ajánlott igeszakasz: Ézs 1,17; Kol 3,8; 1Pt 2,1; Zsid
13,21; 1Pt 3,10

„Úgy beszéljeteK, és úgy cselekedjeteK, mint akiket a szabadság törvénye ítél meg”. (12. v.)

A hitélet egy újabb harcteréről olvashatunk ebben a szakaszban. Az ige tükrébe belenéző embernek meg kell látnia és meg kell szüntetnie a személyválogatás bűnét. Ez csak harc által lehetséges. A lelki ember Krisztus testének a tagja, Vele úgy egy, ahogy a beoltott szőlővessző a tőkével. Krisztus szemével csak egyféleképpen nézhetjük az embervilágot. Ez naponkénti harc. Krisztus mindenkiben megváltásra, megtartásra szoruló bűnös embert, jelzők nélkül „embert” lát. Földi élete során mindenkit egyformán szeretett és hívott Isten országába.

Isten királyi törvénye a szeretet. Ő ennek alapján mond majd ítéletet. A szeretet királyi törvénye egyúttal a szabadság törvénye is. Annak az embernek, aki szeretetből és szabadon cselekszik, nem kényszerítő iga a királyi törvény.

Isten is irgalmatlanul ítél azok felett, akik embertársaikhoz irgalmatlanok. Az irgalmasok viszont biztosan számíthatnak arra, hogy Isten irgalmas lesz hozzájuk az ítélet napján. Az igazi hit harcának gyümölcse az irgalmas szeretet.

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 4,17; Mt 5,7; 18,33; Zsolt 41:2;
Mt 11,28; 22:9; Mk 12,14

„Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt az ilyen hit?” (14. v.)

Az Örökkévaló engedélyével lelkünk ellenségének lehetősége van az igével támadni. Természetesen hazugság az ő ajkán minden ige. Igazságok túlhangsúlyozása vagy lényegtelennek való felmutatása. Így van ebben a szakaszban a hit és a cselekedet.

A hit a fontosabb vagy a cselekedet? – kérdéssel kezdődik az ellenség támadása. Hit és cselekedet egy dolog, ahogy a test lélek nélkül, a hit is cselekedetek nélkül halott. Jakab tanításában úgy szerepel tehát a hit, mint elsőrendű tényező, hajtóerő a jócselekedetekre, amely által Isten minden embert megigazít. Tehát megtévesztés az, hogy az ember a cselekedeteiért igazul meg. Miből lehet biztosan tudni, hogy Isten kegyelemből, hit által megigazított valakit? Amikor az igazi hit megtermi a gyümölcsét, mert a cselekedet és a hit együtt a megigazulás kézzelfogható bizonyítéka.

Az apostol bibliai példákkal bizonyítja, hogy az igazi hit mindig cselekedetekben gyümölcsözik. Ennek az ellenkezőjét állítani balgaság. Boldog az az ember, akit a tanítások szele nem ingat meg!

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,21; 8,29; Lk 4,41; ApCsel
16,31; 19,15; Gal 5,6

„Testvéreim, nem kellene ennek így lennie.” (10b. v.)

A lelki ember sok csatát veszít az életének minden területén. Sokféleképpen vétkezik, de legkönnyebben, leggyakrabban a nyelvével követ el bűnt. Sokkal könnyebb szóval megbántani a másik embert, mint egy gonosz tettet véghezvinni.

Akármelyik más testrész jobban fegyelmezhető, mint a nyelv. Arra sokan képesek, hogy a kigondolt, megkívánt bűnt ne tegyék meg, de arra senki sem képes, hogy legalább néha ki ne mondjon olyasmit; amit később szégyenkezve kell megbánnia. Jelentéktelen kicsiny, nem is látszik, mégis veszedelmesebb a test minden más tagjánál. A nyelv képes az embert egészen démonivá tenni. Benne van a nyelvben a gonoszság egész világa, minden bűn csírája. Lángba boríthatja az ember egész sorsát, pokollá teheti az életét.

Amíg a Szentlélek nem cseréli ki az ember szívét, addig a nyelv olyan ellentmondásokra képes, amikre az egész természeti világban nincs példa: Hol áldja, hol gyalázza Istent. Amire egy angyal sohasem vállalkoznék, az ember meg meri tenni. Ha a Szentlélek a szeretet uralma alá helyezi az ember megújított szívét, akkor a szeretet megszelídíti a nyelvét.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 5,10; 39,2; 57,5; Péld 18,21;

Ézs 50,4; Róm 3,13; 1Pét 3,10; Jel 16,10

28. hét

„De én bízom benned, Uram, vallom: Te vagy Istenem!
(Zsolt 31, 15)

A napokban olvastam ezt a zsoltárverset. Nagyon megragadott a zsoltáríró Dávid személyes vallástétele. Megvallja mindenki előtt, hogy Istenben bízunk, átélte segítségét a bajok között.

Velünk is megtörténik, hogy bajban vagyunk, amikor rájövünk, hogy csak Istenben, mennyei édes Atyánkban bízhatunk, tőle várhatjuk a segítséget.

Én is átéltem néhány nehéz helyzetet, orvosi szűrővizsgálatok, sok várakozás, nem segítő hozzáállás és kemény, barátságtalan beszéd által. Amikor egy szakorvos elvesz tőlem egy cukorbetegségre való gyógyszert, ami nem okozott rossz mellékhatásokat, azért mert 2 tizeddel kevesebb az átlagom. Így kiálthattam fel én is: *„Légy erős kösziklám, erős váram, segíts rajtam!”* (Zsolt 31,3). Hiszem, hogy meg fog oldódni ez a probléma, mert Istennél nincs lehetetlen.

Szabad és lehet bízni ma is Istenben, mert Ő örök-kevaló szeretettel szeret. Bízunk és várjuk a csodát, igen a hétköznapi kis és nagy csodákat!

Gyurkó Józsefné

„Dicsérjétek az Urat! Boldog ember az, aki az Urat féli, sok örömet talál parancsolataiban. (1. v.)

Az ember minden korban keresi a boldogságot, a boldogság kék madarát kergeti. Kevesen értik meg, hogy Isten már megadott mindent a boldogsághoz, de a gyakorlatban nekünk kell kivitelezni. Az életvitelünk, a szavaink, a cselekedeteink a hozzáállásunk nagyon befolyásoló

A zsoltáros három dolgot említ itt: Dicsérjük az Urat ez az alaphang; utána féljük az Urat, vagyis mint Mindenható előtt hajoljunk meg és ismerjük el hatalmát, fogadjuk el a kegyelmet, amit Jézus adott kereszthalála által; és a harmadik dolog, hogy örömet találjunk parancsolataiban.

Első olvasásra talán nem is tűnik nehéznek, de a hétköznapi életben erős hozzáállást, Isten erejét kérő, és magunkat megtagadó magatartást igényel. Ki képes erre? Aki bűnbánat által Isten gyermekévé lett, felismeri, hogy egyedül nem megy. Mindig Isten segítségét kell kérnie. De minden győzelemmel könnyebb lesz a harc, ezt mondja egyik énekünk, és valóban így van, még ma is tanulgatom.

Sok ígéret vár arra, aki féli az Urat, olvashatjuk a zsoltárban. (2–9. v.)

„A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részlehajló és nem képmutató.” (17. v.)

Hogy ki a bölcs és okos, azt az élete mutatja meg. A bölcsesség nem láthatatlan szellemi kincs, hanem a cselekedetekben látható. A felülről való bölcsesség az életben tanúsított jó magatartást jelent; az emberi kapcsolatokban, az egymással való bánásmódban jó, szelíd, türelmes, jóságos, kedves, barátságos életet. Isten ajándéka, mint a hit. Nem az ember szerzi, gyűjti a korral és élettapasztalatokkal, hanem kérnie kell. (Jak 1,5–7)

Az első jellemző: a tisztaság. Tiszta szívében, lelkiismeretében, minden dolgában. Azért tiszta, mert Jézus vére megtisztította és az ige állandóan tisztogatja. A második a békeszerető: Istennel és az emberekkel békességben él. Szereti a földi békességet is.

A Lélek gyümölcseire gondolok, mivel nagyon hasonlóak a bölcsesség gyümölcsei is, hiszen Isten adja mind a kétfajta gyümölcsöt. Ahol ezek a gyümölcsök vannak, ott nem jöhet szóba a keserű irigység és viszálykodás, amiről igeszakaszunk ír.

Kérjük ezt a rendkívüli bölcsességet és így éljünk otthon, munkahelyünkön, gyülekezeteinkben.

„Engedelmeskedjete azért Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.” (7. v.)

Valódi megtérésünk elsősorban az engedelmes-ségben mutatkozik meg.

Igeszakaszunk egy nehéz viszályokkal teli gyülekezeti helyzetről szól. Vigyázat! Ahol a nyelv szabadon vétkezik, ott előbb utóbb ellenségeskedés támad. Az Isten iránti szeretet helyét az ellene való zúgolódás váltja fel. A megelégedés helyett összehasonlítgatás és irigység lép fel. Pál apostol által Isten így tanít bennünket: *„Valóban nagy nyereség az istenfélelem megelégedéssel”* (1Tim 6, 6).

Ez az ige életemben mottó igévé vált. Amikor az ellenség támadott, hogy elégedetlen legyek, mindig ez az ige adott erőt ellenállni, és újból örülni. Igen a legnagyobb nyereség ebben a világban az istenfélelem és az Ő útjain való járás, mert örök élet a jutalma. Ilyen nagy nyereséggel egy vállalat és bank sem dolgozik.

Egy másik ige is itt van a szívemben: *„...mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall?”* (Mt 16,26)

Isten beszéde mindig segít nekünk ellenállni az ördög csábításának. Élünk ezzel a lehetőséggel életünk minden kísértésében!

„Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.” (15. v.)

Nem lehet előre kiszámítani, hogy mit hoz a holnap. Azt sem tudjuk, hogy megérjük-e a következő napot. Földi életünk mulandó, olyan gyorsan elmúlik, mint a pára. A zsoltáros írja: *„Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”* (Zsolt 90,12)

Istent soha ne hagyjuk ki számításainkból, kérdezzük meg akaratát és vezetését igéjén keresztül. Ha nem így élünk, sajnos elbizakodottság és dicsekvés jellemez bennünket, vagyis istentelenség: Van Isten, de nem számít!

Magam tervezem az életem és azt csinálom, amit akarok. Ez nem jó út, nem vezet el a célhoz, vagyis Isten országába.

Életünk és minden, ami velünk történik, Isten kezében van. A jelen és jövő felett Ő rendelkezik kizárólagos, korlátlan, szuverén hatalommal. A történelmet és a mi életünket Ő igazgatja, nem ötletszerűen, hanem örök tervének megfelelően.

A szakasz vége a jó tettekre hívja fel figyelmünket. Élünk a lehetőségekkel! Én így akarom élni az életem. Dicsőség Istennek, hogy Ő segít. Te hogyan döntesz?

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,41–47

„Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is.”

(3b. v.)

A földi gazdagság múlandó. Egy napon el kell költöznünk a mennyei hazába és el kell számolnunk, hogy milyen eszközökkel tettünk szert anyagi javainkra és mit tettünk a körülöttünk élő nélkülözőkkel.

Minden gazdagság az enyészeté lesz, mert a világ végén az egész föld és minden, ami rajta van a tűz martaléka lesz. Tehát a kincseknek minden értéke semmivé lesz. Csak az marad meg „amit Jézusért tettél” mondja nekünk egy kedves énekünk, mert az kincs Isten országában. Jézus iránti szeretetből szolgálunk és tesszük a jót, vagy valami más indít bennünket: saját dicsőségünk vagy anyagi előnyök? Ez életbe vágó, vagyis örökéletbe vágó kérdés. Más különben semmi értéke nincs.

Jézus a hegyi beszédben felhívja figyelmünket: *„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok betörnek, és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben,...”* (Mt 6, 19–20)

Súlyosbítja helyzetünket a kincsgyűjtés, ha életünk utolsó szakaszában tesszük, vagy ha már erősen látjuk az idők jeleit.

„Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van.” (8. v.)

A türelem – a Lélek gyümölcsei között van felsorolva – nagyon drága kincs. Ha várakoznunk kell, milyen jó az időt kihasználni imádságra, vagy beszélgetésre. Sokszor átéltem, hogy el kezdtem beszélgetni, és pillanatok alatt kiöntötte a szívét a másik. Ilyenkor mindig alkalom nyílik a bizonyágtételre, hogy a bajok és betegségek között élőnek egy kis fénysugarat gyűjtsunk fel Jézus szeretetéről, az örök életről. A földművelő türelmét ismerjük, nem lehet ma vetés, holnap aratás, mindennek be kell érnie.

Olyan hálásak az emberek, ha valaki meghallgatja őket. És nagyon sok az egyedül élő ember. Jézus többször utal példázataiban visszajövetelére, és arra biztat bennünket, hogy munkálkodjunk, amíg Ő visszajön. Boldog az a szolga, akit munkában talál, aki törődik és segíti felebarátait.

Erősítsétek meg szíveteket! Mit jelent ez? Krisztus visszajövetelébe vetett hitet kell megerősíteni. Sok erőt ad nekünk, ha olvasunk a hithősökről, akik mindvégig kitartottak. (Zsid 11.)

Állandó várakozásban élünk, készen kell lennünk. Készen talál bennünket, ha visszajön?

„Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet!” (13. v.)

Nagy kiváltság, hogy minden életkörülményünkben Istenhez fordulhatunk imádsággal vagy énekléssel, ami dupla imádság.

Nekem személyesen az a rendkívüli, hogy én a kis porszem ember a földön élő kb.7,5 milliárdból segítségül hívhatom, könyöröghetek hozzá, mert édes Atyám. A legeslegjobb földi édesapát is meghaladó igaz szeretettel tekint le rám. Az Úr Jézus golgotai áldozata által gyermekévé fogadott.

Most ahogyan írom a fénysugarak áhítatait, egyik nap a nagy időváltozás miatt nagyon rosszul lettem. Imádkoztunk és Isten megerősített. Amikor már csak pár mondat volt hátra a nyolcnapi áhítatokból, egy rossz kattintás a laptopon és minden eltűnt. Férjemmel imádkoztunk és Ő nagyon bátorított, hogy készen leszek időre. Persze az előző anyag már egy héttel a határidő előtt készen volt. Újból meg tapasztaltuk az imádság erejét és most énekelek és dicsőítem Őt, mert méltó az imádatra. Ha énekel az ember, megtelik a szíve örömmel és hálával. Isten betölti az otthonunkat, és ez kiárad a körülöttünk élőkre is.

Gyakoroljuk hát minden esetben!

29. hét

*„...Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?”
(Mt 16,13b Károli)*

4 éves Sáránk akaraterős kislány. Szinte minden reggel felülírja édesanyja öltöztetési kísérletét. Ha feleségem próbálja jobb belátásra bírni, ilyenkor beveti legkifinomultabb harci eszközét: a könnytelen sírással társított nyafogást. Egy vasárnap reggelen, amikor templomba készültünk, ugyanez lejátszódott. Hallva, hogy elvitatja édesanyja jó ízlését ruházat dolgában, úgy éreztem közbe kell lépnem: Sára, hát mégis ki a főnök ebben a házban? Pillanatnyi gondolkodás után, szipogva rávágta: hát apa! Tovább próbálkoztam: De ki a legnagyobb főnök? – Jézus! Ekkor megkérdeztem tőle: És anya kicsoda? Erre Sára: a kicsi főnök!

Bár a szülőknek és Jézusnak is jutott a főnökségből, kislányunk magatartása mégis arra utal, hogy alapvetően ő szeretne mindannyiunk fölött dönteni. Vajon nálam/nálad hol helyezkedik el az Úr a „ranglétrán”? Összhangban van-e nálad a hitvallás és a gyakorlati élet?

R. Szabó István

“Ujjongjatok az ÚR előtt ...” (1. v.)

Ma 230 éve, hogy a híres Bastille megrohamozásával elkezdődött a Francia Forradalom, amely a „felvilágosult” Nyugat számára történelmi mérföldkővé vált. A „szabadság, egyenlőség, testvériség” azonban sok vért követelt, a király és felesége sem élte túl.

Mi tagadás, a mi királyunk az egész világot forgatta ki sarkaiból. Mit meg nem tett, hogy bennünket, az atyai háztól elcsatangolt Jancsikát és Juliskákat, akik a kedvesnek és szépnek mutatkozó, de gonosz boszorka fogságában éltünk, megtaláljon és hazavezessen? De ki hallott még olyat, hogy a 112-t hívod, és amint (meg)mentőd belép, rögvest megölöd?

Mily csodás mégis ez a tudás, hogy megbocsátott. A Golgota és az üres sír szeretetpalánk, amelyen látom a tékozló felé futni az Atyát. Vétekrétegek hullanak alá, búnszenny mosódik le, vöröslő szégyen fehérre villan a mennyei fényen. Immár jó kezekben vagy. Az Úr színe elé özönlők, a megbocsátottak, a leborulók, a találkozást áhítozók, az Úr ismerőinek örömnépét hozza ez a zsoltár. Te ott vagy-e közöttük?

Ajánlott igeszakasz: Lk 15.

„... azonnal ...” (20. és 22. versekben)

Az egyiptomi hieroglifákat közel kétezer éven át képtelenek voltunk értelmezni. Azonban 1799-ben ezen a napon megtalálták az egyiptomi Rosette-ben azt a követ, amely kulcs az ókori Egyiptom „szent írásának” megfejtéséhez.

Az Írás nem több mint krikoszkraksz, míg meg nem szólít. Vannak zsákutcaféle (daVinci)kódok és van a Kijelentés. Azt hisszük, hogy szabadok vagyunk választani azt, ami nekünk jobban fekszik, holott Jézus szeretetének és szabad (ki)választásának „áldozatai” vagyunk. Jézus végigsétál a parton és leszólít MEGÉLHETŐSÉGükért hálójukkal szorgoskodó embereket. Rögtön otthagyták munkaeszközeiket, „atyjukat”, addigi ÉLETVITELüket. A Mester személye és szava „behálózta” őket. Talán már ott és akkor felismerték benne az ÉLETet! Többnek látták Jézust mindennél, amivel valaha rendelkezhetnek, amit valaha megvalósíthatnak. Életük ide-oda hánykolódó tutajából kilépve – mintegy életre szólóan – átléptek a Jézus-hajóba. Testvér, te mivel/kivel utazol?

Ajánlott igeszakasz: Ez 37.

„... mert jutalmatok bőséges a mennyekben ...” (11. v.)

1950-ben ezen a napon már előre jubiláltak a brazil újságok, hogy országuk lesz a foci-világbajnok. Rio de Janeiro polgármestere is megírta dicsőítő és gratuláló beszédét. A brazil szurkolók milliói már a döntő lejátászása előtt ünnepelték a győzelmet. Ám aznap... Uruguay diadalmaskodott és minden brazil álmát szétzúzta.

Isten népének öröme Jézus elsősége és az ő ígéretei közé ékelődik. Minden hiteles boldogság Jézus szeretetének, szavának bennünk való visszhangja. A tanítvány élettársolya nála megtelik egy-egy napra való mannával. A boldogmondások közös jellemzője: Mivel az ígérek az övéik, ezért szenvedést, megalázást, jószívű szolgálatot boldogan vállalnak! Mi nem magunkban vagy emberekben bízunk, hanem Őbenne, szavában, vezetésében. Örömünk benne gyökerezik. Róla szól. Ebben van az erő! Egyedül Vele és Benne van értelmes jelen és biztos jövő. A mennyei örökségnek már most lehet örülni.

Kedves Olvasó, te álmokat szövögetsz, terveid mentén élsz, vagy az ígéretekből táplálkozol?

Ajánlott igeszakasz: Neh 8.

„*Ti vagytok ...*” (13–14. versben)

Egy kis faluban történt, hogy nem tudták eldönteni maradjanak-e vagy meneküljenek a közelgő bombázás elől. Egy férfi megszólalt: Figyeljék meg a hívőket, hogy ők mit tesznek. A hívők maradtak, így a falu teljes lakossága is. Később rájöttek, hogy bármely irányba indultak volna, nem élhették volna túl a falu környékét ért bombázásokat. Avagy nem só és világosság szerepét töltötték be a hívők abban a faluban?

Az emberi szervezetnek napi létszükséglete 5-10 g só. A só feloldódik, megízesíti az étet. Másik jellemzője, hogy vizes oldata kitűnően vezeti az áramot. A só tehát ízt ad, átenged, de „munka közben” nem tart igényt a láthatóságra. A hajóknak jelző világító torony és az utcai közvilágítás azonban egyaránt a tájékozódást és a biztonságos közlekedést, a célba érést szolgálja. Az Úr Jézus Krisztus azt mondja, hogy „ti vagytok” ezek: só és világosság! A „ti vagytok” formula mindig a jézusi „ÉN vagyok”-ból bomlik ki: Ő a só, Ő a fény.

Áldott az Úr, hogy ebbe minket is bevon!

Ajánlott igeszakasz: 2Kir 5.

„Ne gondoljátok, hogy ...” (17a. v.)

Desmond Tutu, délafrikai anglikán püspök így vélekedett: “A misszionáriusok Bibliával a kezükben érkeztek Afrikába. A föld akkor még a miénk volt. Azt mondták, hogy imádkozzunk, mire mi lehajtottuk fejünket. Amikor kinyitottuk szemeinket, akkor már nálunk volt a Biblia, a föld viszont az ő tulajdonukba került.” Mennyei küldetés és emberi érdek nem fér meg egymás mellett.

Jézus nekünk is mondja “ne gondoljátok, hogy ...”:

- a keresztség mindössze vízkérdés, – hisz „az Ő halálába való belekeresztelkedés”-t jelenti;
- a szombat csak egy nap, – hiszen nem szólt volna az Úr egy új napról: „Ma, ha az Ő szavát halljátok...”;
- a templom csupán épület, – mert akkor nem mondaná, hogy elsősorban „élő kövek” szeretetteljes kapcsolódása;
- az Egyház struktúra és a szolgálat pénzkérdés, – hiszen akkor nem jelentette volna ki, hogy elsősorban a Lélek által vezetettek mozgalma.

Testvérem, minden tudományod tedd le az Úr elé, és kérdezd meg, hogy te mindent jól értesz, itt-ott nem szorul korrekcióra látásod, hitvilágod, tetteid?

Ajánlott igeszakasz: Gal 3.

„... *békülj ki ...*” (24. versben)

Mondja a törvény: ne ölj! ... Magadat se más,
Senkit meg ne bánts, bőszen, haraggal se árts!
Ne címkézz imígyen: „ostoba”, se „bolond”!
Tudja Isten mi legyen, forog a korong.

Ne ítélj, nem a dolgod, bíró te nem vagy,
Büszke ajándékok még az Úrnak se add!
Imád is hazug, hamis, míg panasz van rád,
Időt rá tüstént szakíts, ha jogos a vád!

Sóvárog e világ, keres benned békét,
Te roskadsz már-már, hisz nem ütöd a mércét.
A súly ripityára tör, oh, mily mély a baj,
De egy kéz emel föl, s halkul a sóhaj.

Jöttem, drága barát, de jó, hogy vagy nekem!
Tenyerembe neved mélyen bemetszettem.
Sötét a szív, akaratgyenge, mentség nincs,
Életed mégis énnekem legdrágább kincs.

Szavad csókja balzsam, szívemnek ez gyógyír.
Omladozik falam, s oszlik már a pír.
Látom minden bűnöm, és sok gonosz tettem,
Jézus, köszönöm, veled, ím, újjá lettem.

Méltó vagy Bárány, dicsőség Jézus neked,
Szereteted szárnyán, hordoz immár Lelked.
Bocsánatod indít, másokhoz is vezet,
Érintésed békít, Mennyben öröm lehet!

„...vágd ki ... vágd le ... aki elbocsátja...” (29–31. versekben)

Szinte minden lecserélhető. A legfájdalmasabb a kapcsolati tőke krízise és az eldobhatóság divatja. A szemem keresztül fertőződik a szív. A gondolatban való játszadozás, harag, düh egyenlő a tettel. A szeretet akarati kérdés is, mint ahogy a lemondás akarathiánnyal hozható összefüggésbe.

Házasságunkban is történtek rövidzárlatok. Egyesek kisebb súrlódások miatt is szétköltöztek, elváltak, lecserélték egymást. Azonban az én feleségem nemesebb lélek – nem a zámbódzsimis „a jó asszony mindent megbocsát” hatására! Neki mindennél mérvadóbb Isten szeretete. Együttélésünket talán leginkább a kölcsönös megbocsátásra és a szeretet akarására kapott képesség határozza meg.

Jézus a parancsok összességét kettőbe fonja: Szeresd Istent és szeresd az embert (beleértve magad)! Ezek forrása pedig: Ő előbb szeretett minket! Az életéből, kapcsolataiból Istent kifelejtő ember megszűnik feltétel nélküli szeretet-tényezővé válni. Márpedig erre éhes a család, a közösség, ez a világ.

30. hét

„Életem ideje kezedben van...” (Zsolt 31,16/a)

A zsoltáros mondja ezt, de ez a mi vallomásunk is a saját magunk életéről. Születésünk és meghalásunk ideje is az Úr kezében van. De nem csak...: a kettő között eltelt idő is. És az is, ami a meghalásunk után következik: a mennyei életünk is. Minden az Úr kezében van. Jó ezt tudatosítani az életünkben és komolyan venni Isten ígését s a szerint élni! Ez a mi vigasztalásunk, akár élünk, akár halunk: az Úréi vagyunk. (HK.1.) Az Úr kezében vagyunk s ott vagyunk a legjobb helyen! Csak ki ne tornásszuk onnan magunkat!...

Csomay Árpád lp.

„Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elveszttem volna az én nyomorúságomban.” (92. v. Károli)

Annyi minden fontos dolog van az ember életében. Vannak, akik a pénzben gyönyörködnek. Mások a testi szépséget tartják fontosnak. Ismét mások a bölcsességre alapoznak vagy a vagyonukra. Ám mindez csak csalóka ábránd. Minden mulandó ezen a földön. Pénz, szépség, erő, egészség, vagyon, mind-mind elmúlik, de ahogy Jézus Krisztus mondta, az Ő beszédei nem múlnak el. Ezért a mulandó dolgok helyett jobb az örökkévaló Igében gyönyörködni.

A régiségkereskedés kirakatában az emberek megcsodáltak egy antik tükröt. Volt, aki az alakját, a formáját dicsérte, volt, aki a régiségét stb. Így vagyunk mi is Isten igéjével. Tetszik a régisége, a csillogása stb. De ahogy az emberek nem néztek bele a tükörbe, nem vizsgálták meg magukat, úgy mi sem nézünk bele az ige tükrébe, amely megmutatja igaz valónkat.

Bizony én sem tudok eleget hálát adni Istennek azért, hogy szüleink és nagyszüleink vittek húgommal vasárnaponként a templomba, és megszerettük Isten igéjét és gyönyörűséget szerzett nekünk. Még most is!... És ezután is szeretnénk egész családunkkal gyönyörködni benne!

„...legyen a ti beszédetek: *Úgy úgy; nem nem.*” (37. v.)

Az eskü alkalmával tanúra van szükség. Az ember Istent hívja tanúképpen, mert az emberek nem bíztak egymásban. De miért kel Istent hívni tanúnak? Hiszen mindig Isten jelenlétében vagyunk.

Ezért mondta Jézus Krisztus, hogy ne esküdjünk se a mennyre, se a földre, mert a menny Isten lakóhelye, a föld pedig Isten zsámolya. Istent nem lehet csak úgy „előrángatni” az eskü alkalmával, hiszen nem vagyunk erre képesek. Nem mi vagyunk az úr Isten felett, hanem fordítva: Ő az Úr.

Ezért az eskü, mivel mindig Isten jelenlétében történik, igaz kell, hogy legyen. Egyébként hiába vesszük Isten nevét az ajkunkra (3. parancsolat). Jó lenne, ha ezt komolyan vennénk. Azt tapasztalom, hogy az emberek mégis oly könnyen veszik ajkukra Isten nevét. Az a baj, hogy nem bíznak a másik őszinteségében. Ám még ilyenkor sem szabad Isten nevét hiába felvenni, mert az egyenesen bűn. Sokkal inkább úgy kell élnünk, hogy a többi ember bizalmát elnyerjük. Legyen fontos számunkra Isten ígéje és éljünk aszerint, s akkor elnyerjük az emberek bizalmát.

Ajánlott igeszakasz: 1 Kor 1,15–24

„...ne szálljatok szembe a gonosszal...” (39. v.)

Jézus Krisztus itt a mózesi parancsolatokra utal. A mózesi rendelkezések szerint meg kellett torolni a gonosztettet (szemet szemért, fogat fogért). Az Úr Jézus viszont az erőszaktól akar megmenteni bennünket. Ezért mondja, hogy ne szálljunk szembe a gonosszal. Igen, de ez a mai világban nagyon nehéz. Az emberek nagy többsége visszaüt vagy legalább is ökölbe szorítja a kezét. Mások meg visszakiabálnak és acsarkodnak egymásra. Az erőszak így viszont nem szűnik meg. Sokkal inkább Jézusra kell tekintenünk és Tőle megtanulnunk, hogy Ő alázatos és szelíd. Alázatosan, szó nélkül tűrte a megalázást, a köpdösést, az arcul csapást, a korbácsütéseket, a keresztre feszítést... Szó nélkül, némán...

Nem így kellene nekünk is viselkednünk? De igen, – mondanád –: de akkor bolondnak néznek és kiközösítenek, mint egy bárgyú, régimódi embert maguk közül. Ne feledd, testvérem, hogy Isten éppen az ilyeneket választotta ki magának, hogy örököljék a menny országát. Ezért érdemes szelíden élni és nem szembe szállni a gonosszal.

Ajánlott igeszakasz: Mt 27,57–68

„...ne tudja a te bal kezed, mit cselekszik a te jobb kezed.”
(3. v.)

Pedig hogy szeretünk dicsekedni! Hogy szeretünk csillogni-villogni. Sokra tartjuk magunkat és beleesünk abba a hibába, hogy felmagasztaljuk magunkat. Ezt én csináltam, ezt én értem el – mondjuk sokszor. Ha meg adakozunk, ha másokon segítünk, szeretjük, hogy lássák az emberek vagy legalább tudomást szerezzenek róla. Pedig ez utálatos dolog Isten előtt. Ezért mondja Jézus, hogy ne tudja a te bal kezed, hogy mit cselekszik a te jobb kezed. Ez egy Jézus korabeli közmondás volt, amely nem csak a titkosságra hívja fel a figyelmünket, hanem az alázatra is. Ne az embereknek akarjunk tetszeni, hanem az Isten dicsőségére tegyünk mindent. Azért segítsünk, hogy az emberek Istent magasztalják. Arra kell felhívunk a figyelmüket, hogy Isten az, aki ezt a segítséget lehetővé tette és Isten az, aki erre hívott, vagy indított bennünket az ő Szent Lelke által. Így nem bennünket fognak magasztalni, hanem Istennek köszönik meg a jócselekedetünket. Egyébként Isten áldása nem fog elmaradni a mi életünkre nézve sem.

Ajánlott igeszakasz: Róm 12.

„És mikor imádkozol, ne légy olyan mint a képmutatók, akik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fennállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat.” (5. v.)

Amikor imádkozol..., mondja Jézus. Igen, mert imádkozni kell! Az imádság a lélek levegő-vétele. E nélkül elsatnyulna a lélek. De akkor is, ha csak hébe-hóba gyakorolnánk az imádkozást. Viszont Jézus felhívja a figyelmünket, hogy amikor imádkozunk, ne legyünk olyanok, mint a képmutatók. Az imádság nem magamutogatás. Az imádság nem színészkedés. Az imádság az Istennel, a mi mennyei édes Atyánkkal való beszélgetés, és ezért nem az emberek miatt kell imádkoznunk, hogy ők azt lássák, hogy milyen jó keresztyének vagyunk. A farizeusok ezt tették. A nagy tömegben, ahol sok ember volt, és az utcasarkokon imádkoztak, hogy lássák őket az emberek. Mindez azért volt, hogy másnak látszódjanak, mint akik valójában.

Te hogyan imádkozol? Én hogyan imádkozom? Sokszor még magunkat is becsapjuk, megcsaljuk, pedig az ima szent dolog. A mindenség Ura előtt állva őszintén, alázattal, hódolattal imádkozzunk és magasztaljuk Őt, aki Jézus által Atyánkká lett.

„Amikor böjtöltök, ne legyen komor a nézéseitek, mint a képmutatóké...” (16. v.)

Ma is, ebben az igében is a képmutatásról, a „színészkedésről” van szó. Csak most egy másik vonatkozásban. Jézus a böjtöléssel kapcsolatban beszél a képmutatásról. Amint az alamizsnálkodásnál és az imádkozásnál, úgy a böjtölésnél is fennáll az a veszély, hogy az ember mást mutat, mint amit érez. Jézus korában böjtöléskor az emberek komorak voltak. Legalább is úgy mutatták. Igaz, hogy a böjt a bűnbánat egyik jele is volt, és ez szomorúsággal jár, de Jézus nem erre utal. Ő arra hívja fel figyelmünket, hogy a böjtölésünk, a bűnbánatunk ne legyen képmutató. Az emberek előtt színészkedhetünk, megjátszhatjuk magunkat, de Isten nem a külsőségekre néz. Isten a szívünket vizsgálja. Tehát ne a böjt külsőségeit tartsuk fontosnak, hanem a belső vonatkozását. A szívünket kell megszaggatnunk, és nem a ruhánkat. Imádkozzunk közben, hogy Isten adjon új szívet, hússzívet nekünk a kőszív helyett. Ne az emberek elismerésére törekedjünk, hanem az Úr kegyelméért könyörögjünk.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 58.

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják.” (19–20. v)

Már a hétfői igemagyarázatnál említettem, hogy az ember fontosnak tartja, hogy pénze és vagyona legyen. Ennek érdekében éjjel-nappal dolgozik és gyűjti-gyűjti, hogy minél több legyen. Édesapám halála előtt az egyik éjszakán így imádkozott: „Uram, hallgass meg engem: Bocsásd meg a bűneimet!” Felébredtem és ekkor lettem figyelmes imájára. A temetésén elmondtam: Az ember egy életen át gyűjt, akár 96 évet él, mint édesapám, vagy kevesebbet, de amikor a halál révén áll, már nem a pénz, nem a vagyon a fontos, hanem a bűnbocsánat. Igen, mert tudja, hogyha mint hithű presbiter vasárnaponként templomba járva, komolyan is vette Isten ígését, a bűnbocsánatra mégis szüksége van. Isten előtt ugyanis nem a földi kincsekkel fogunk megállani, hanem azokkal a lelki kincsekkel, amelyeket Ő maga munkált ki mibenünk. Gyűjtsük hát mi is, mint ő a lélek gyümölcseit: szeretetet, örömet, békességet, béketúrést, szívességet, jóságot, hűséget, szelídséget, mértékletességet.

31. hét

„Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek idvességére, zsidónak először meg görögnek.” (Róm 1,16 Károli)

Olyan jó újra és újra megtapasztalni azt, hogy az evangéliumban erő van. A munkahelyemen Isten már több alkalommal adott lehetőséget arra, hogy az emberek segítése mellett hirdethessem az evangéliumot. Hálás vagyok Istennek, hogy arra indította az egyik munkatársamat, kérjenek fel engem arra, hogy tartsam meg a karácsonyi ünnepi beszédet. Amikor hirdettem az evangéliumot (újra) megtapasztaltam, hogy az Istennek ereje. Az ige egyaránt megérintett munkatársakat és ügyfeleket. Ennek egyik gyümölcse lett az, hogy a munkahelyen minden napot igeolvasással és imádkozással kezdhetünk. Arról nem is beszélve, hogy az egyik „legproblémásabb” ügyfél jött oda hozzám és elmondta, hogy megérintette a szívét Isten szeretete, amely az evangéliumból árad.

Dicsőség ezért az Istennek!

Dr. Ormóshegyi Zoltán

“A te határozataidból leszek értelmes...” (104. v., Károli)

Az értelem és a bölcsesség nem belőlem származik. Amikor a legbölcsőbbnek gondolom magam, akkor követem el a legbölcsstelenebb dolgokat. A saját balgaságom mindig odakényszerít az Igéhez, mert Isten igéjének átformáló hatalma van. Bölcsébbé tesz az ellenségnél (98. v.), értelemsebbé tud tenni a tanítóimnál (99. v.). Az itt szereplő szó (sakal) egyaránt jelent intelligenciát, körültekintést, óvatosságot. Ezt az ige mind megadja. Végül az idős embereknel is előrelátóbbá tud tenni (100. v.).

Az ige a földi élet kicsiny és nagy kérdéseiben egyaránt eligazít. Úgy, hogy megtanít különbséget tenni jó és rossz között.

El akar juttatni odáig, hogy szeressem az Isten törvényét és *“gyűlölöm azért a hamisságnak minden ösvényét”* (104. v.). “A gyűlölni szó tehát nem egy bennünket rágó, tisztátalan érzést jelent, hanem cselekvést. Felveszem a harcot az ellen, amiről felismerem, hogy Isten akarta ellen való.” (Czanik Péter)

Isten igéje bölcsé, értelmessé, előrelátóvá akar tenni ezen a mai napon is. Figyeljünk rá, engedelmessédjünk és áldás lesz a napunkon, életünkön!

“Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (33. v.)

A hegyi beszéd ezen sorait is olyan sokszor olvastuk. Elméletben jól ismerjük Jézus szavait, de amíg nem lesz mindennapi valóság az életünkben, addig újra és újra ismételni kell. A mai ige újra figyelmeztet bennünket a helyes sorrendre.

Isten az életemben már többször megmutatta ennek az igének az igazságát, mégis gyakran elfelejtem, hogy ne a saját vágyaim és kívánságaim betöltését tegyen az első helyre. Óh, de sokszor vagyok úgy, ahogy a kánai menyegző történeténél olvassuk: *„a jó bort ekkora tartogattad...”* (Jn 2,10). Mindent megpróbálok, és csak a legvégén megyek Jézushoz.

Mennyivel gazdagabb, tartalmasabb, örömtelibb lehetne az életünk, ha megízlelnénk Jézus borát: a neki való (önzetlen) szolgálat örömét, gazdagságát és boldogságát. Aki ezt egyszer is átéli, az többé nem fogja beérni az ördög által kínált utánzatokkal.

A mai napon valósítsam meg ezt az ígét az életemben és megtapasztalom, hogy minden ráadásul megadatik a számomra.

Ajánlott igeszakasz: Jn 2,1–12

“Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket.” (6. v., Károli)

Jézus az előző versekben arra bízott, hogy vigyázzunk a saját szívünk és szemünk tisztaságára. A jót feltételezzük mindenkiről, és senki felett ne törjünk pálcát. Azonban a keresztyén embernek, józannak is kell lennie és fel kell ismernie a kutya és a disznó természetű embereket. Az ilyen emberek mindenkinél különbeknek tartják magukat, ezért mindenbe és mindenkibe „belekötnék.” Késhegyig menő viták folynak arról, hogy ki érti „helyesen” az ígét, kié legyen az utolsó szó. Az ilyen kegyes kegyetlen embereknek ne adjunk módot arra, hogy okoskodjanak az ígén, és ezáltal megtapossák azt, ami számunkra a legértékesebb.

Kerüljük a meddő szócsatákat, okoskodásokat és térjünk ki az ilyen provokációk elől! *„A botor és gyermekes vitatkozásokat pedig kerülj, tudván, hogy azok háborúságot szülnek.” (2Tim 2,23)* Isten Lelke adjon nekünk ma is bölcsességet, hogy felismerjük az ilyen személyeket és helyzeteket!

Ajánlott igeszakasz: 2Tim 2,22–26

“Ha azért ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, a kik kérnek tőle?!” (11. v., Károli)

Munkámból adódóan naponként emberileg megoldhatatlannak tűnő ügyekkel találkozom. Emberek keresnek meg reménytelen helyzetekkel. Ilyenkor sok esetben csak – magamban – imádkozni tudok: „Uram mit tegyek ezzel a helyzettel? Mit mondjak ennek az embernek?” Olyan jó ilyenkor újra és újra ráhagyatkozni erre az ígére. Isten jó, Ő jó ajándékokat készített el a mai napra is számodra, vagy azok számára, akik veled kapcsolatba kerülnek. Jézus aktivitásra és nem beletörődésre hív. A mai napon ne azt mondjam, hogy mit, miért nem lehet megtenni, hanem ezzel a hittel menjek neki a napi gondhegyeknek is. Isten gondoskodik rólam és megoldja a megoldhatatlan problémákat.

„Ne csüggedj el, kicsiny sereg, Ha rád zúdul vad ellened, Hogy végképp összetörjön; ∴ Bár elpusztításodra tör, Gond, kételkedés mit gyötör? Nem lesz ez így örökkön! Bízzál: ügyed az Istené, Népét ő el nem ejtené: Ő áll majd bosszút érted; Ő állít Gedeont melléd, Általa harcokban megvéd, Szent ígését és téged.” (MRÉ 393,1)

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 91.

“Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” (16a. v., Károli)

Jézus nyomatékosan figyelmeztet: *„Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól, a kik juhoknak ruhájában jönnek hozzátok, de belől ragadozó farkasok.”* (15. v.) A végidőkben élve egyre aktuálisabbak Jézus szavai. Ez a korszak a hitetésnek a kora. Semmi nem az, aminek látszik. Az ördög, hol, mint ordító oroszlán jár szerte, hol báránybőrbe bújt farkasként. Nagyon fontos, hogy felismerjük a jó pásztornak a hangját. Aki ma is leleplezi a hamis prófétákat és a kezünkbe adja a leleplezés kulcsát. Ezek pedig a gyümölcsök.

A gyümölcsfáról a gyümölcssei tesznek bizonytságot. Nem kell bizonygatnia, hogy ő gyümölcsfa. Neki csak teremnie kell a gyümölcsöket.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete és a ti gyümölcsötök megmaradjon.” (Jn 15,16) A mai napi faladat az, hogy maradjak a szőlőtőn, a többi Jézus végzi.

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,1–16

“És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építettett.” (25. v., Károli)

Mit meg nem tesznek az emberek azért, hogy minél szebb, modernebb és egyre biztonságosabb házakban éljenek. Mindenki szeretne magának bombabiztos hajlékot. De mi a helyzet életünk, kapcsolataink alapjával? Fordítunk kellő időt és energiát arra, hogy életünket, gyermekeink életét jól megalapozzuk? Az eső, az árvíz és a szél mindannyiunk életében el fog jönni, vagy már el is jött.

Mi történik ilyenkor az életeddél? Ha Jézusra építesz, soha nem fogsz összeomlani és kiborulni.

Akármennyire is próbálkozik az ellenség. Mindent megtesz, hogy elveszítsen. Azonban végül a próbák által még jobban megerősödünk. A nagy nyomás, a sok próba szenekből gyémántokká formál bennünket. Ezek által a próbák által csiszolódunk is. Amíg csiszolódunk, egyre jobban kifformálódik rajtunk az Úr Jézus arca.

Ajánlott igeszakasz: 1Sám 30.

“És ímé eljövén egy bélpoklos, leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.” (2. v., Károli)

Milyen sokat tanulhatunk ma ettől a betegtől. Ez a poklos, tudta, hogy önmagán nem tud segíteni. Nem rohángált emberekhez segítségért, hanem egyenesen Jézushoz ment. Amikor pedig Jézushoz ment, akkor nem kételkedett, hanem elhitte, hogy Jézus tud és akar rajta segíteni.

Milyen jó lenne, ha legalább ezen a mai napon kipróbálnánk azt, hogy minden szükségünket először Jézushoz visszük. Őt terheljük problémáinkkal, betegségeinkkel. Az emberek el vannak foglalva a maguk bajaival. Jézus azonban, mindig kész arra, hogy fogadjon bennünket. Ezért ne okozzunk neki fájdalmat a hitetlenségünkkel, hanem okozzunk örömet neki azzal a hittel, ami ebben az emberben volt. Hisszük, hogy akkor mi is megtapasztaljuk a folytatást: *„És azonnal eltisztult annak poklossága.” (3. v.)*

“Hinni taníts, Uram, kérni taníts!

Gyermeki, nagy hitet kérni taníts!

Indítsd fel szívemet, Buzduljon fel, neked

Gyűjteni lelkeket! Kérni taníts!”

Ajánlott igeszakasz: Jn 5,1–9

32. hét

„Minden hetedik év végén engedd el az adósságokat!”
(5Móz 15,1)

Azt hittük, az elengedésnél nincs is egyszerűbb kérése Istennek. Amikor átélhettük, hogy megbocsátottak a bűneink, valósággá válhatott az elengedés továbbadása életünkben. De mi történt akkor, amikor nem bűnt kellett elengedni, hanem beteljesületlen várakozásokat, szolgálatot, közösséget, amely valahogyan nem tudott mégsem lelki közösséggé válni??

Megéltük a tavalyi év végén, ennek a típusú elengedésnek a fájdalmas oldalát, az önmagunkban való csalódást; kaptunk egy ígéretet, amit saját erőből sehogy sem sikerült „betölteni”.

Hű az, aki az ígéretet adta, ébredést ad a maga idejében, de nekünk meg kellett értenünk, hogy Isten munkája éppen hogy nem velünk kezdődik – hanem utánunk.

Áldjuk Urunkat, aki nem bennünket, hanem önmagát dicsóíti meg újra és újra.

Parti Ferenc és Judit

„Szívből törekszem rendelkezéseid teljesítésére...” (112a. v.)

Csatatér a szívem, pillanatról pillanatra változik, hogy épp ki kerekedik feljebb: az ÚR Szava, vagy magam és világ által gerjesztett kívánságai. Jól mondja az ige, hogy *„Csalárdabb a szív mindennél...”* (Jer 17,9), ezt nap mint nap tapasztalhatom, de a Lélek emlékeztet az eddig megtett utamra s arra, *„Kicsodám van az egekben?”* (Zsolt 73,25). Ez, és csakis ez eredményezheti, hogy el tudom tőkélgni magam a „rendelkezéseid teljesítésére”. Nagy harc ez, mert az Úrral szemben nemcsak a szívem világi kívánságai, hanem a vallásos, farizeusi gőgöm is, valamint a világi, sőt a keresztyén közösségeim iránti megfelelési vágyam is csatasorban áll... A győztes oldal vonzásában, egyetlen lehetőségem, hogy nemet mondjak magamra, beismerve esélytelenségemet a győzelemre, ahogy a 390. dicséretünk mondja: „...mi csakhamar elesnénk, de küzd értünk a hős vezér, kit Isten rendelt mellénk”. Ekkor kap „életteret” bennem az a „megtisztított szív”, amely nem csak törekszik, hanem képes is teljesíteni Isten rendelkezéseit.

Ajánlott igeszakasz: Jer 17,9–13

„akik pedig a mennyek országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre...” (12. v.)

Jézus egyetlen embercsoportot bírált nagyon élesen és határozottan. Könnyű, vagy nehéz felidézni, hogy melyik lehet(ett) az? Jézus, aki odafordult a házasságtörő asszonyhoz, a parázna Máriához, a tolvajhoz, a vámszedőhöz, a kötözött gadaraihoz, a lepráshoz, a beteghez, a bénához, a vakhoz; aki számára nem volt olyan alacsony képzet, műveletlen vagy nyomorult, akivel ne vállalt volna közösséget, arra felhívta a figyelmet, hogy melyik az a lelkület, amellyel nincs közössége.

Nem az a baj, ha gazdag, nagy tudású vagy művelt vagy, de ha eltakarod a valódi önmagadat ezekkel, akkor ez mind csak paraván és nem lesz közöd Jézushoz.

„Mester, mi tudjuk...” így kezdte a beszélgetést Nikodémus, s aztán még azon az éjszakán eljutott a szívéig, amit addig még egészen biztosan nem tudott ez a nagy tudású és igen művelt előljáró.

Álljunk meg egy kicsit Jézus előtti csendben, mérjük meg előtte és benne az ún. biztos tudásainkat magunkról, a mellettünk élőkről, családunkról, testvéreinkről, vezetőinkről, gyülekezetünkéről, az Isten országának működéséről... s Őröla.

Ajánlott igeszakasz: Jn 3,1–21

„Megérintette a kezét...” (15a. v.)

Gondolkodom, Jézus miért a kezét érintette meg Péter anyósának? Miért nem a homlokát, a vállát; vagy megállva az ágy végénél a lábát? Ez az asszony lázas volt, bizonyára jól esett volna neki, ha valaki egy vizes ruhával áttörli, vagy akárcsak megérinti a homlokát.

Mit jelent Jézus érintése? Érezted már nehéz, lázas állapotodban, hogy mit jelent, amikor megérint? Nem csak enyhülést hoz, hanem felemel magához úgy, hogy képes leszel Neki szolgálni.

Van lelki láz is. Nem találsz a helyed, bolyongsz a saját életed díszletei, vallásos szokásai, imái, jól ismert ígehelyei között vergődve. Ismered az ígét, de nem szólít meg. Másnak ezer választ is tudnál adni hasonló helyzetre, de ha éppen te vagy az, akire szürke ködfátyol telepedett, akkor mit lehet tenni? Kérni és várni ezt a semmihez sem hasonlítható drága érintést, a keresztfán győzelmet arató Jézus Krisztus érintését, aminek nyomán elhagy a láz és újra szívvel szolgálhatsz neki.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 130.

„Uram, engedd meg...” (21b. v.)

Milyen érdekes, hogy mindenkivel mennyire másként beszél Jézus. Személyre, egyénre szabottan. Ha valaki megszólítja, nem egy hangzatos, előre kidolgozott, lelkesítő és egyszersmind magasztos válasszal áll elő – mindenkinek ugyanazzal, – hanem egészen más történik. A válaszai nem felelnek meg a kegyesség általános elvárásainak, felkavaróak, helyenként botrányosak és semmiképpen sem mindennapiak. Látja a személyt, látja, honnan jön és látja, hogy Ő hová szeretné eljuttatni. Milyen megnyugtató békesség beszélgetni valakivel, aki így hallgat, s aki felé meglehet a legnagyobb bizalmunk, hogy – ha úgy kezdek egy kérést: „Uram, engedd meg...” – válaszolni fog mindarra, ami a szívemben van. Valószínűleg nem azt fogja mondani, amit várok, nem azt fogja mondani, amit mástól megszoktam és nem biztos, hogy úgy, ahogy kellemes – de egészen biztosan úgy, ahogy az számomra érthető.

Legyek kész, legyek alázatos meghallani és meg is tenni, amit Jézus személyesen nekem mond.

Ajánlott igeszakasz: Gal 1,10–24

„Ki ez...? (27b. v.)

Békesség Fejedelme, Békesség Ura, Bölcsesség és Értelme Lelke, a Fölkelő Nap Fénye, a Hit Beteljesítője, a Jesurún Istene, a Jó Pásztor, a Kő, amelyet az építők megvetettek, a Magasságos Isten Fia, a Megöletett Bárány, a Menny és Föld Birtokosa, a Nincstelenek Erőssége, a Pogányok Világossága, a Seregek Ura, a Szentély Szolgája, a Szíveket Ismerő Isten, a Szombat Ura, a Szövetség Követe, Ajtó, az Ács Fia, az Asszony Magva, az Atya Egyszülöttje, az Atya Fia, az Egyszülött Fiú, az Élet Fejedelme, az Élet Igéje, az Élet Kenyere, az Emberek Gyógyítója, Jahve-Rofekha, az Emberek Világossága... az Igazi Világosság, az Igaz Bíró, akinek számot kell adnunk, az Oroszlán Júda Törzséből, Dávid Fia, Élő Kő, Elohim-Jire (Az Úr Gondoskodik), Élőknek és Halottaknak Ítéelője, Igaz Szolga, Igazi Szőlőtő, Fájdalmak Férfia, Főpap, Immánuel, az Út, a Vagyok, a Vőlegény.

Csak néhány Jézus nevei közül, mégis, ha ezeken keresztül egy pillanatra átjárhat bennünket, hogy kicsoda Ő, másként nézhetünk arra a viharra, amiben épp vagyunk.

Ajánlott igeszakasz: Jel 5.

„...és amikor meglátták, kérték, hogy menjen el a határukból.” (34b. v.)

Gadara partján a mennyei világ szemben álló erői találkoznak, mégsincs csata, hanem a Sátán szolgálói fogják könyörgésre a szót. Jézus megjelenése a démonokkal teli partszakaszon önmagában gyötrelmekkel teli a Sátán erőinek, s örömmel fogadják el a maguk által kitalált álmegoldást, a disznókba való költözést. Hibás volt a kérés, mert egy nyájnyi disznó sem volt képes elviselni azt a démoni sereget, ami a megszállottakban sokáig lakozott, s a démonok test nélkül maradvá kénytelenek visszatérni otthonukba, a gyötrelmek helyére. A gadaraiak ugyanúgy találkoznak Jézussal, de itt is elmarad az összeütközés – az Úr enged a kérésüknek, nem erőszakolja rájuk magát, hajóba szállva elhagyja a területet.

Neked hol vannak azok a megszállt területeid, ahol Jézus már többször partra akart szállni, de ellenvetéseid miatt kénytelen volt elhajózni?

Ajánlott igeszakasz: Zsid 10,29–31

„...*Miért gondoltok gonoszt szívetekben?*” (4b. v.)

Eljátszom a gondolattal: Vajon, ha egy vendég prédikátor hasonló gyógyítást tenne a vasárnapi istentiszteletünkön, hány igeismerő atyafi hördülne fel magában ugyanígy? Megbocsátani annak, aki béna, képtelen esetleg a bocsánatkérésre is? Majd ha bocsánatot kér, és ha hosszú időn át bizonyítja, hogy TÉNYLEG megváltozott, akkortalán! Vajon a mai írástudóknak (neked, s nekem) mást mondhatna Jézus? Felfedezted már magadban azt a zsigeri szembenállást Istennel, ami még mindig, annyi év Vele járás után is képes megkörnyékezní, sőt elborítani szívedet? Vajon mi az a gondolat benned, ami miatt Jézus most ezt a kérdést szegezi neked: MIÉRT?

Ajánlott igeszakasz: Mt 23,1–35

33. hét

„Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse, akik között én vagyok az első.” (1Tim 1,15b)

Serdülő koromban, amikor szembe kerültem az üdvösség kérdésével és megértettem, hogy a magam „jósaágáért” nem leszek részese, ez az Ige lett eligazító számomra. Pál apostol, aki által a Szentlélek többet munkálkodott, mint a többi apostol által (1Kor 15,10), ezt tudta mondani, akkor én hol vagyok ehhez képest? Lelepleződött akkor valódi (lázádozó, ítélkező, önelégült stb.) természetem és magam is csak ezt tudtam, tudom elmondani most is: első vagyok a bűnösök közt, de Krisztus engem is megmentett!

Kiss István

„Ha haragudtok is, ne vétkezzetek; beszéljete a szívetekkel az ágyatokban, és csillapodjatok!” (5. v.)

A harag rossz tanácsadó, szokták mondani. Nagyon igaz. Kisgyermek kortól megtapasztalhatjuk, hogy bántásokat kapunk. Ezek akkor fájnak igazán, ha ok nélkül kapjuk. Felnőttként lehet még nehezebben tesszük túl magunkat egy-egy támadáson. Ilyenkor sokáig nem tudunk megnyugodni, gyakran indulatokat gerjesztenek bennünk ezek. Azt fontolgatjuk, hogy tudnánk revansot venni, vagy legalább jól beolvasni. Nekem nagyon nehéz ilyenkor elaludni, aztán ha sikerül is, hamar felébredek és újra csak az eset jár a fejemben, újra és újra felidéződik, jönnek a megtorlási változatok.

Imádkozás szokott segíteni. Végiggondolom, hogy Uram ismeri a helyzetemet, ha megengedte, biztosan jót hoz ki belőle. Ő ismeri a méltánytalan vádaskodást, egész földi életében ezt kapta, végül ezek alapján ítélték halálra és végezték ki kegyetlen módon.

Az is fontos, hogy az, akitől a rosszat kaptuk, mit tapasztal. A sértett óemberünket látja, aki visszavág, vagy látja Isten békességét rajtunk, ami esetleg elgondolkodtatja?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 34,14–15; Ézs 53,7; Lk 23,34

„... aki a vámszedő helyen ült, és így szólt hozzá: Kövess engem!” (9b. v.)

A Biblia helytelen olvasásából következik, hogy kívülállóként azt gondoljuk: ez egy szép történet, csak arról az emberről szól, meg van a tanulsága. Még el is határozzuk: mi is követjük a jó példát, vagy ha rosszat tett a szereplő, mi nem teszünk olyat.

Pedig a Bibliát nem azért íratta Isten, hogy tanulságokat vonjunk le belőle. Elsősorban azért, hogy Őt megismerhessük és, hogy magunkra ismerhessünk! Amíg valaki nem látja a Bibliában a Teremtőt, a Megváltót, a ma is hatalommal kormányzó Urat, és nem látja meg saját magát az események szereplőjeként, addig nem jól olvassa. Természetesen nem úgy, mint a kalandregényekben, hogy bele tudja élni magát, hanem engedi, hogy a Szentlélek meggyőzze.

El kell ismerjem: én ülök a vámszedő helyen. Szedem a vámot (időt, pénzt, figyelmet, szeretetet stb.) szüleimtől, házastársamtól, gyerekeimtől, a körülöttem élő emberektől. Sokszor többet, mint lehetne! A vámszedők is többet követeltek.

Nekem szól: Kövess engem! Megteszem a hétköznapiakban is?

Ajánlott igeszakasz: 1Sám 12,7a; 2Tim 3,16–17

„Senki sem tesz új posztóból foltot régi ruhára, mert a folt tovább szakítja a ruhát, és még nagyobb lesz a szakadás.”
(16. v.)

Emberként nézve, Jézus nyilván az ácsmesterséget tanulhatta nevelőapjától, Józseftől. Mégis milyen sokoldalúan tájékozott a szabóság, a borászat, de más szakmák területén is. Isteni lényéből fakadóan minden tudás birtokában van. Az emberek sokkal jobban megértették, ha egy-egy gyakorlati példán keresztül világította meg a mondanivalót.

A böjt, mint kegyességi gyakorlat, helyes volt, Jézus is böjtölt. De a mi Istenhez való közeledésünk Jézus jelenlétében teljesen más módon történhet. Ő az elfogadás, a szeretet, a kegyelem útját tanította. Nem a régi ruhát (emberi természetet) kell foltozgatni egy kis szeretettel, figyelmességgel, hanem át kell öltözni, fel kell venni az új ruhát (új embert). A menyegzőn sem lehet foltozott ruhában megjelenni, a menyegzői ruha a király ajándéka! (Mt 22,12–13)

A krisztusi természet nem fér meg a régi énünkkel együtt, előbb utóbb meghasonlás (hasadás) lesz belőle. Az új bor (új élet) új tömlőben (újjaszületett emberben) marad meg, így töltheti be küldetését.

„...a kislány nem halt meg, csak alszik! És kinevették őt.”
(24b. v.)

Teljesen biztosak tudunk lenni azokban a dolgokban amiket tanultunk, tapasztaltunk. Az ott lévők bizonyára nem ezt a halálesetet látták először. Nem is a tapasztalással volt a baj, hanem a változás lehetőségének kizárásával. Nem fogadták el, hogy Jézus igazat mond, meg tudja változtatni a tényeket.

A halottak feltámadása ma is az egyik legnehezebben elfogadott valóság. „Nem jött még onnan vissza senki!” Hallhatjuk, ha szóba kerül ez a kérdés. Pedig Jézus visszajött! Az ószövetségi időkben is voltak feltámadások, igaz, ezek az emberek, ahogy ez a kislány, vagy Lázár, ők is újra meghaltak. Mégis jelezték, hogy a feltámadás valóság. Jézus feltámadása pedig végérvényesen bizonyítja: A halál nagyon is ideiglenes állapot!

Villamosmérnök fiunk ügyesen készít ledes világító eszközöket. Kaptunk tőle ajándékba egy ilyen dupla tükrös világító lapot. Olyan, mintha egy mély sötét helyre néznénk be. Jézus megnyílt sírjára emlékeztet, mindig bekapcsolva tartjuk, hogy ne feledjük: Ő Úr a halál felett is!

Ajánlott igeszakasz: Jn 6,39–44; 1Kor 15,19–20

„És megnyílt a szemük. Jézus pedig rájuk parancsolt: Vigyázzatok, senki meg ne tudja!” (30. v.)

A csodák mind-mind Jézus messiási hatalmát bizonyították (Mt 11,5). Mégis az előítéletes emberek csak az ács fiát látták benne (Mt 13,55–56). A sokaság is inkább csak a csodák hasznából akart részesedni. A csodák híresztelésére odacsődült tömeg inkább akadályozta Jézust az igazi küldetésének teljesítésében, vagyis az örömhír továbbadásában és az Istennek tetsző életre való tanításban. Ezért olvashatjuk többször is, hogy megtiltotta a meggyógyítottaknak a híresztelést.

Ahogy akkor, ma is sokan keresik Jézust a csodákért. Segítsen meggyógyulni a különféle nehézségekben. Elsősorban nem a szeretetből kínált váltsága kell, hanem a bajok elleni segítsége. Van olyan kegyességi vélemény: Ha nem vagy anyagilag sikeres, vagy ha nem gyógyulsz meg, akkor nem vagy jó hívő. Mintha itt élnénk örökké a földön: A testi jólét az első, Isten adja meg amire vágyunk, de a néki tetsző élet az nem érdek.

Őrizzen meg az Úr attól, hogy bármi fontosabb legyen, mint a kegyelem és az Ő követése!

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,33; 20,34

„Kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.” (38. v.)

Amikor Jézus látta az elgyötört és elesett sokaságot, megszánta őket. Annyira nyilvánvaló volt, hogy segítségre szorulnak. Az emberek inkább a testi bajaiktól akartak szabadulni. Jézus ezen is segített, de főleg lelki éhségüket akarta megelégtíteni. Felemelő, hogy bevonja a tanítványokat is ebbe. Példát ad mai követőinek is, szomorú, ha egy-egy vezető mindent maga akar elvégezni.

Vegyük észre, ha a körülöttünk élők elgyötörtek és elesettek. Lehet a felületes szemlélőnek nem tűnik fel, de kérjünk erre is figyelmet, hogy észrevehessük.

Nem jó, ha idő előtt, vagy halogatva, idő után akarunk aratni. Mindkét esetben nagy a veszteség. Foglalkozásomból fakadóan tudom, az éretlen kalászban benne marad a mag, a túléréttből pedig kipereg. Az Úr tudja az időt: Amikor indít, menni kell, szólni kell.

Azt se feledjük, ha van eredmény – hallgatnak az Igére – az nem a mi dicsőségünk, mások vetettek. Lehet ítéletes idő is, van, aki nem akar megtérni. Ez ne keserítsen el, csak végezzük, amit ránk bízott Urunk.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 6,8; Jer 8,20; Jn 4,35–38

„hanem menjetek inkább Izráel házának elveszett juhaihoz!” (6. v.)

Tudjuk, Jézus mennyire szeretne volna, ha Isten választott népe felismeri a Megváltót (Mt 23,37). Az első követői, maguk a tanítványok is zsidók voltak, bár mások is sokan hittek benne. Amikor kiküldte tanítványait, nem azért tiltotta meg az idegenekhez való elmenetelüket, hogy a pogányokat ki akarta zárni a kegyelemből, hanem szeretne volna ha a választott nép küldetése megvalósul. Ez pedig az, hogy Isten követői legyenek a pogány népek számára (1Krón 16,24; Ézs 42,6). Jézus maga is elment és ott is maradt két napig a samáriaiaknál (Jn 4,40).

Pál apostol is szeretne volna, ha előbb a zsidók fogadják be az evangéliumot, csak az elutasítás után fordult, a pogányok felé, de egyértelművé tette, hogy Isten nem vetette el végképp a zsidó népet (Róm 11,1-5). Jó ezt nekünk is komolyan venni, voltak drága zsidó evangélizátorok, akik itt Magyarországon is áldott szolgálatot végeztek. Nézzünk a zsidó népre úgy, mint idősebb testvéreinkre. Az ő történelmükben és a mienkben sok hasonlóságot láthatunk.

Ajánlott igeszakasz: Jn 4,40–41; 8,31

34. hét

„...akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, akik nem vérből..., hanem Istentől születtek.” (Jn 1,12–13)

Számomra mindig sarkalatos kérdés volt az identitás, a személyiségem megtalálása. Gyermekkoromban úgy éreztem, be kell bizonyítanom, hogy vagyok olyan értékes, mint egy fiú, mert hát lánynak születtem. Kamaszként el akartam érni, hogy értékesnek és jó társaságnak tartsanak a kortársaim. Felnőttként főként már magam állítottam fel sokszor torz elvárásokat magammal szemben. Mintha mindig futottam volna valaki után, aki nem én vagyok, csak álmodoztam róla.

Nehéz eset vagyok, sok időbe telt az én Uramnak, hogy kigyógyítson ebből. Ma már tudom, hogy engem úgy szeret Isten, ahogy vagyok, úgy fogad el, ahogy vagyok, és akkor is szeret, ha olyat teszek, ami neki nem tetszik.

Istenben, Istentől kaptam új identitást: az övé vagyok és ez elég nekem.

Lengyelne Csapkovics Éva

„Istenem siess szabadításomra, Uram, siess segítségemre!”
(2. v.)

Dávid szorult helyzetbe került – mint életében számtalanszor – és a lehető legjobbat teszi: az Úrhoz kiált. Rendkívül fontos ez az alap, amit Dávid bemutat. Az első lépés, ha nehézségben vagy: Vidd az Úr elé! Dávidhoz hasonlóan kiöntheted az Úr előtt gondjaidat, fájdalmaidat. Sőt, még az érzéseidet és kívánságaidat is! Az Úr teljes mértékben tisztában van helyzeteddal, neki nem kell magyarázkodnod. Ő megért téged. Lásd be: ha Istennel osztod meg a terhedet, aki a mindenség Ura, akkor a legjobb kezekben vagy!

Dávid sok-sok tapasztalatot szerzett Istenről és emberekről. Nagy fájdalmakat és nagy csalódásokat élt át. De meggyőződött arról, hogy Istenben soha nem csalódik! Tudja, hogy soha nem hagyja magára, meghallgatja és kimentí a nyomorúságból! Ezért bátran szólítja meg Istent, még sürgeti is, hogy siessen. Szoros és őszinte szeretetkapcsolatban van Urával.

Tanuld meg Dávidtól a türelmet, a kitartást és azt az Isten előtti őszinte, kendőzetlen megállást, amelyre mindenkinek szüksége van!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 40.

„Íme én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!” (16. v.)

Félelmetes, amiről Jézus beszél. Hiszen a juhokat a farkasok megölik és megeszik! Halálosan komoly a küldetése Isten gyermekeinek. Ha te Jézus Krisztus katonája vagy, akkor látnod kell, hogy küldetésed életveszélyessé válhat. Látható ez a múltban, de tudnod kell, hogy számíthatsz rá a jövőben is. Jézus nem kecsegtet idilli, zavartalan élettel. Előre felkészíti tanítványait, mire számíthatnak. Szomorú és fájdalmas ezzel szembe-sülni. Csalódhatsz emberekben, szeretteid fordulhatnak el tőled hited miatt, hátrányos megkülönböztetésben részesülhetsz, kiközösíthetnek... Sőt valaki éppen a mai napon szenved mártírhalált, mert mindvégig kitart Jézusba vetett hitében! De nincs mitől félned! Jézus egyszer s mindenkorra diadalt aratott az ördög felett! Így Isten népe a győztes oldalon harcol, és munkálkodik, hogy megmeneküljenek a lelkek a halálból az örök életre.

Be kell látnod, hogy harcra és munkálkodásra hívott el téged is az Úr! Ne a kényelmet keresd, hanem az alkalmat a bizonyosságtételre!

Ajánlott igeszakasz: Zsid 11,36–12,3

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt” (32. v.)

Jézus vallástételre hív. Először is fontos tisztázni, hogy Jézus Krisztusról szóló vallomásról van itt szó, és nem pusztán arról, hogy valaki istenfélő-e vagy sem. De ki tud Krisztusról vallást tenni? Akinek személyes kapcsolata és konkrét tapasztalata van Vele. Aki hittet elfogadta, hogy Jézus érte, helyette és miatta halt meg a golgotai kereszten, hiszi, hogy őrá is gondolt Jézus, amikor magára vette a bűnöket. Aki hiszi, hogy Jézus harmadnap feltámadt és most is él, és minden nap vele jár! Ha ez rád igaz, akkor nem kell gondolkodnod azon, hogy miről beszélj, mert átélted!

Jézus kívánja, hogy beszélj Róla, és csodálatos ígéretet tesz, ha megteszed: Ő is vallást tesz rólad a mennyei Atya előtt! Micsoda kiváltságos állapot, a Megváltó tesz rólad vallást!

Viszont, aki néma tud maradni, aki megtartja magának az „életmentő orvosságot”, aki nem vállalja Jézusba vetett hitét az emberek előtt, az majd szembesül ennek következményével.

Ajánlott igeszakasz: Jn 17.

„Azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak....” (35a. v.)

Megdöbbenve áll az ember ennél az ígérésnél. Hiszen Jézus sohasem akart háborút, nem szított lázadást az elnyomó római hatalom ellen, most mégis békétlenségről, kardról, ellenségeskedésről beszél. Családtagok egymás ellen való fordulásáról. Hogyan lehet ez?

Jézus Krisztus, amikor meghalt a kereszten, akkor a jobb és a bal oldalán is kivégeztek egy-egy személyt. Egyikük Úrnak fogadta el, a másik csak gyalázni tudta. Jézus személye akkor is szétválasztotta, és most is kettéválasztja az emberiséget. Nincs köztes állapot. Van, aki hisz Őbenne, és van, aki tagadja. A Jézus Krisztusba vetett hit, és ennek a hiánya az, ami alapján „kategorizálhatóak”, és kettéválaszthatóak az emberek.

A Jézushoz való tartozás erősebb, (és erősebb kell, legyen!) minden más emberi szeretetkapcsolatnál vagy köteléknél! Erről beszél Urunk, amikor azt mondja, hogyha a gyermekemet, jobban szeretem, mint Őt, nem vagyok hozzá méltó. Mindez megdöbbenő és szigorúnak tűnik, de igaz. Ő féltőn szerető Isten!

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 20,1–6

„Furulyáztunk nektek, és ti nem táncoltatok, siratót énekeltünk, és ti nem sírtatok.” (17. v.)

Jézus egyszerű képpel szemlélteti a fennálló helyzetet. Sem örömteli, sem szomorú játékhoz nem csatlakoznak az igerészből említett gyermekek. Mai szóval élve: motiválatlanok. Hasonlóképpen reagálnak Jézus és János kortársai: sem János önmegtartóztató élete, sem Jézus nyitott, mindenkit megszólító viszonyulása nem kell! Szemlélik, vizsgálják, ítélgetik őket, de passzívak. Vajon miért? Ők is motiválatlanok? Közömbösek?

Mai társadalmunk nem ugyanilyen? Szívesen elhallgatjuk a „Keresztelő Jánosok” szívet tépő, megrendítő prédikációját, megrendül a szívünk... és mégis úgy megyünk haza, ahogyan érkeztünk: üresen. Vagy egy másik alkalommal tapasztaljuk Jézus elfogadó, lehajló szeretetét, de csak „kiélvezzük” a helyzetet, és nem adjuk át magunkat mindenestől Neki! Pedig Jézus nem „elméleti” követőket és passzív keresztyéneket akar látni, hanem cselekvő, aktív, életrevaló, energikus híveket! Ő azzá tud tenni téged is, csak add oda magad Neki!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 6,9–10

„És te, Kapernaum nem az égig magasztaltattál-e fel? A pokolig zuhansz alá...” (23a. v.)

Egyetlen olyan város sincsen Izraelben, ahol Jézus többet prédikált vagy több csodát tett volna, mint Kaper-naumban és környékén. „Jézus városának” is nevezik Kapernaumot. Még sincs hatással Jézus rendkívülisége, csodái, tettei, lénye, személye rájuk. Micsoda kiváltságos állapotban élhettek: tapinthaták, érezhették Isten Fia jelenlétét, mégsem adták át magukat, mégsem tértek meg. Keserű és szomorú, de ki kell mondania Krisztusnak, hogy Sodoma népe megtért volna Jézus cselekedeteit látva. Márpedig Ábrahám idejében olyan mértékű bűn burjánzott ott, hogy Isten ítélete kénköves tüzes esővel pusztította el ezt a várost.

Felmerül ezek után az a kérdés, hogy akkor Kaper-naum bűnösebb volt, mint Sodoma? Nem gondolom. De Kapernaum képmutató, felszínes, élménykereső szíve nem volt befogadó az evangéliumra, Jézusnak Isten Fiaként való elismerésére! És tulajdonképpen ez számít egyedül.

Elismered-e, befogadod-e szívedbe Jézust, mint Isten Fiát, a Megváltót? Ezen áll vagy bukik minden!

Ajánlott igeszakasz: Mt 4,12–17

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.”
(28. v.)

Jézus hív mindenkit. Téged is hív, és tudja, milyen állapotban vagy, és még azt is jobban tudja, mint te, hogy mire van szükséged. Nem jelent problémát az Úrnak, ha megfáradsz! Nem marasztal el ezért. Ismeri a terheidet, tudja grammra pontosan azok súlyát! Nem kell neki részletezned, hogy hol fáj, hogyan fáj, és mikor fáj... Ő tökéletes orvos, tökéletes a diagnózisa is rólad. Már azelőtt tudta, mi a gondod, mielőtt kinyitottad volna fohászra a szádat. Nyitott könyv vagy előtte és jól olvas belőled. Gyengéd és szelíd szeretetével vár, hogy menj oda hozzá. Tudja, hogy zaklatott vagy, hogy miért vagy nyugtalan. Előtte ez nem probléma, számára nincs akadály. Ő valóban tudja a megoldást a problémádra. Ő a békesség Fejedelme! Ő az, aki tud adni minden értelmet felül haladó békességet és megnyugvást. És hogyha nála pihensz meg fáradalmaidból, újult erőre kapsz és utána szárnyalsz Vele, mint a sas!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 40,27–31

35. hét

“Ezt mondja az Úr, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az Úr, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetek, amelyen járnod kell.” (Ézs 48,17)

Amerikában dolgozom orvosként. Feleségem otthon tanítja 6 gyerekünket. Nemrégiben szembesülnöm kellett azzal, hogy élethelyzetünk miatt nem tudom tovább kergetni egy régi munkahelyi álmomat. Pedig tudom én, hogy mi a jó nekem... De aztán jött Isten és keresztülhúzta a terveimet. Mit mondhatok erre? Nem elég erős Isten, hogy megadja nekem az áhított jót? Hisz Istent semmi sem korlátozza, mindig azt teszi, amit jónak lát. *“Amit csak akar az Úr, megteszi”* (Zsolt 135,6). Vagy mondjam azt, hogy nem szeret? Hisz Jézus ugyanannyira szeret engem, mint ahogy Isten őt. *“Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket”*. (Jn 15,9) Esetleg Isten nem tudja, mi a jó nekem? Dehogynem. A fenti igében azt olvassuk, nem ő nem tudja, hanem én. Ő az Isten, az én Uram, Megváltóm és arra tanít, ami a javamra válik, azon az úton vezet, amelyen járnom kell.

Dr. Bodonyi-Kovács Gábor

“Nem maradhat házamban, aki álnokságot művel. Aki hazugságot beszél, nem állhat meg szemem előtt.” (7. v.)

“Megmostad a kezed, ahogy kértem?” - kérdeztem kislányomtól. “Igen.” – hangzott a gyors válasz, de lányom keze nem volt szappan illatú... Dávid királyt Isten igazságossága és szeretete dicsérő éneke indítja (1. v.). Azonban nem “csak” énekel a hálás király, hanem engedelmeskedik is az Úrnak (2. v.), sőt a rábízottakra is van gondja: Ha engedelmeskednek az Úrnak, jutalmat kapnak, (6. v.), míg az engedetlenek büntetést (7. v.). Nagyon érdekes, hogy a jutalom a király közelsége, míg a büntetés a király jelenlétéből való kizáratás. Isten ránk is bízott embereket, még ha kevesebbet és másképp is, mint Dávid királyra. Bárcsak mi is követnénk Dávid példáját, és minket is hálaéneke indítana az Úr szeretete!

Bárcsak eredményezne ez a hála engedelmességet az életünkben, és következetes szeretetet a ránk bízottak felé!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 101.

“Ekkor így szólt ahhoz az emberhez: "Nyújtsd ki a kezedet!" Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze: ugyanolyan ép lett, mint a másik.” (13. v.)

A hívő Corrie ten Boom és családja rendkívüli irgalmasságról tett tanúbizonyságot a második világháború alatt, mikor zsidókat rejtegettek a nácik elől a házukban. Amit tettek, az akkor a hatályos törvények ellen való volt a megszállt Hollandiában. Igeszaka-szunkban Jézus is megszegte az emberek által alkotott törvényt. Jézus is irgalmas volt a sorvadts kezű emberrel és meggyógyította szombaton a törvény ellenére. Jézus biztosan tudta, hogy “jócselekedete” a saját halálához fog vezetni, mégsem titokban gyógyította meg a sorvadts kezűt, hogy ne adjon ellenfeleinek támadási felületet. Ellenkezőleg; éppen biztosította, hogy mindenki jól láthassa mit tesz. *“Nyújtsd ki a kezedet!”*– mondta neki. Lukács evangéliuma még egyértelműbbé teszi, hogy mi is történt amikor így fogalmaz: *“Kelj fel, és állj a középre!”* (Lk 6,8). Jézus “bátorsága” azonban jóval meghaladta Corrie ten Boom-ét, hiszen nem csupán kockára tette az életét, hanem lemondott róla, azért, hogy mi élhessünk!

Ajánlott igeszakasz: Lk 6,1–11

“Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet a népeknek.” (18. v.)

“Egy elégedett beteg hoz magával 10 másikat a magánrendelésre” - mondta egyszer nekem fogorvos barátom. Talán nincs is jobb reklám a megelégedett betegnél, aki családtagjainak és barátainak is ajánlani fogja az orvost. Jézus viszont nemcsak, hogy nem biztatta betegeit, hogy őt reklámozzák, hanem kifejezetten tiltotta nekik (Mt 12,16). Máté épp ebben látja beteljesülni Ézsaiás egyik próféciáját az engedelmes szolgáról (Ézs 42,1–4). Az engedelmes szolga az, aki győzelemre viszi az igazságot (20. v.) anélkül, hogy hangoskodással hívná fel magára a figyelmet (19. v.). Jézus az engedelmes szolga, aki Istent akarja dicsőíteni és nem a maga számára kívánja a dicsőséget. Örömét is leli Jézusban az Atya Isten, ahogy olvassuk ezt mai igerészünkben: *“Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem!”* Rólunk is szólhat ez az ige, de csakis Jézus Krisztuson keresztül!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 42,1–4

“Ha viszont én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.” (28. v.)

Magyarországon a szocialista rendszerben sok keresztény iskolát bezártak, hogy így óvják a diákokat a kereszténység „káros” hatásától. Nyilvánvaló, hogy az akkori hatalom gyakorlói olyan szinten a gonosztól valónak tartották a kereszténységet, hogy az oktatás jó gyümölcsei nem sokat nyomtak a latban a döntéskor. Mai igeszakaszunkban egy kicsit hasonló helyzetről olvashatunk, amikor is Jézust egy vak és néma démon által megszállott meggyógyítása után is azzal vádolják, hogy az “ördöggel cimborál”. Jézus először rámutat logikájuk tarthatatlanságára (25–27 v.), majd arra, hogy Jézus személyében Isten országa érkezett el hozzájuk. „Ha viszont én Isten lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.” Jézus rendkívül erős figyelmeztetést is ad azok számára, akik Isten Lelkének munkáját a Sátánnak tulajdonítják, gonosznak mondva a jót. Kifejezi hogy nincs bocsánat erre a hitetlenségből fakadó ellenszegülésre... (31. v.)

Ajánlott igeszakasz: Mt 12,22–32

“A jó ember jó kincséből hoz elő jót, a gonosz ember gonosz kincséből hoz elő gonoszt.” (35. v.)

Szinte mindenki egyetértene a következő kijelentéssel: vannak jó, meg rossz emberek. A különbségek ott kezdődnek, hogy kinek mitől jó egy ember. Van akinek az a jó ember, aki szeret énekelni, van akinek attól jó egy ember, ha templomba jár. Igeszakaszunk közvetve választ ad arra a kérdésre is, hogy ki a rossz ember Jézus szerint. Az előző igeversben Jézus továbbra is azokhoz a farizeusokhoz beszél, akiket korábban megszólított (25. v). De mi volt a baja Jézusnak ezekkel a vallásos emberekkel? János evangéliumában olvashatjuk a következőt: *„Mert ha hinnétek Mózesnek, hinnétek nekem: mert én rólam írt ő.”* (Jn 5,46) A vallási vezetők bűne a hitetlenség volt. Nem hitték, hogy Jézus a Krisztus, a Megváltó. Vigyázzunk hát mi is, hogy ne legyen hitetlen a szívünk, ahogy meg van írva a Zsidókhoz írt levélben: *„Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől.”* (Zsid 3,12a).

Ajánlott igeszakasz: Jn 5,41–47

“Ő pedig így válaszolt nekik: “Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.” (39. v.)

Egy hasbeszélő mondta el nekem, hogy zavarja, mikor emberek kérik, hogy babák szájába adjon szavakat hasbeszélésével. Mint ahogy a hasbeszélő dönti el mikor hasbeszél, Jézus maga dönti el, mikor tesz csodát. Jézus mai igeszakaszunkban elutasít egy kérést. Miért teszi ezt? Szerdán láthattuk, hogy még a csoda sem győzte meg a vallási vezetők egy másik csoportját arról, hogy Jézusban eljött az Isten. Jézusnak az sem tetszett, hogy egy gonosz nemzedék kéri ezt (39. v). Tegnap i geszakaszunkban láthattuk, hogy gonoszságuk forrása a hitetlenség. Jézus tehát – legalábbis részben – hitetlenségük miatt utasítja el a kérést. Ő ennek ellenére is kegyelmes, még a leghitetlenebbet sem hagyja csoda nélkül: „nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele”. Jézus feltámadása olyan csoda, ami ma is, a leghitetlenebb emberben is hitet szülhet. Nekünk kishitűeknek biztatásul szolgálhat annak az apának a kérése, aki így könyörgött Jézushoz: *„Hiszek, segíts a hitetlenségemen!”* (Mk 9,24).

Ajánlott igeszakasz: Mk 9,19–27

“Akkor elmegy, vesz maga mellé másik hét magánál is gonoszabb lelket; bemennek, és ott laknak...” (45a. v.)

Flaubert francia regényíró megátkozta volna magát, ha gyermeke született volna, hisz nem kívánta „senkinek sem átadni a létezés nehézségeit és nyomorúságát”. Hasonló gondolatot fogalmaz meg Jézus is a hitetlen Júdással kapcsolatban: *„...aki a Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.”* (Mt 26,24b). Jézus elutasítása a legsúlyosabb bűn, amit az ember elkövethet, hisz aki őt elutasítja, Istent utasítja el, és Isten értékét veszi semmibe. *“Én és az Atya egy vagyunk.”* (Jn 10,30). Jézus azt mondta kortársairól, hogy jobb lett volna nekik, ha sohasem találkoztak volna vele, hiszen a példázatban egy démon volt a “kitakarítás” előtt, míg hét démon lett utána. Jézus kortársai is rosszabb helyzetben találják majd magukat Jézus távozása után, mint érkezése előtt, mert elutasították Őt. Imádkozzunk hitetlen szeretteinkért hogy megkapják az irgalom és a hit ajándékát! *„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez;”* (Ef 2,8).

Ajánlott igeszakasz: Jn 16,7–11

36. hét

“Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképen ti is; Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint a mely a tökéletességnek kötele.” (Kol 3,13–14; Károli)

Néhány nappal ezelőtt konfliktus támadt köztünk. Veszekedtünk, egymás fejéhez vágtunk sérelmeket. Nehéz volt egymást “elszenvednünk”. De aztán rendezni tudtuk a dolgot. Ez nem először fordult elő és valószínűleg nem utoljára. Kapcsolatunk hatalmas lehetősége és erőforrása, hogy naponként megélhetjük, hogy van újra-kezdés, van megbocsátás. Van tiszta lap, van békesség. Le tudjuk tenni, nem kell gyűjtögetni a sérelmeket, negatív érzéseket. Tudatában vagyunk, hogy ez nem tőlünk ered, hanem a Lélek munkájának eredménye, melyért naponta hálát adhatunk.

Tézli Péter és Tézli-Szabó Franciska

„Kicsoda hasonló az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, aki a magasságban lakozik? A ki magát megalázva, tekint szét mennyen és földön;” (Zsolt 113,5–6)

A zsoltár Isten páratlan kegyelmét tárja elénk, megfoghatatlan alázatát. A nincsteleneket főúri bánásmódban részesíti, a meddőkkal (akik abban a korban gúny és megvetés céltáblái voltak) pedig úgy bánik, mint a boldog anyákkal. Lehajol a legkiszolgáltatottabbakhoz és felmagasztalja őket. Ahelyett, hogy a legnagyobb dicsőítést várná el tanítványaitól, Jézus lehajol és megmossa lábaikat a húsvéti vacsora előtt. Tudatában volt mennyei hatalmának, mégis a legnagyobb természetességgel cselekedte mindezt. Ebben a momentumban kicsiben benne rejlik a teljes megváltás történet: Isten mérhetetlen alázata volt szükséges a megtestesüléshez és a bűneink elhordozásához. A paradoxon épp abban rejlik, hogy ez a semmihez sem hasonlítható alázat teszi Istent mindenek feletti Úrrá, aki méltó a legnagyobb dicséretre. Tanuljunk tőle, vegyünk Róla példát, nézzünk az Ő szemével embertársainkra, és magasztaljuk Őt mindezért!

Ajánlott igeszakasz: Jn 13,3–5

„Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” (48b. v.)

Jézus beszél a tömegnek, a családtagjai pedig odakint megállnak és szólnak neki, hogy akarnak vele beszélni. Világos, hogy ők (még) nem tartoznak oda. Máshol olvashatunk arról is, hogy Jézust örültnek akarja családja nyilvánítani, mert (talán) félti. De szívszorító is ez a jelenet, hiszen arról szól, hogy a családja nem hitt benne. Ugyanakkor a történet itt nem ér véget. Hiszen tudjuk a Bibliából, hogy később Mária hisz benne, Jakabból pedig apostol lesz, aki úgy kezdi a levelét, hogy ő az Úr Jézus szolgája (nem testvére)! Mindez hatalmas örömhír, hiszen ebből látszik igazán a mi Urunk türelme és szeretete! Ő tudja, hogy nem megsértődni kell azon, ahogyan – az akkor még hitetlen – családja viszonyult hozzá. Teszi tovább a dolgát és mindez egyszer csak beérik. Jó ezt olvasni, tudni, hogy velünk is így van – az Úr nem mond le rólunk, nem tekinti az ügyünket veszett fejszének még akkor sem, amikor távolodunk tőle. Meg kell azonban hallanunk szelíd, hívogató hangját, hogy visszataláljunk hozzá!

Ajánlott igeszakasz: Mk 3,20–21; Jn 19,25–26

„A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét...”
(23a. v.)

Minek vet a magvető sziklás talajra, útszéltre, olyan helyekre, ahova úgy tűnik, nem érdemes szórni vetőmagot? Állítólag akkoriban arrafelé a vetés után szántottak. Fura ez, de először vetettek, majd beleforgatták a földbe a magokat. Mivel később derült ki, hogy milyen vastag a termőréteg, van-e alatta szikla, ezért nem válogattak a helyek között. Isten is látszólag reménytelen helyekre veti az igemagvakat. De ez csak a látszat. Valójában Isten nélkül a világban minden hely reménytelen. Nincsenek előnyben a „jobb képességű” emberek, vagy akiknek szelídebb a természete. Isten igéjének megértése ugyanis nem IQ-teszt, vagy vizsga erkölcsstanból. Csak a saját nagyképűségünk gondoltatja velünk, hogy felesleges oda szórni a magot, ahol láthatóan nem tud gyökeret verni. Valójában ha ő nem öntözné, minden talaj terméketlen lenne. Viszont minden sziklán, minden nehézségen át tud hatolni, ha be merjük Őt engedni az életünkbe!

Ajánlott igeszakasz: Jak 1,21–25; Mt 20,1–16

„Így felelt: Nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait...” (11a. v.)

Képzeld el, hogy valakivel vitatkozol és folyton az az élményed, hogy nem értitek egymást. Akárhányszor elmagyarázod, már egyre hangosabban, a másik akkor sem érti. Az üzenet „nem ment át”. Mit lehet tenni? El lehet magyarázni másképpen, más szavakkal ugyanazt, vagy lehet hasonlatokat, példákat mondani. És van olyan, hogy egy példától egyszer csak összeáll a kép, kitisztul, jobban, mint egy következetes, logikus magyarázattól. Isten és ember között a távolság alapból sokkal nagyobb, mint két ember között. A helyzet ugyanaz: két világot kell valahogy áthidalni. A megértés egyik fontos előfeltétele a nyitottság, a „hegyezett fülek” Isten felé. Jézus példázatai egyfajta szűrők: aki csak felületesen érdeklődik arról, hogy „mi ez az egész”, nem fogja megérteni. Aki viszont valóban nyitott Jézus felé, annak ezáltal feltárulhat a mennyek országának titka. Jézus ugyanis a példáiban a mi szintünkön, élethelyzetünkben tudja megfogalmazni számunkra a megfogalmazhatatlant.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 6,9–13

„Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig...” (30a. v.)

Azt olvastam egy kommentárban, hogy a korabeli Palesztinában a konkolyt megromlott búzának tekintették, mert eleinte meg sem lehetett különböztetni tőle. Ha így értjük a példázatot, akkor mondhatjuk: kinő a földből egymás mellett két hajtás. Ugyanabban a földben gyökereznek, ugyanaz a nap süti, ugyanaz az eső mossa őket, mégis az egyikből búza, a másikkól konkoly lesz. A latrok jutnak az eszembe a Golgotán, akik ugyanolyan távolságra voltak Jézustól, ugyanannyira ismerték, mégis, az egyik felismerte benne a Megváltót, a másik átkozta. Mi az, ami ebből ránk vonatkozik? A mi döntésünk, hogy követjük-e Jézust. Nem okolhatjuk a körülményeinket, a neveltetésünket. Ha találkozunk vele, döntünk kell! Van még idő rá, de az erre adott időt nem kezelhetjük lezseren. A másik: ne aggodalmaskodjunk, és ítélkezzünk türelmetlenül. A példázatban a gazda sem kezd el gyomlálni. Nem tesz semmit, pedig tudja, ki az ellensége. Ha ilyen magabiztos Urunk van, nekünk sem kell félnünk!

Ajánlott igeszakasz: Lk 13,1– 9; Mt 3,1–12

„...feltárom mindazt, ami a világ teremtése óta rejtve volt.” (35b. v.)

Hordtál már lyukas vödörbe vizet, akár képletesen is? Pakoltál már bele kapcsolatba, gyereknevelésbe, hangszergyakorlásba úgy energiát, hogy közben fogalmad sem volt, van-e ennek értelme? Mert hiába mondják az okosok, hogy egyszer majd meglesz minden erőfeszítés gyümölcse. Ez azt, aki a folyamatban benne áll, nem nagyon tudja vigasztalni. Mert lehet, hogy eddig így történt, de mi van, ha most máshogy lesz? Mi van azokkal, akik kudarcot vallottak?

A „mennyeek országának” földi jelenléte sokszor pont ilyennek, mustármagnyinak tűnik. Erőtlennek látszunk egyénileg és közösségben is. Lehet ránk ujjal mutogatni, sikeresebb utakat javasolni. A jó hír azonban az, hogy ez csak a látszat. Még rejtve van, de a valóság az ebben a mustármagban rejlő hatalmas, óriási erő, amely így is, úgy is kibontakozik. Kérdés, hogy én részt veszek-e valami módon ebben a folyamatban. Lehet az egy hang, egy pillantás, egy kézfogás és valakinek az élete örökre megváltozhat... A mustármagból négy méteres növény lesz!

Ajánlott igeszakasz: Dán 4,7–9; Ez 17,23

„Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez...” (44a. v.)

A hasonlatokon keresztül a „mennyek országának” újabb dimenziói tárulnak fel. Ahogy beszél erről Jézus, olyan érzésünk lehet, mint amikor egy olyan sokszögű ásványt nézünk, amelynek minden oldala gyönyörű, mindegyik másképp szép és mindegyik hordozza az egész közet jellegzetességét. Jézus példázatai ugyanarról beszélnek, mégis másként. Ez a csodálatos Isten országában – szavakba nem foglalható, határtalan, mégis mindegyik találkozás feltárja ezt a csodát. Az itt leírt példázatokban közös, hogy egy ellenállhatatlan vonzerővel rendelkező, példátlanul értékes „valami” a mennyek országa. Olyan, ami minden áldozatot megér, de egyúttal olyan, ami csak úgy lehet a miénk, ha valóban minden áldozatot meghozunk, mindent odaadunk érte. Ezt a „mindent” csak akkor értjük félre, ha félre akarjuk érteni. Mindannyian egyenként pontosan tudjuk, hogy mit kellene ténylegesen feladnunk, eladnunk, eltüntetnünk az életünkéből, hogy Isten sokkal nagyobb gazdagságát megtapasztaljuk...

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,19–21

37. hét

“Mikor visszahozta az ÚR Sion foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadalommal. Így szóltak akkor a népek: Hatalmasan cselekedett ezekkel az ÚR! Hatalmasan cselekedett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.” (Zsolt 126,1–3)

Ez az egyik legkedvesebb zsoltár számomra. Még kisgyermekként tanultam egy ifitáborban a Meszesen (Szilágymegye). Nem tudom, miről szólt a tábor, de azt igen, hogy ez a zsoltár úgy “csurgott” bele a szívembe, mint a hegyi patak vize a kövek közé. Ma is átmos, megtisztít, felvidít, reménységre ébreszt. Legmélyebb pillanataimban úgy rebegem el, mint gyermek az esti imát. Ha már álmodozók vagyunk, akkor legalább reménységgel álmodozzunk: “Mire a nap újra felkel...”

Berke Eszter

„Ettek, és igen megelégedtek, amit kívántak, azt hozott nekik. Mégsem hagytak föl kívánságaikkal, bár még szájukban volt az étel.” (29–30. v.)

A történelem egyszerre mutatja meg, hogy milyen hatalmas és irgalmas Istenünk van, de azt is, hogy őseink is, mi is milyen könnyen fordulunk el Tőle. Most azonban arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ha ez így van, akkor még inkább felértékelődik előttünk Isten felénk áradó szeretete. Ha népe ilyen lázadó, hitvány és gonosz, még jobban ámulatba ejt az, hogy Ő szüntelenül lesi, hogyan járjon kedvünkben. Amikor a nép a pusztában vándorolt, nem egyszer adott alkalmat arra, hogy Mózes vagy akár maga Isten hátat fordítson, és magára hagyja a népet. De Isten nem így tett. Vízet adott a kősziklából, asztalt terített a pusztában, kenyérrel és hússal táplálta őket. Ma arra bátorít minket az ige, hogy vegyük számba: mi mindennel halmoz el minket Urunk. Hány és hány beteljesült vágyunk története lehet élő bizonyága annak, hogy bővölködő életet kaptunk Krisztusban. Pál apostollal együtt mondjuk mi is: *„...megtanultam, hogy megelégedett legyek abban, amiben vagyok”* (Fil 4,11)

Ajánlott igeszakasz: Fil 4,11–13

„Hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett kerítőhálához, amely mindenféle halat összefog. (47. v.)

Jézus a mennyek országáról tanít. Az előző példázatokban azt a mérhetetlenül nagy örömet ismerjük meg, amit a kincs és az igazgyöngy megtalálása jelent: Akik rátalálnak Isten országára, mindent elhagynak azért, hogy megragadhasák azt.

A kerítőháló példázata arról beszél, hogy a mennyek országának eljövetele vízválasztó számunkra. Manapság emiatt sok vád éri a keresztyéneket. „Miért vagytok ilyen kirekesztőek?” A kizárólagosság azonban abban áll, hogy az igazi világosság eljött a világba, de a világ nem fogadta be őt (Jn 1,9-12).

Aki befogadja Jézust, annak az élete értékessé válik, aki visszautasítja, azé üres marad. Ezt jelenti majd a jók és hitványak szétválasztása. Amíg itt vagyunk, a példázat első felét éljük meg – a háló „mindenféle halat összefog”. Legyen ez reménység számunkra! A végső időben azonban kikerülhetetlen lesz a számadás – legyen ez figyelmeztetésünkre! „Csak azok üdvözülnek, akik igaz hit által Ővele eggyé válnak és minden jótéteményét elfogadják.” (HK. 20. kérdés-felelet)

Ajánlott igeszakasz: Ef 2,1–10

„És megbotránkoztak benne, Jézus pedig így szólt hozzájuk: Sehol sem vetik meg a prófétát, csak saját hazájában és a maga házában. Nem is tett ott sok csodát hitetlenségük miatt.” (57–58. v.)

Jézus hazamegy Názáretbe, az övéi közé. Rokonai és közeli ismerősei élnek ott, akiket éppen az tart vissza a csodáktól, hogy Jézus nem úgy viselkedik, nem azt mondja, amit elvárnának tőle. Ezért megbotránkoztak benne: „Te beszélsz, Jézus? Az ács fia? Hiszen mi mindig is ismertünk téged, sőt az egész családot. Gyerekkori pajtásaid, padtársaid, sógoraid... vagyunk. Hogyan beszélhetsz így? Te akarsz minket tanítani? Pont te?” Fájó, de ismerős mondatok ezek. Hányszor utasítottam vissza Isten ígését azért, mert az, aki szólt, számomra méltatlannak tűnt. Ki sem bontottam a levelet, mert nem tetszett a „boríték”. A názáretiek önmagukhoz mérték Jézust – nem lehetsz több, mint aminek mi gondolunk. Simon Péter önmagát mérte Jézushoz, és már-már kész volt elküldeni Őt, akinek hatalmát a csodálatos halogásban meglátta. De Jézusnak terve volt vele, ahogyan velünk is. Ha hittel és nyitott szívvel fogadjuk, ma is megláthatjuk, kicsoda Ő valójában: Úr, hatalmas Király, szerető Isten.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

„Abban az időben hallotta Jézus híret Heródes, a negyedes fejedelem, és azt mondta szolgálóinak: Keresztelő János ez, ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne csodatevő erők... Tanítványai pedig eljöttek, elvitték a holttestet, és eltemették, majd elmentek, és megvitték a hírt Jézusnak.”
(1–2. és 12. v.)

„Sz.K. esperes vagyok, sok jót hallottam magáról.” – mutatkozott be az egyházi méltóság a mélyhitű parasztembernek. „P.A. vagyok, sok rosszat hallottam magáról.” – jött a válasz.

A hírek terjednek – mégpedig minden irányba! Jézusról és csodáiról hall Heródes, majd Heródesről és Keresztelő János kivégzéséről szerez tudomást Jézus. Heródesnek sok minden belefért az életébe: kegyetlenség és esztétikum, nem kívánatos személyek kivégzése épp úgy, mint a pompás épületek, fényűző lakomák, vagy sógornőjének elcsábítása. Íme egy ember, aki sokat adott a hírnévre és a látszatra, de megvetette Isten szavát. Keresztelő János kendőzetlenül szembesítette bűnével: Nem szabad együtt élned testvéred feleségével! Ezért előbb börtön, majd fővesztés járt. Érthető hát Heródes lelkiismeret-furdalása. Jézusnak a puszta híre is megtérésre sarkall. Amikor majd fogolyként áll előtte Jézus, akkor már késő. Hiába szeretné hallani és csodáit látni, Jézus néma marad és semmit sem tesz. „Siessetek, hamar lejár...”

„Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vette az öt kenyeret és a két halat, föltekintett az égre, és hálát adott, majd megtörte a kenyereket, a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. Miután valamennyien ettek és jóllaktak, felszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral.” (19–20. v.)

Tegnap is és ma is egy lakomáról olvastunk. Heródes lakomáján az embereket, köztük Heródest is egy nő szépsége és kecses tánca ejti ámulatba, olyannyira, hogy Heródes bódultan ígér fűt, fát. Ennek vége azonban egy tálca, rajta a próféta fejével.

Jézus vendégei nem előkelő emberek, nem kápráztatja el őket senkinek a csalfa tánca, mégis sokkal többet kapnak. Amott a cirkusz látványosságával, de lelkileg teljesen üresen távoznak a vendégek, emitt lelkileg, testileg gazdagon megáldva térnek haza. És bár magam is sok félremagyarázást hallottam ezzel a történettel kapcsolatban, mégis meg vagyok róla győződve, hogy Jézus valóban csodát tett. Számomra, aki jó néhány konferencián és táborban vettem részt, már az is csoda, hogy ekkora tömeget (ötezer férfi, az asszonyokat és gyerekeket nem számolva) le lehetett ültetni. A többi meg ráadás. Jézus vendégei betelve, jóllakva távoznak. „...azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Jn 10,10)

„És amint szálltak a hajóba, elállt a szél. A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: Bizony, Isten Fia vagy!” (32-33. v.)

Kicsoda ez a názáreti rabbi? – tették fel sokan a kérdést. Ki ez a Jézus? – kérdezzük mi is, és ne is menjünk tovább, amíg válaszunk nincs.

Mert tudnunk kell, hogy Jézus minden tette, tanítása, csodája egy célt szolgált és szolgál: megismertetni önmagát. A betegek meggyógyultak, több ezren jóllaktak a megáldott öt kenyér és két hal alapú vacsorából, Péter igenis járt a viharos tengeren, akárcsak Jézus. De mit ér mindez, ha nem születik meg a felismerés: Te valóban Isten Fia vagy...

Olyan sokszor kérünk Istentől nagy dolgokat – add meg ezt, tedd meg azt. Épp csak a végén elmarad a hála, a hódolat és a felismerés. Enélkül pedig minden csoda: hiábavalóság. Urunk, Te parancsoltál a tenger vizének, de szabadságot adtál nekünk embereknek arra nézve, hogy szeressünk, higgyünk, leboruljunk, felismerjünk vagy visszautasítsunk. Add, hogy jól éljünk a Veled való találkozás lehetőségével, és felismerjük: Te Isten Fia vagy, a mi Szabadítónk!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 9,1–6

„Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok, káromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert.” (19–20. v.)

A mai szakasz egy számunkra is nagyon időszerű témát hoz elő. Keresztyénnek gondolt közösségeink (és most senkit sem akarok megsérteni) sokszor a törvénykezés gyermekbetegségeivel küzdenek, miközben sokkal nagyobb dolgok forognak kockán. Lehet, hogy bennünket nem a kézmosás problémája köt le, de megvan a magunk kis rágnivaló csontja, ami miatt lehet, hogy egyeseket kiközösítünk, magunkban viszont nem vesszük észre a hibát. Éppen ezért ez az ige magunk őszinte vizsgálatára hív. Nem önvizsgálat ez, mert ha mi magunk egy személyben vagyunk az orvos és a páciens is, akkor a diagnózisba nagy valószínűséggel hiba fog csúszni.

Jézus nekünk is elsősorban a szívünket vizsgálja meg: Milyen gondolatokat dédelgetünk, táplálunk odabenn? Mert amit megtűrünk, sőt egyenesen táplálunk, az később felnevekedve gyümölcsöt terem.

Urunk, vizsgálj meg szívünket, gondolatainkat, tetteinket és tarts távol a hamis tisztaságtól és az önbecsapástól! Ámen

38. hét

“Bízd az ÚRra dolgaidat, akkor teljesülnek szándékaid.”
(Péld 16,3)

Nemrég fejeztem be a második évet, mint a CE Világszövetség főtitkára. Erre a pozícióra történő választásomkor elkezdtem kérni Isten vezetését. Úgy hiszem, hogy hét különböző dologra vezetett engem, amivel foglalkoznom kell: imádság, vezetői fejlődés, struktúra, felszerelés, hálózati munka, pénzügy/adoománygyűjtés és kommunikáció. Kezdtem azzal, hogy bizonyos lépéseket tettem az imádság területén. Úgy hiszem, hogy az Úrra kell rábízunk az életünket és hallgatnunk kell az Ő vezetésére. Amikor így teszünk, azzal tiszteljük Istent és láthatunk majd “sikert” az elkészített terveinkben. Meg kell értenünk, hogy a “siker” nem vagyont, egészséget és jólétet jelent. A “siker” azt jelenti, hogy építhetjük Isten királyságát azért, hogy az Ő nevét nagyra tegyük. Krisztus követése nekünk nem jólétet ígér, hanem békét a szívünkbe és reményt az életünkre nézve. Hívlak! Csatlakozz a minden hónap első csütörtökén világszerte imádkozó és böjtölő CE tagokhoz! Csatlakozz hozzám, állíts be ébresztőt minden nap reggel 9:38-ra és emlékezz a Máté 9:38-ban írtakra: Imádkozz azért, hogy Isten küldjön fiatal embereket, munkásokat a lelki aratásba!

Dave Coryell

“Népeket űzött ki előlük, nekik osztotta ki azoknak birtokát, Izráel törzseit telepítette sátraikba.” (55. v.)

A zsoltár szerzője azzal kezdi, hogy leírja az izráéliek mennyire eltértek az Isten útjától. Bűnös gyakorlatokat választottak, ami Istent haragra ingrelte. Amikor Isten haragja kirobbant, ők felismerték hibáikat és megbánták azt. Az emberek vágnak arra, hogy lássák Isten szeretetét és kegyelmét, de nem veszik figyelembe az ő igazságosságát: a bűn büntetését. Mindannyiunknak voltak/vannak olyan pillanatai, amikor a figyelmünk elkalandozott a feladatunkról. Pl. amikor egy tekintéllyel bíró szülő, vagy a tanár elhagyta a szobát, tantermet... Ezt követően tudtuk, hogy fegyelmezés jön. Ez a szakasz megmutatja azokat a lépéseket, amelyeket Isten tesz az engedetlen és az istentelen ember felé, de megmutatja az igaz szeretetet és szenvedélyt is az övéi iránt. Miután leírta Isten haragját az izráéliek, majd az egyiptomiak irányába, azután látjuk az együttérzést és gondoskodást az ő népén, izráelen keresztül: elvezetve őket az ígért földjére, a számukra elkészített helyre. Isten szereti az ő népét és gondoskodik róla, de elvárja az engedelmességet.

Kezdjük ezt a hetet egy alázatos és engedelmes lépéssel Isten felé!

“Ekkor így szólt hozzá Jézus: Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod! És meggyógyult a leánya még abban az órában.” (28. v.)

Amikor fiatal fiú voltam, a fociedzőm a jó barátainak fiait játszatta a focimeccseken. Az oldalonál kellett ülnöm, várva, hogy én következem a játékban. Frusztrált voltam, hogy nem játszhattam, elhagytam a helyemet és közvetlenül az edző mellé álltam. Amikor ő sétálni próbált, belém ütközött. Ez nagyon zavarta, így megengedte, hogy én is játékba kerüljek.

A mai szakasz egy olyan asszonyról ír, aki olyan vidékről származott, amely megvetett volt az izráéliek számára. Az asszony odamegy Jézushoz és könyörögni kezd, hogy gyógyítsa meg a démon által megszállott lányát. Először Jézus semmit nem felel neki, végül elmagyarázza, hogy az ő missziója az, hogy megkeresse az “elveszett” izráélieket. Az asszony nem adja fel. Jézusnak adott válasza nagy hitét mutatják. Jézus ezt elismerve megadja a kérését.

Isten segítsen minket ma abban, hogy állhatatosan, hittel keressük Jézust! Törekedjünk egy olyan életútra, ami építeni fogja az ő királyságát és keresi az ő dicsőségét!

Ajánlott igeszakasz: Gal 6,9–10

“...vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adva megtörte, és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.” (36. v.)

Nagyon sok országba utazom minden évben. Ez lehetőséget ad nekem arra, hogy meglássam, a fiatalság körében végzett szolgálat hogyan folyik a különböző kultúrákban. Az egyik legnagyobb gátja a szilárd ifjúsági, vagy fiatal felnőtt szolgálatnak az, hogy nem engedik a fiatalokat szolgálni. Az idősebb generáció gyakran ragaszkodik a döntéshozatalhoz és a felelősségvállaláshoz, ahelyett, hogy átengednék a fiataloknak a vezetést.

A mai szakasz egy olyan eseményt mutat be, amikor Jézus egy bámulatos csodát hajtott végre. Több ezer embert vendégelt meg egy kis mennyiségű ételből! Jézus csodája megsokszorozta az ételt. Ha figyelmesen olvasod a történetet, észre fogod venni, hogy valójában a tanítványok voltak azok, akik kiosztották az ételt. Minden nap, még a kicsi dolgokban is figyelniünk kell Isten csodáira. Amikor meglátjuk ezeket a csodákat, legyünk készen: először dicsérni az ő nagy nevét, másodszor elvégezni bármilyen munkát annak érdekében, hogy az emberek fizikai és lelki szükségletei megelégtessenek a Jézus nevében!

“Ekkor megértették: nem azt mondta, hogy a kenyér kovászától óvakodjanak, hanem a farizeusok és szadduceusok tanításától.” (12. v.)

Életem nagy részében metodista gyülekezetbe jártam. Amikor Jen (akivel már 25 éve házasok vagyunk) és én először kezdtünk el beszélgetni a házasságról, a lelkészi beiktatási procedúra kellős közepén voltam (azután fel is szenteltek metodista lelkésznek). Azon a ponton, ígéretet tettem Jennek, hogy családomnak abban az esetben nem marad a metodista egyházban, ha az eltávolodna Isten tanításától. Több évvel ezelőtt, amikor a metodista püspökök az USA-ban tovább már nem tisztelték Isten tanítását, nehéz döntést hoztam: egy másik gyülekezetet kerestem családomnak. A mai bibliai olvasmány kiemelt igéje vezetett erre az útra. Isten az igaz tanítást komolyan veszi. Jézus szigorúan figyelmeztette tanítványait a vallási vezetők (farizeusok és szadduceusok) tanításainak veszélyeire. Az Apostolok Cselekedetei 17. részében olvashatunk a Béreában élőkről, akik hallgatták Pál tanítását, azután tanulmányozták az írásokat, hogy megvizsgálják annak igazságát. Tégy lépéseket, hogy szilárd, tiszta tanítást kapj az egy igaz Istenről, ezért tanulmányozd a Szentírást!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 17,11

“Én pedig ezt mondom neked: Te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem majd fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.” (18. v.)

Emlékszel milyen volt, amikor legutóbb nagyon megdicsért valaki? Meglepődtél? Hogy érezted magad? Én nagyon élvezem, ha megdicsérnek. Feldob engem, mert olyankor értékesnek érzem magam. Nem azért szolgálom Istent, hogy dicséreteket kapjak, de ha megdicsér valaki, az mindenképp érzelmi lökést ad.

A mai szakaszban Jézus megkérdezi, hogy kinek mondják az emberek őt. Adnak néhány feleletet a tanítványok, de a helyes válasz Simontól jön: *“Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”* (16. v.) Jézus megerősíti Simon válaszát, elmagyarázva, hogy az ő “éleslátása” a mennyei Atyától jött. Azután elmondja neki az új nevét. Ez az új név Péter, ami lefordítva “(kő)szikla” Jézus ezen a kősziklán építi fel az egyházat... El tudod képzelni, hogy Jézus ilyen hatalmas dicséretet adjon neked? Milyen csodálatos pillanat! Mekkora kiváltság! És milyen nagy felelősség ezzel az új névvel élni! Ma gondolj arra és éld át: Jézus a lehető legnagyobb dicséretet adta neked: Keresztyén (Krisztus követő) lehetsz!

“Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!” (24. v.)

Tegnap arról beszéltünk, hogy Jézus egy csodálatos ígéretet és új nevet adott Simonnak. Ő megváltoztatta a nevét Péterre, ami “sziklát” jelent és elmagyarázta, hogy rajta tervezi felépíteni az egyházat! Milyen változás történhet egyetlen nap alatt!

Ma azt olvassuk, hogy Péter próbálta megfeddeni Jézust, mert amit mondott az nem illett bele a Péter terveibe (meg kell öletnie). Jézus azt mondja Péternek, *“Távozz tőlem Sátán!”* Ajajj!! Isten ezt az “összezsapást” arra használta, hogy Péter növekedjen fel arra a szolgálatra, amire elhívta. Péter második levelének 2. részében olvashatjuk, hogy mennyire megfeddte hallgatóit, hogy maradjanak meg a hitben! Azért volt erre képes, mert Jézus példát adott neki, hogy milyen fontos Isten útmutatását követni.

Jézus a kiemelt igében hív minket, mint tanítványait arra, hogy tagadjuk meg saját kívánságainkat és simuljunk bele Isten tervébe. Krisztus követése áldozattal jár. Milyen áldozatot kér tőled Isten, az ő követésében?

Ajánlott igeszakasz: 2Pét 2.

“Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!” (5b. v.)

Múlt nyáron lehetőségem nyílt arra, hogy részt vegyek a CE Világkonferencián, Kaliforniában, San Diegoban a családommal. A konferencia előtt megnéztük a föld legnagyobb élő növényét, a hatalmas óriásfenyőt, amit “General Sherman”-nak hívnak. Csak bámultuk azt az irtózatosan nagy fát és csodáltuk Isten kreativitását. Gondolj valamire, ami téged igazán lenyűgözött...

Ebben a részben arról olvasunk, hogy ez történt Péterrel, Jakabbal és Jánossal, amikor Jézus dicsőségesen elváltozott és Mózes meg Illés csatlakoztak hozzájuk. Pétert annyira sokkolta az, amit látott, hogy értelmetlen dolgokról kezdett el beszélni. Valószínűleg ugyanez történt volna velem is abban a szituációban. Isten hangja a mennyből válaszol Péter zavarára: *“Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”* A hallgatóság azonnal felismerte, hogy ez az a fajta mondás, amelyet “bar mitzvah”-kor (zsídó rituálé, felnőtté válás) használtak. Jézus nem csak felnőtté vált, nem “csak” Isten fia, ő maga Isten! Úgy kell élnünk az életünket, hogy minden nap egyre jobban megismerjük, miközben *“Őt hallgatjuk!”*

Ajánlott igeszakasz: Péld 8,34–35

39. hét

„Azért amint elfogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, úgy járjatok is őbenne, meggyökerezve és benne felépülve, megerősödve a hitben, bővülködve a hálaadásban, ahogyan arra tanítottak titeket.” (Kol 2,6–7)

Férjemmel több mint húsz éve Krisztus gyermekeiként élünk. Tizennyolc évnyi házasságunk alatt is számos eseményen, életszakaszon, változáson mentünk át együtt. Gyermekeink növekedése mentén új és új kihívások, tanulnivalók (vártak) várnak ránk. Elgondolkodom mostanában, hogy hol tartunk az Istennel való közös utunkon. Ott vagyunk-e, úgy járunk-e mindenben, ahogy elképzeltük annak idején? Emlékeztet az ige, hogy Istennel haladjunk előre, és a jó indulás után egyre erősödünk meg a tanultakban!

Erdészné Kárpáti Judit

„Elfordultak, és hűtlenek lettek, mint atyáik, átfordultak, mint a csalfa íj.” (57. v.)

Kicsiben kezdődnek a dolgok, szokták mondogatni. Ha csak egy fokkal eltérítünk egy hajót az útirányától, végül sok száz kilométerrel távolabb érhet partot, mint ahova indult. A szív vágyának eltérése is történhet először észrevétlenül. Egy kis lázadozás, egy kis lazítás a kapcsolaton... Isten népe így vált újra meg újra hűtlenné Urához, pedig pontosan tudták, hogy mi mindent kaptak Tőle, és mit jelent számukra, ha nélküle próbálnak boldogulni. De mintha csak a kemény szóból értettek volna... Isten csapásokkal sújtotta őket, viszont ezek szükségesnek bizonyultak, hogy visszatérjenek hozzá, ha fájdalmas veszteségek árán is.

Kicsiben indult a „nagy mentő terv” is, nem csak Izráel népe, de minden nép megmentésére. Egészen Dávidig visszanyúlik; őt Isten *„A szoptatós juhok mellől hozta el, hogy legeltesse Jákóbot...”* (71. v.), ahogy a zsoltár vége felé olvassuk. Ma is, hívőként is hajlamosak vagyunk Istentől elhajolni különböző okokból. A jó Pásztor, Krisztus, földi élete, helyettünk elszenvedett kereszthalála, majd feltámadása óta terel, hív, vonz magához és az Aty(j)ához mindannyiunkat.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 23.

„Ekkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: Mi miért nem tudtuk kiűzni?” (19. v.)

„Hitem pedig, mint a változó hold, Hamar elfogy, tölte alighogy volt; Hol felhat éig, Hol meg elhal, s a homályban késik.” (Evangélikus énekeskönyv 383. ének) Jézus tanítványai is hasonlóan gyengélkedtek a hitükben. Történetünkben kudarcot vallottak a holdkóros kisfiú meggyógyításában. Kemény dolog, amit Jézus mond nekik: kishitűek vagytok! A mustármag minden magnál kisebb; nektek még akkora hitetek sincsen, a jelek szerint. – Jézus indulata mutatkozik meg ebben a történetben. Általában szelíd, érzelmei a rászoruló bűnösök és betegek felé húznak. A hitetlenség viszont kihozza a sodrából. A Sátán ellen szól ez az indulat, aki az Ő munkáját akadályozza, és – lehetőleg – még az övéit is el akarja gyengíteni. Jézus nélkül, a Tőle kapott hit nélkül nincs győzelem, gyógyulás. Neki azonban egy szavába kerül, hogy mindezt megtegye az életünkben, szereteteink életében. Bízunk rá a nehéz munkát, ami nekünk lehetetlennek tűnik! Mikroszkopikus hitünkkel is csak hozzá forduljunk! Tőle kérhetünk erősödést és útmutatást a hit harcainak bátor megküzdéséhez.

Ajánlott igeszakasz: Zsid 11,1–6; 1Kor 10,12–13

„...húzd ki az első halat, amely ráakad. Ha annak száját felnyitod, egy státert találsz benne: vedd ki, és add oda nekik értem és érted.” (27b. v.)

Pétert megköörnyékezik a templomadót szedők, hogy megtudják: A Mester fizet-e adót? Ő kegyes izraelitának tartva Mesterét is, igennel felel. Jézus nem hazudtolja meg tanítványát, hiszen emberileg helyesen felelt, de Pétert külön tanítja az eset kapcsán. Megérteti vele, hogy Isten Fiaként szabad lehetne az adó terhétől, viszont hogy ne okozzon botránkozást, kész kifizetni azt. A legszebb apró mozzanat itt számomra az, hogy a semmiből – a hal szájából – teremtetett pénzt nemcsak a maga, hanem Péter nevében is szeretné befizetni. Erről szó sem volt, Péter ezt nem kérte! De Jézus mindig gondol rám és rád is. Bevon minket az Atyával való közösségbe, az „istenfiúság”-ba. Érdemtelenül, érthetetlenül, kegyelemből... Sokan úgy térnek meg, hogy nem kérik, hívják, Jézus mégis odalép hozzájuk. Ez Istenünk mentő szeretete és kegyelme Krisztusban. Mi az a pénzérme a Jézusra váró kemény és fájdalmas vállaláshoz képest: *„Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik őt, de harmadnap feltámad.” (22–23. v.)*

„...ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.” (3b. v.)

A kisgyermeket súlyosan károsítja az, ha nem neki való, igaztalan dolgot tanítanak, mutatnak számára. Ezt Jézus nagyon komolyan megítéli. Hiszen egyrészt a híveit szeretné gyermeki alázatúnak, taníthatónak, bizalommal telinek látni, másrészt maga is azonosul a gyerekekkel. *„És aki egy ilyen kisgyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.”* (5. v.) Ízelgethetjük, hogy mit jelent az az igazság, hogy Jézus Isten gyermekeinek akar látni minket. Bölcs, szerető, mennyei “Édesapánk” van, aki úgy „táplál” minket, ahogyan éppen szükségünk van rá. Kezét nyújtja támaszul, majd elenged és gyönyörködve, vigyázva figyeli, hogyan járunk az Ő útján. Amikor kamaszosan forrófejűek vagyunk és elesünk, talpra állít minket. Elfogadja bűnbánatunkat és tanácsol, hogyan hozzuk helyre, amit elrontottunk. Hozzá tartunk és idősen is gyermekei maradunk. Nem könnyebb kerülni a botrányos, káros tetteket, ha az Ő szelíd szeretetére és féltésből származó elvárásaira tekintünk? Akkor hát: *„Vigyázzatok...”!* (10. v.)

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,12–17

„Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és fedd meg őt négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát.” (15. v.)

„Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomá-sával erősíttessék meg minden szó.” (16. v.) Jézus a gyülekezetről tanít, a közösség védelméről, mégis az egyes emberre tekintettel. Mindig fontos neki az „egy”! A két vagy három tanú is annak az egy vétkesnek a jóra vezetéséért fogjon össze. Ha viszont nem menthető, nem fogadja el a feddést a vétkező, akkor a közösség érdekében el kell tőle határolódni. Isten világosságot hoz az életünkbe, de nem botrány és megszégyenítés árán. Fényre hozza a titkolt bűnöket is, hogy megszabadítson tőlük. Ne tegyünk, ne engedjünk olyasmit a gyülekezetünkben, ami széthúzást, feszültségeket eredményez. Az „egy plusz egy” is fontos Jézusnak, ahogy a folytatásban olvassuk: *„...ha ketten közületek egyetértenek a földön bármely dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.” (19. v.)* Éppen ezért imádkozhatunk a kísértésben lévőkért, az elesett, sőt elbukott testvéreinkért is...

Ajánlott igeszakasz: Júd 20–25

„Nem kellett volna neked is könyörölnöd szolgatársadon, ahogy én is könyörültem rajtad?” (33. v.)

Nekem jogaim vannak..., igazságos eljárás részemről, hogy... Milyen sokszor ejtjük ki ezt határozottan és dacosan a szánkon! Keserédes érzés ez. A jogosság valahogy mégsem érv minden esetben. Nem arra születünk, hogy a rideg, kemény, számonkérő igazság vezesse a tetteinket, szavainkat. Isten úgy döntött látva minket adósságaink terhei alatt, hogy elengedi azokat. Nekünk szabadságot adott, megbocsátott érdemtelenül! Péter sem érti Jézus példázata előtt, hogy nem lehet számszerűsíteni, kiokoskodni, hogy meddig tartson a megbocsátásunk, türelmünk a másik felé. Istentől kell megtanulnunk: nincs korlátja ennek! A meg nem bocsátásunk, irgalmatlan számolgatásunk azt jelzi, hogy nem fogtuk fel, mennyit kaptunk mi magunk. Aki elfogadta Isten bocsánatát, annak az emberi kapcsolata is szükségszerűen megváltoznak. Így történt veled is? Vagy úgy véled, hogy azon a kicsikart, rosszízű igazságon múlna bármi az életedben? Mi akadályoz, hogy felszabadulj a mások felé való irgalmasságra magad is?

Ajánlott igeszakasz: Ef 4,32–5,2

„Ő pedig így felelt: Nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfit és asszonnyá teremtette őket,” (4. v.)

„Anyá, hadd maradjak fenn még, csak most kezdem el a verset megtanulni...” - „Most az egyszer, de nem örülök neki, hogy ehelyett a játékkal töltötted az egész délutánodat!” Később az apa: „Fiam, te mit csinálsz még itt ilyen későn?” – „Anyá mondta, hogy maradjak fenn tanulni.” Csúsztatás, átpasszolt felelősség.

A farizeusok válással kapcsolatos kérdése újra két tűz közé akarja szorítani Jézust: Ha korholja a válást, akkor ráfoghatják, hogy túl kemény, szigorú. Ha megengedő, akkor pedig a konzervatívok haragját vívja ki maga ellen. Jézus újra világosságra hozza az igazságot, anélkül, hogy beleköthetnének.

Az előbb idézett érvelést hallva az anyuka is cáfolna: „Kisfiam, nem én mondtam, én megengedtem...” Az emberi szív keménysége, a kapcsolatok, a házasságok alapvetően Isten nélküli megélése szüli a kényszer-megoldást: a válást, amely nem a szerető Isten terve szerint való. A társasjátékokban is lehet csalni, de nem ezért készítik a szabályait. Egy vidám, őszinte, építő együttlétet képzel el és készít elő az “alkotója”.

Ajánlott igeszakasz: Jak 1,12–18

40. hét

”Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne.” (Zsolt 40,4)

Példaértékű számomra egy egyedülálló keresztyén testvérem véleménye, aki ugyan elfogadta, hogy Isten így akarja őt használni, mégis gyakran hangsúlyozza, hogy a házasság milyen fontos érték: akik megkapták ezt az ajándékot, minden áron óvják és ápolják. Szép, amikor énekkel dicsérjük Istent, de egy házasság még nagyobb erejű dicsőítés lehet. Hitünk ékes bizonyítéka, ha hűségesek maradunk, mert Ő hűséges. Ha kitartunk a nehezebb időszakokban is, és törekszünk jobb társai lenni egymásnak. Sokan látják ezt, tisztelik és dicsérik az Urat.

Halustyik János

”URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, mint amit fel tudnék sorolni.” (6. v.)

Ahogy most a negyvenedik zsoltárt olvastam, eszembe jutott a szokás, amikor születésnapokon az ünnepelt évei számának megfelelő zsoltárt olvassák fel. Nálad most melyik zsoltár következik? Ha te még a 40. zsoltár felolvasása előtt állsz, az kitűnő lehetőséget jelent számodra, hogy ne csak a jelent éld meg, hanem előre látóan is gondolkozz kicsit: vajon hol tartasz majd, amikor a 40. zsoltárt olvassák fel a születésnapodon? Húsz-harminc évesen úgy érezzük, miénk a világ. Negyvenes éveikben az embereknel változások kezdődhetnek: talán már nehezebben találnak munkát, kisgyermekük “idősnek” látják őket, és retrónak kedvenc énekeiket. Vannak, akik ún. életközepi válságba jutnak, ami kapcsolataikra is kihat. A gyülekezetben talán minden olyan megszokottnak tűnik, esetleg ritkábban érzik, hogy megszólítaná őket a prédikáció. Te hogyan érkezel/érkeztél meg ebbe az életszakaszba? Vajon akkor az Úr indít még új szolgálatra, és ihlet még új énekekre? Neki jó tervei vannak - ebben biztos lehetsz.

Ajánlott igeszakasz: Lk 12,16–21

”Azután rájuk tette a kezét, és eltávozott onnan.” (15. v)

Szombaton reggel időnként üldögélek kávémmal a kezemben a teraszon. Elsa kutyus ilyenkor odasétál, és pofiját a térdemhez nyomja, várja, hogy megsimogassam. Egy érintés, ami szeretetet fejez ki. Szükségletünk, hogy érezzük, szeretnek bennünket. Garry Champman könyvében is olvashatunk erről részletesen az öt szeretetnyelv egyikeként. Még az ember által elnevezett és megszelídített állatainknak is szüksége van rá környezetünkben. Hát mennyivel inkább az embereknek. Felnőtteknek és gyerekeknek. Időseknek és fiataloknak. Nem véletlen, hogy Jézus is megérinti a gyermekeket, ezzel is megerősítve szeretetének kifejezését, ahogyan kezeinek rájuk helyezésével beszélt hozzájuk, és imádkozott értük.

Ajánlott igeszakasz: Mk 10,13–16

"Az ifjú erre ezt mondta: Ezt mind megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?" (20. v.)

A Jézus által felsorolt parancsolatokat ez az ifjú mind megtartotta. Nem ölt, nem lopott – rendben van – s talán parázna gondolata sem volt. De még ennél is nehezebb elképzelnem, hogy mindig ugyanúgy tudta szeretni a szomszédját is, mint önmagát. Ez különleges. Ennek ellenére a tökéletes szentséget, bizalmat nem tudta felmutatni ő sem, mert a vagyonát nem tudta feladni. Különös volt olvasni, hogy gyermekkorától mindent megtartott ez az ifjú, ennél azonban jobban megdöbbsen, amikor ma hallok embereket magukról úgy nyilatkozni, hogy ők jó emberek, mert semmilyen komoly bűnük nincs. Jézus világosan fogalmaz: *"Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó."* Nem a saját jószágunkért kapjuk az üdvösségünket, mert akkor nem érnénk el, de törekednünk kell a megszentelődésre. Ehhez azonban az az első, hogy valóságosan lássuk elvesztett állapotunkat, Isten megigazító kegyelme nélkül. Ahogyan Pál mondta: *"Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?"* (Róm 7,24).

Ajánlott igeszakasz: Róm 7.

"Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok? Így lesznek az utolsókból elsők, és az elsőkből utolsók." (15–16.v)

Ez szinte szállóigévé vált, hallani a világban is: az utolsókból lehetnek elsők, de az elsőkből is lehetnek utolsók. Az előtte lévő történetet ritkán szokták idézni. Függetlenül attól, ki melyik életkorban hallotta az evangéliumot, és mikor fogadta el, ugyanabban az örök életben részesül, ugyanúgy megkapja az "egy dénárt", mint akik gyermekkorukban lettek keresztyénné. Isten kegyelme szerint ez helyes, ezért bízunk Őbenne. Örülünk egy harminc vagy negyven évesen megtérő embertársunknak is ugyanúgy, mint akik már ifi táborban is jártak és már akkor a gyülekezetben szolgáltak. Nagylelkű és csodálatos kegyelem ez. Azon igyekszem, hogy ne legyenek előítéleteim és kétségeim megosztani a hitemet, akkor sem, ha talán a statisztikák azt mutatják, hogy életük delén túl, vagy akár "késő délután 5 óra tájban" már kevesebben csatlakoznak a gyülekezethez, ha nem volt valamilyen gyerekkori élményük az egyházzal. Mutassak példát az életemmel is, hogy részt vehessek az elhívó munkában, hogy Isten használhasson.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 67.

"De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok." (26–27. v.)

Az elmúlt évek során több vezetőtől is hallottam, mit gondol arról, hogy ő miért és hogyan lett vezető. Van, aki azt mondta, hogy ő nem akart vezető lenni, a tudása vagy a soft vezetői készségei alapján kérték fel, és elvállalta. Mások egyenesen bevallották, hogy vezetői ambícióik voltak, készültek egy pozíció elérésére. Arról is különböző véleményeket hallottam, hogy mit tartanak vezetőként a feladatuknak. Általában a képességeik kihasználása, a tulajdonos elvárásai, vagy az emberek érdekében folytatott munka állt a megfogalmazások középpontjában, máskor egyszerűen csak a nyers karrier-célok, amelyek mások figyelembevételéről kevésbé szóltak. (Volt példa azért alázatos megközelítésre is.) Jézusnál világos, hogy nem ez számít. Az ő országban is lesznek tisztségek - de azokat majd Ő ajándékozza tetszése szerint. Jézus nem mondta azt, hogy bűn, ha valaki "nagy" akar lenni, hanem azt, hogy annak akarnia kell Istent és a közösséget alázatosan szolgálnia.

Ajánlott igeszakasz: Mk 10,35–45

"A sokaság azonban rájuk szólt, hogy hallgassanak el, de ők még hangosabban kiáltották: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk!" (31. v.)

Ez a történet mindig arra késztet, hogy magamba szálljak. Amikor vak emberek forgalmas úton mennek át, az arra járók segíteni igyekeznek nekik az átjutásban. Az emberek többsége érzékenyen és segítőkészen közelít a vakokhoz. Ha belegondolnak a helyzetükbe, mindenki tudja, hogy nem akar vak lenni. Fizikailag. Ugyanis szellemi értelemben már egyáltalán nem zavarja az emberek többségét a vakság, sőt sokan tudatosan nem akarnak észrevenni dolgokat. Nem akarnak komolyan azzal foglalkozni, hogy Isten létezik-e, vagy hogy tetszik-e neki az ahogy élünk, tetszenek neki a gondolataink, a szavaink, a vágyaink. A két jerikói vak sokkal inkább sajnálhatná az átlagembereket, néha még a vallásos embereket is. Amikor felkiáltottak "Dávid fia", szellemi látásuk olyan éles volt, hogy felismerték Jézust, mint Messiást. Ha mi is így látnánk Jézust, valóban, akkor ugyanilyen gondolatokat, vágyakat, szavakat engednénk meg magunknak, ugyanígy élnénk mint most? Látjuk, most Messiásként Jézust? A jerikói főhőseink így látták őt, és ezért azt olvassuk: "követték őt".

Ajánlott igeszakasz: Mk 10,46–52

"Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdezgették: Ki ez?" (10. v.)

Felbolydult az egész város. Manapság egy világ-város, mint amilyen mondjuk London, vagy akár az ennél jóval kisebb Budapest esetében is ritkán tehető olyan megállapítás, hogy az egész város felbolydul. Még ha nagyon ismert ember érkezik is egy nagyvárosba, az információs túlterheltség korszakában ritkán érdekel mindenkit a különböző érdeklődésű lakos közül. Talán az amerikai elnök, vagy a pápa látogatása okozna ilyet ma is bárhol. Ez a szakasz bennem most azzal kapcsolódott össze a tegnapival, hogy hogyan látjuk Jézust. Csak egy híres embernek? Akár jó értelemben egy prófétának? Vagy valakinek, aki talán földi uralkodóvá választásra is esélyes lehet? Vagy a Messiásnak, ahogyan a jerikói vakok látták előző napi szakaszunkban? A világmindenség igazi uralkodójaként, királyként? Milyen gondolatokat és meggyőződést kelt bennem, benned az, amit a beteljesült prófécia mond róla: *"Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján."* (5. v.)

41. hét

“Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”
(Jel 2,10b)

Gyermekként egy kis erdélyi faluban, Kisadorjában nevelkedtem. A templomunk szószékére himzett igével indított útnak az Úr a közel ötszáz kilométerre levő Miskolcra. Az Ő útjai csodálatosak, mert a gyülekezetünk ifjúsági házának homlokzatán ugyanez az ige olvasható. Itt fogadták el az Urat gyermekeim, és pár hónapos kis unokám már itt ismerkedik az Isten szeretetével.

Tudom, hogy Ő már akkor hűséges volt hozzám, mielőtt megszülettem volna. Az Ő hűsége és szeretete tartott meg minden nehézségben, próbatételeimben, hűtlenségeimben, lelki mélységeimben. Hálából én is egész életemet neki szentelem, és szeretnék hűséges megváltott gyermeke lenni Jézus Krisztus által.

Az Ő hűségére Dávid zsoltárával válaszolhatok: *“Kezedbe ajánlom lelkemet, te váltasz meg engem, ó, Uram, hűséges Isten.”* (Zsolt 31,6).

Kovács Margit

„Az Úré legyen a dicsőség örökké, örvendezzen teremtményeiben az Úr!” (31. v.)

Ezen a gyásznapon szomorúan gondolunk kivégzett hőseinkre. Az ember kegyetlensége, gonoszsága, már a bűneset óta jelen van a világban. Kérdezhetjük, hogyan örvendezhet az Úr ma, ha erre a megromlott világra, és az ő képmására teremtett, de tőle elszakadt emberre tekint?

Isten nemcsak teremtő, hanem gondviselő, és megváltó Úr is. Kezdetben gyönyörködött a teremtett világban: *„És látta Isten, hogy minden, amit teremtett, íme, igen jó.”* (1Móz 1,31). Az ő gondviselő, és megváltó szeretete Jézus Krisztusban, az ő Fiában, a mi bűneinkből való szabadításunkat is elvégezte ott a golgotai kereszten. Őáltala, Őbenne, Őérte nincs még végünk. Benne gyönyörködött a Jordán folyónál, a megdicsőülés hegyén és Jézusra nézve örvendezhet ma is. Testvérem, örvendezhet-e benned az Úr? Az óembert látja benned, vagy hazatalált gyermekeként onthatja rád áldásait?

A mindennapi elfoglalt életedben gyönyörködsz-e te is a te Uradban és Megváltódban?

„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom: örüljete!”
(Fil 4,4)

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 1,1–31; Zsolt 37,4;

Ézs 65,18; Mt 3,17; Mt 17,5

„Meg van írva: az én házamat imádság házának nevezik, ti pedig rablók barlangjává tettétek.” (13b. v.)

Nagyhét, közeleg a páska ünnepe, és a jeruzsálemi zsidók igyekeznek megfelelni a törvény előírásainak. A templom udvara a pogányok számára fenntartott missziós hely, és Isten az ő népét világosságul rendelte a számukra. (Ézs 42,6) Aki hallani szeretett volna Izráel Istenéről, és az Ő szeretetéről, itt megtehetette volna. A pezsgő élet, az üzletelés hangzavara azonban nem engedi át az Úr szavát, elzárja az utat az imádkozni akaró istenkeresők előtt. Jézus látja ezt az ellentmondást: Imádság háza ez, vagy rablók barlangja? Haragja érthető: *„A te házad iránti féltő szeretet emészt engem.”* (Jn 2,17)

A korintusi levélben olvassuk, hogy a hívő ember teste a Szentlélek temploma. Ha Jézus ma megnézi az életed, mit talál benne? Ha mást talál ott, mint amilyen célra teremtette, akkor meg akarja tisztítani. Ha engeded, és belép az életedbe mindent felforgat, elkezd rendet csinálni. Visszahelyez mindent az eredeti helyére.

Ne engedd elmenni, hanem hagyd, hogy Ura és Megváltója legyen az életednek.

Ajánlott igeszakasz: 1Kir 6.; Ézs 56,7; Jer 7,11;

IKor 6,19–20.

“Látott egy fügefát az út mellett, odament, de nem talált rajta semmit, csak levelet. Ekkor azt mondta annak: Soha többé ne teremjen rajtad gyümölcs! És a fügefa azonnal elszáradt.” (19. v.)

Jézus, járja az országot tanítványaival, csodákat tesz, gyógyít és tanít. Mint Mester, a tanítványait készíti fel az eljövendőkre. A valóságban is megtapasztalhatják a kegyelem mellett az Úr ítéletét is, most éppen egy terméketlen fügefának a példáján. Egy dús lombú fa, de nincs rajta termés, ezért megérett a pusztulásra, ugyanúgy, ahogy az a nép, amely nem teljesíti a feladatát.

Isten népének tagjaként nekünk is küldetésünk van ezen a világon, mégpedig Isten országának előmenetelén munkálkodni. Az életünket ne csak formális vallásosság jellemezze, hanem legyünk gyümölcsöt termők, az Úr munkájában alkalmas munkatársak. *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek titeket, hogy elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon...”* (Jn 15,16)

Azt szeretné, hogy a sok áldásból, amelyekben minket részesít, a körülöttünk élők is gazdagodjanak. Imádságban, erős hittel kérjük Őt, hogy munkálkodásunk ne legyen hiábavaló az Úrban.

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,9–17; Jak 3,13–18

„Amikor bement a templomba, és tanított, hozzá mentek a főpapok és a nép vénei, és azt kérdezték: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? Ki adta neked ezt a hatalmat?”
(23 v.)

Kisgyermek kortól kezdve az ember kíváncsi a körülötte levő világra. Kérdéseinket sok esetben annak tesszük fel, akitől választ is remélünk. A főpapok és az írástudók sokat tudtak Istenről, ismerték a Szentírást és látták a próféciák beteljesedését. Mégis gonosz szándékkal kérdezték Jézust: Milyen hatalom birtokosa, és kitől kapta? Jézus látja a szívük szándékát és nem válaszol azonnal. Próbára teszi őket, és visszakérdez: Honnan való János keresztsége? Ők óvatosak, nem vállalják mulasztásaikat, ezért inkább kitérő választ adnak.

Ha kételkedve, öngazolás miatt kérdezzük Őt, mi sem várhatunk választ. „Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívó előtt az Úr, megfejtí önmagát.” (Hall. 223.) Ha őszintén, hittel, tárjuk ki a szívünket előtte, nem hagy bizonytalanságban. Az ő ígéje szent és igaz, benne megtaláljuk a választ, felismerhetjük hatalmas, és hűséges Istenünk kijelentett kegyelmét.

Testvérem, ha bizonytalan vagy, tele vagy kérdésekkel, akkor kérdezd bátran az Urat!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 130.; Mt 11,1–19

“De mi a véleményetek erről? Egy embernek két fia volt. Odament az elsőhöz, és azt mondta neki: Eredj, fiam, dolgozz ma a szőlőmben. Az pedig így felelt: Nem megyek, de azután meggondolta magát, és elment.” (28–29. v.)

Az Úr szőlőskertjében nagyon sok a munka, *„Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.”* (Róm 8,19). A szerető apa a tőle elszakadt, és a saját útjukat járó gyermekeit szeretné visszaterelni a helyes útra, munkába küldi őket. A példázatban az engedetlenség mindkét fiúban jelentkezik, mert *„...Nincsen igaz ember egy sem”* (Róm 3,10b). Aki ígéretet, de nem cselekszi az apa akarátát, semmiben sem különbözik attól, aki azonnal nemet mond.

Az engedetlenség születésünk óta életünk része. Mégis van reménységünk, hiszen Jézus Krisztus *„...amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig”* (Fil 2,8). Őbenne és Átala felragyog az örömhír: Nincs olyan bűn, amely elutasítást kapna, mert *„Ma még lehet, ma még szabad; Borulj le a keresztt alatt”* (Hall 173.) Halld meg az Úr szavát, gondold meg magad, és az igazság útjára lépve munkálkodj az ő szőlőskertjében! Arre hívott el, hogy örömhírt hirdessünk alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt.

Ajánlott igeszakasz: Jn 3,36; Róm 3,9–18; Róm 3,21–26

“És megfogták, kivetették a szőlőn kívül, és megölték.”
(39. v.)

Jézus korában Palesztina dombjai gazdag szőlőültetvényekkel voltak tele. Példázatunkban a gazda gondosan megteremtette a feltételeket, és szőlőjét rábízta munkásokra. Elutazott, de időben elküldte szolgálait, majd a fiát is a neki járó termésért.

Jézus a hétköznapi életből vett példázatában az Atya, mint gazda, bőkezű ajándékaira mutat rá, amelyeket ránk bízott. A gazda türelmes, de igazságos Isten is, aki kéri a gyümölcsöket, és nem mond le arról, ami az övé. A farizeusi lelkületű emberek káromolják Őt, hallani sem akarnak róla, megölik Őt a szívükben. Ennek ellenére az Úr nem mond le senkiről, mivel a teremtés és a megváltás jogán: *„Az Úré a föld s annak teljessége, a földkerekség s annak lakói”* (Zsolt 24,1).

Ha felismered életed Urát, aki mindent odaadott érted Fiában, Jézus Krisztusban, ne tétovázz, adj oda te is mindent, amid van. Ő nem veszi el orvul, hanem megsokszorozítva adja vissza számodra elkészített ajándékait már itt a földön, és majd az Ő dicsőségében.

Ajánlott igeszakasz: Mt 27.; Zsid 13, 11–13

„Ekkor más szolgákat küldött, hogy mondják meg a hivatalosoknak: Íme, ebédemet elkészítettem, ökreimet és hizlalt állataimat levágtam, minden készen van. Jöjjetek a menyegzőre!” (4. v.)

Jézus ezzel a példázatával Isten országát és az ő szeretetét tárja elénk. Isten gondoskodó hatalmával a tőle messzire került, szűkölködő gyermekeit hívja, azzal a céllal, hogy megajándékozza őket, asztalközösségben legyen velük. Minden készen van, az asztal gazdagon terítve. A hivatalosok nemet mondanak a meghívásra, kifogásokat keresnek és kimentik magukat. Isten népének vezetői nem értékelik kiváltságukat. Ám a menyegző nem marad el, mert a helyüket megtöltik az utcáról behívott bűnösök, kitaszítottak.

Mi is kegyelmi meghívást kaptunk a megterített királyi asztalhoz. Minden készen van, amire ebben az életben és az örök életünkben szükségünk van. A kegyelemnek nincs feltétele, de kell hogy legyen következménye. Bárhonnan jövünk, bemehetünk a királyi menyegzőre, de már nem viselhetjük a régi ruhánkat, nem élhetjük a régi bűnös életünket. A „fehér ruhát” maga a király készíti el, amely Krisztus igazsága, de nekünk kell felvenni. Vegyük komolyan a meghívást, mert az örök életünk a tét.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 2,9; Jel 7,13–17; Jel 19,9

42. hét

"Mindig erre gondol, és elcsügged a lelkem. De ha újra meggondolom, reménykedni kezdek..." (JerSir 3, 20–21)

1995. július 29. szombat reggel volt. Gyönyörű napos időre ébredtem. Férjem, három éves kislányom és kisfiam még aludtak. Boldog voltam, mindenem megvolt, amire csak vágytam. Hálásan siettem Istenhez. Nem tudtam azonosulni Jeremiással, aki siratta az elpusztult Jeruzsálemet, mindenütt a szenvedés vette körül. Engem öröm, békesség töltött be, nem volt okom a csüggedésre. Több fényképet is készítettem aznap kislányomról, olyan szép volt. Késő délután egy kutya szétharapta az arcát, véresen szétmarcangolva lógott, fel volt puffadva. Amíg a kórház felé rohant velünk az autó s karjaimban tartottam fájdalomtól üvöltő gyermekemet, egyszer csak eszembe jutott a jeremiási igevers: most, ha erre gondolok és a lányom jövőjére, elcsüggedek, vagy újra meggondolom, és reménykedni kezdek?! A reménységet választottam.

Te is válaszd a csüggedés helyett az Istenbe vetett reménységet! Ez segít a tragédiákat túlélni.

Tima Lászlóné

„Szemem mindig az Úrra néz... Tekints reám, és könyörülj rajtam... Szívem szorongásai megsokasodtak, nyomorúságaimból szabadíts meg engem!” (15–17. v.)

Dávid sohasem ijedt meg az árnyékától. Sem fiatalon, ha a nyájára farkas vagy medve támadt, még Góliáttal, de egy egész hadsereggel szemben állva sem. Most mégis arról ír, hogy szorong. Sokasodni látja azokat a pillanatokat életében, mikor felismeri, több kell ide az ő erejénél, bátorságánál, ez nem elég. Szorongásainak számával párhuzamosan vall arról, hogy „sokasodott” bűneinek (11.) és ellenségeinek száma (19.) is. Mi vagyunk ilyen őszinték? Felismerjük, hogy hol, miért szorítanak bizonyos külső és belső dolgok? Vétkeink, engedetlenségeink, rendezetlen emberi kapcsolataink milyen útra vezetnek? Dávidot Isten felé! Tekintetét Reá szegezte, kérte, hogy Ő is nézzen rá és szabadítsa meg nyomorúságaiból.

Milyen jó, hogy ezt mi is megtehetjük először, vagy újra, még ma! Bárhol, bármilyen állapotban is könyöröghetünk, majd átélhetjük, hogy szerető, kegyelmes Atyánk ránk tekint, mert könyörült rajtunk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 121.

„...(Jézus) akkor azt mondta nekik: Adjátok meg azért a császárnak azt, ami a császáré, Istennek pedig azt, ami az Istené!” (21b. v.)

Mit kell az Istennek megadni? A kérdés megválaszolásához vizsgáljuk meg, mit nem adtak meg Istennek az egymással álnokul szövethető farizeusok és Heródes-pártiak! Több mindent tudtak Jézusról: igaz, helyesen tanít, nem személyválogató. Mégsem hitték róla, hogy ő az Isten Fia. Nem adták meg a hitet. Jézus ismerte álnokságukat, képmutató kísértésüket, céljukat, hogy fogást találjanak rajta. Mikor áknok kérdésükkel álltak elő, már tiszteletlenek voltak, nem adták meg ezt sem neki. Kérdeztek, de nem adtak szavára. Hallották, sőt el is csodálkoztak válaszan, majd szépen otthagya, elmentek. Nem adták meg neki az engedelmisséget, nem akartak vele lenni, nem követték őt.

Mit vár tőlem és tőled Isten? Mit kell neki megadnunk? Mindenekelőtt a hitünket, mely nélkül nem is lehetünk kedvesek előtte! Másodszor tiszteletteljes és alázatos közeledésünket. Őszintén keressük akarátát! S majd, ha meghallottuk és rácsodálkoztunk válaszára, maradjunk mellette, kövessük őt és engedelmesen tegyük meg, amit mond!

Ajánlott igeszakasz: Jn 16,9; Zsid 11,6

”Jézus így válaszolt nekik: Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát.” (29. v.)

A tévelygés ellenszere. Eltévedni nem jó, olykor végzetes is lehet. Néha hamar észre vesszük, néha nem. Előfordul, hogy mások figyelmeztetnek rá: nem jó úton járunk. Kire hallgatunk, mire figyelünk, ezen múlik minden! Jézus két fontos ismeret megszerzésére hívja fel figyelmünket, ezek hiányában felállítja a fájdalmas diagnózist: tévelygünk! Az örömhír az, hogy az ellenszert is adja! Az összetevők a következők: ismerd meg a Szentírást, a Bibliát, és ismerd meg jobban Istennek hatalmát! A kettő szorosan összefügg!

Hogyan olvasom az igét? Gyorsan letudom néhány perc alatt, hogy lelkiismeretemet megnyugtassam, vagy szívből törekszem a kutatására és az ott megértett igazságok engedelmes megcselekvésére? Mert miközben ilyen módon „fogyasztom”, megismerem Isten hatalmát, meglátom keze nyomát a saját és környezetem életében, eseményeiben. Jobban bízom benne, tudom, megértem, merre menjek. Te hol jársz? Tévelyegsz, vagy használod az ellenszert? Elképzeléseid vannak, vagy biztos ismereteid?

*„Most, hogy a farizeusok így összegyűltek, megkérdezte tőlük Jézus: Hogyan vélekedtek Krisztusról, kinek a fia?”
(41–42a. v.)*

A nagy parancsolat kulcsa. E részeket olvasva mindannyian rácsodálkozhatunk, hogyan bírta ezt a hadviselést Jézus? Egymás után érkeznek hozzá, akik meg akarják fogni beszédében: az álnok farizeusok, majd a tévelygő szadduceusok. Kijelölt mai igénkben olvasunk arról, hogy egy önhitt, okoskodó törvénytudó szeretné próbára tenni, mi a nagy parancsolat? Jézus mégis készségesen válaszol erre a kérdésre is, majd ő kérdez: Hogyan vélekedtek Krisztusról? De az ő kérdésére nem tudták az igazán helyes választ. Miért nem? Mert véleményük a hitvallásukat fejezi ki. És ők nem hitték, hogy Jézus a Krisztus. E hit nélkül pedig lehetetlen teljesíteni a nagy parancsolatot. Jézusba vetett megfelelő, engedelmes hit nélkül nem szerethetem Istent teljesen és nem tudom szeretni embertársaimat sem. Mert a kulcs ez: Hogyan vélekedek róla? Minek látom, milyennek ismerem, ki ő számomra? Engedelmesen megteszem-e, amit kér? Válaszom megadja szeretetem irányát és mértékét.

Ajánlott igeszakasz: Jn 10,22–30

„Hanem aki a legnagyobb közöttetek, az legyen a ti szolgátok.” (11. v.)

Légy szolga! Szolgálat. Valahogy kiveszni látszik ez a szó beszédünkből. A gyerekek egyenesen megriadnak tőle, a felnőttek kerülik. Negatív csengése van fülükben. Pedig Jézus nagyon sokszor beszélt róla, s mindvégig aktívan cselekedte is, példát mutatva követőinek. Négy helytelen dologra mutat rá ebben az igeszakaszban. A farizeusok beszélnek valamiről, elméletben helyesen látják Isten akaratát, de nem teszik meg, amit másoktól is elvárnának. Ez nem jó! Legyen összhang szavaink és cselekedeteink között! Másodszor, rávilágít, hogy a másikat megterhelik, s nem akarnak semmit tenni értük. A Biblia egyértelműen tanítja, hordozzuk egymás terheit! Ez is a szolgálat része. Harmadszor, „mindent csak azért tesznek, hogy lássák az emberek”. De az ő akarata, hogy Istennek szolgáljunk jóakarattal, készségesen! Ő lásson minket, neki tesszen életünk! Végül, helyteleníti, hogy felmagasztalják magukat. Jézus követője, legyen alázatos!

Törekedjünk mindezekre! Szolgáljuk őt és egymást neki tetszően!

Ajánlott igeszakasz: Ef 6,6–8; Jn 12,26; Gal 6,10

„Hasonlóképpen ti is kívülről igaznak látszotok ugyan az emberek előtt, de belül tele vagytok képmutatással és törvénytelenséggel.” (28. v.)

Kívül és belül. Hét „jaj” Jézustól mai igénkben, a nyolcadik az én számon csúszik ki, ha őszintén magamra nézek. Bennem, belül mit lát Jézus? Már pedig előle „elrejtetni semmit sem lehet” – énekeljük is. Nagyon alapos vizsgálatnak vet alá. Kemény szavak ezek! Vajon ott, akkor volt-e foganatja? Változott-e szív és élet? Nézett magába mélyen valaki? Vágyott-e felszámolni a belsejében lakozó kapzsiságot, képmutatást, rablásvágyat és törvénytelenséget? Akart-e belülről is tiszta lenni? Kimondta-e: Igazad van, segíts! Megrémült-e, mikor hallotta: „Ti nem mentek be az Isten országába”; „súlyosabb lesz az ítéletek” másokénál; „gyehenna fiai” vagytok?! Elgondolkodott-e arról, ki előtt zárta be az Isten országát, ki volt az a környezetében, aki bement volna oda, de ő nem hagyta bejutni?

És mi, kedves templomba járó, keresztyén Testvéreim? Mi vajon elgondolkodunk Urunk szavain? Olyan jó, hogy „ma még lehet, ma még szabad” leborulni a kereszttel, és kérni tiszta szívet!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51,12–15

„Kígyók, viperafajzatok! Hogyan menekülhetnétek meg a gyehenna ítéletétől?” (33. v.) „Jeruzsálem... Hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, miképpen a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de ti nem akartátok.” (37b. v.)

Viperafajzattól csibe. Viperafajzatoknak nevezi Jézus azokat, akik a kárhozatra fognak jutni, a gyehennára. Ők nem fogadják el Jézus üzenetét. Ellenkeznek, visszautasítanak, magyarázkodnak, sőt akár halálra üldözik a követeket. Bizonygatják, milyen istenfélők és jók, csak Jézusra nincs szükségük. A „Jóisten” igen, de Jézussal nem tudnak mit kezdeni... Ő viszont tudja a „hogyan” kérdésre a választ, mit tegyen az, aki szeretne viperafajzattól csibévé lenni! Csodálatos a szeretete és irgalma az elveszettek, halálraítéltek felé. Ő akarja „összegyűjteni”, megmenteni az ítélet elől az embert. Szárnya alá hív! S aki elindul, mert megadja magát, abbahagyja az ellenkezést, és kimondja: Igazad van! Méltó vagyok az ítéletre! Akarok a fiad lenni! Jöjj, mert befogadlak az életembe! – az ilyen ember míg az Úr szárnya alá ér, átváltozik.

Köszönöm Úr Jézus, hogy te határozottan akartad az én életemet is magadhoz gyűjteni sokakéval együtt! Köszönöm, hogy megmentettél az ítélettől.

43. hét

„Az Úr azonban így felelt neki: Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre.” (Lk 10, 41–42a)

Nekem sajnos nehezen megy igazán pihenni, mert folyton találok valamilyen munkát vagy tevékenységet, még vasárnap is. Teljesen megértem a történetben szereplő Márta elkeseredett felkiáltását, néha én is úgy érzem, hogy előzönlének a teendők, és előfordul, hogy segítségem is alig akad.

Amikor néhány hete eljutottam végre nyaralni, jó pár napig tartott, mire el tudtam engedni az aggodalmaimat, a folyamatos cselekvéskényszerszert és meg tudtam nyugodni Isten jelenlétében. Ez a tapasztalat segített újra ráébredni, hogy Isten elsősorban nem arra hív, hogy folyamatosan megfeszítve dolgozzak érte, hanem hogy mindennapi élő közösségben maradjak vele.

Gyenes Szabina

„Áldom az URat, mert tanácsot ad nekem, még éjszaka is figyelmeztet bensőm.” (7. v.)

A zsoltár alcíme a következő: „Isten fiaié a legszebb örökség.” Milyen csodálatos ezt olvasni! Mert a fiak (és lányok) örökölnék – ez az élet rendje. Mi sem nevelt gyermekei, vagy szolgái vagyunk a Mindenható Istennek, hanem édes gyermekei, és ezzel különböző privilégiumok járnak. Ő mindannyiunkat magához hív, hogy ne éljünk árván, hanem az ő családjához tartozzunk. Mint egy jó apa, elérhető gyermekei számára, mint pártfogó, gondviselő és tanácsadó. Beszél hozzánk, s mint ahogy jelen igeszakasz mutatja, akár álmunkban is. Talán Isten arra hív, hogy járjunk közbe azért a személyért vagy eseményért, ami álmunkban megjelent előttünk?

Isten vezetése sokféle módon történhet: a körülmények, a szentek tanácsa, a Biblia útmutatása, erős sugallat vagy művészeti alkotások révén. Persze ez nem azt jelenti, hogy ha döntéshelyzetben vagyunk, el kell dobnunk a logikát, hiszen a józan ész is Isten ajándéka. Bizonyos viszont, hogy amerre Ő vezet, ott békesség van.

Ajánlott igeszakasz: 1Jn 3,1–12; Ef 1,5

„Azután a földre esve leborult és így szólt: Mezítelen jöttem ki anyám méhéből, mezítelen is megyek el. Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úr neve!” (20b–21. v.)

Jób története a zsidó bölcsességirodalom egyik kiemelkedő darabja. Központjában az a kérdés áll, hogy Isten igazságos-e, illetve az, hogyan reagáljunk a szenvedésnek arra a problémakörére, ami Jóbot érte. Mint látjuk, nem újkeletű probléma ez – az emberi természet úgy tűnik, nem sokat változott az évezredek során. Jób feddhetetlen, becsületes, istenfélő ember volt, ennek ellenére elveszített mindent, amit a birtokolt, beleértve családját, vagyonát és még az egészségét is. Habár sokszor nem látjuk, Isten hogyan tesz igazságot, vagy miért történnek velünk bizonyos dolgok – szenvedések, veszteségek – mindig van választásunk, hogyan reagálunk ezekre. Jób válasza az Istenbe vetett bizalom, sőt dicséret, áldás volt, tudván azt, hogy minden Isten kezéből jön, mindenért hálát adott.

Úgy élni az életünket, hogy nem ragaszkodunk semmihez túlságosan, és megköszönni mindent a Teremtőnek, egy egész életen át tartó kihívás!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 7,29–31; Mt 26,42;

1Thessz 5,18

„De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával.” (10. v.)

Nem is feltétlenül szükséges, hogy mérhetetlen sorscsapás történjen velünk ahhoz, hogy valami olyat mondjunk, amivel vétünk Isten és embertársaink ellen. Könnyen előfordulhat velünk, hogy, ha nem is közvetlen szidalmazás, de akár cinikus megjegyzések vagy más emberekről alkotott negatív vélemény hagyja el a szánkat. Lelkiismeretünk megvizsgálása segíthet, hogy felfedezzük ezeket a pontokat. Kérjük meg Istent, hogy emlékeztessen, mikor is volt, hogy olyan szó hagyta el a szánkat, amit nem szívesen vallanánk magunkénak vagy mikor mondtunk olyat valakiről (a háta mögött), amit nem szívesen mondanánk az illető szemébe. A cinizmus mögött pedig sokszor csalódottságból fakadó hitetlenség áll. Amint ezeket felismerjük, bánjuk meg Isten előtt imában, és fogadjuk el bocsánatát, Jézus vérének tisztító erejét!

Ajánlott igeszakasz: Jak 3,1–12, 1Jn 1,9

„És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.” (13. v.)

Ugyan Jób nem átkozta meg Istent, de ez nem azt jelenti, hogy nem volt hatalmas fájdalma. Összetörte szívét a veszteség. Ugyan a későbbiekben nem így történt, de Jób barátai először igen nagy részvéttel reagáltak: vele voltak, de hagyták, hogy gyászoljon. Néha számunkra is ez a legjobb megoldás, ha valakit támogatunk, aki hasonló helyzetben van. Ha próbálunk magyarázatot találni, vigaszt vagy tanácsot adni, vagy valamilyen formában javítani a helyzetén, az néha több kárt okoz, mint amennyi hasznot hoz. Van, hogy a szenvedőnek csak megértő fülekre vagy csendre van szüksége: a pusztta jelenlét többet ér, mint ha próbálnánk megoldani vagy racionalizálni a történeteket. Adja Isten, hogy bennünk is legyen részvétel a sírók iránt, hogy velük együtt sírhassunk nyomorúságukban. Adja nekünk az Atya, hogy a mi szívünket is összetörje az, ami az övét összetörte. Az Úr részvételének csodálatos bizonyítéka az Újszövetségben: Jézus a Lázárt siratókkal együttérezve könnyekre fakadt. Ilyen a mi Istenünk!

Ajánlott igeszakasz: Róm 12,15; Jn 11,35

„Most, hogy rajtad a sor, fáraszt? Amikor téged ér csapás, megzavarodsz?” (5. v.)

Amilyen mértékkel mérünk, olyan mértékkel mérnek nekünk is, és ahogy mi megítélünk másokat, úgy leszünk majd mi is megítélve. Könnyű ítéletet mondani valakinek a helyzete felett, míg nem kerülünk magunk is abba a helyzetbe, illetve könnyű valakit pozitív látásmódra bátorítani, ha magunk nem vagyunk vagy voltunk ugyanabban a mélységben, amiben ő. Úgy hiszem, Isten arra hív minket, hogy a szavaink és tetteink minél inkább összhangban legyenek. Ha tettél már ígéretet, amit nem tudtál teljesíteni, akkor talán érted miről beszélek. Álljunk meg egy pillanatra és vizsgáljuk meg a lelkiismeretünket. Volt olyan momentum mostanában, amelyben túl könnyelműen mondtunk ki valamit? Hiszem, hogy Jézus ezt is magára vette, és nem nekünk kell a következmények miatt bűnhődnünk, ha hozzá fordulunk.

Szeretnék bátorítani: a jelenlegi nehézséged segíthet abban, hogy a hasonló helyzetben lévők felé tudj szolgálni!

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,2; Jób 23,10

„Megéred, hogy békesség lesz sátradban, otthonodat vizsgálva semmiben sem lelsz hiányt.” (24. v.)

Isten egyik legcsodálatosabb ajándéka a békesség, amit ő ad. Ez egy nagyon egyszerű dolognak tűnik, sőt mondhatni: „nem nagy szám.” Viszont aki olyan családban él, ahol mindennapos a veszekedés, vagy aggodalmaskodás, tudja, hogy mennyire fontos a békesség! Éppen elég kihívás adódik munkahelyünkön, a tágabb környezetünkben vagy akár csak a híreket olvasva. Ezért szükséges, hogy ha hazamegyünk, valóban pihenni tudjunk. Hogyan lakozhat otthonunkban Isten békessége? Ha Isten Szentlelke szívesen látott vendég otthonunkban, ha meghívjuk őt oda. Másrészt törekedjünk békességre azokkal, akikkel együtt élünk. Még ha a családtagjaink, lakótársaink nem is hívó emberek, mi lehetünk a béke hordozói számukra. A béke egyik alapvető feltétele: beismerni a hibáinkat, bocsánatot kérni és a másiknak megbocsátani. Ez minden közeli kapcsolat elengedhetetlen része. Drága testvérem, kívánom, hogy a te “sátradban” is békesség lakozzon, amíg csak élsz!

Ajánlott igeszakasz: Fil 4,7; Józs 24,15; Ef 4,32

„Baráti szeretetre van szüksége a szenvedőnek, ha elhagyta is a Mindenható félelmét.” (14. v.)

Mindannyiunknak szüksége van barátokra és közösségre, így alkotott meg bennünket Isten, és ez így is van rendjén. Nem élhetjük az életünket magányos harcosként, s nincs abban semmi szégyen, ha segítséget kérünk. Az én életemben nem egy olyan időszak volt, amit egyedül nem tudtam volna átvészelni, szükségem volt barátaim és családom támogatására. Ugyan az idők változnak és előfordul, hogy bizonyos barátságok nem lesznek ugyanolyan erősek életünk minden egyes szakaszában, de a mai napon emlékezzünk és adjunk hálát azokért az embertársainkért, akik kitartottak mellettünk jóban-rosszban. Arra is bátorítalak: kérdezd meg az Urat, hogy van-e olyan barátod, családtagod, ismerősöd, aki nehéz időszakon megy át, akiért közbenjárhatsz, akit felhívhatsz, akinek írhatsz egy üzenetet, hogy tudja: nincs egyedül!

Ajánlott igeszakasz: Péld 17,17; Gal 6,2

44. hét

„Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jóságokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik.” (1Móz 1,26)

Mostanában sokat foglalkoztat az a gondolat, hogy úgy tekintsek önmagamra, mint aki az Isten képmása. Durva ezt így kimondani, mondjuk beállni a tükör elé, mélyen a saját szemembe nézni és hangosan ismételtetni: Te, „csomósjózsi”, Isten képmása vagy! Ijesztő ezt elsőre hallani, mert ha ez igaz (és mivel a Szentírásban van, ezért tuti igaz), akkor igen nagy gond van az önértékeléssel. Merem magam úgy látni, ahogyan az Isten is lát engem? Merem magam úgy látni, hogy az Isten önmagából, a lényegéből, valami titkot rajtam keresztül akar kibeszélni és elmondani ennek a világnak? Nekem most ez a feladat, ez a „merem”...

Csomós József

„Az Úrra bízta magát, mentse hát meg őt, szabadítsa meg, hiszen kedvelte!” (9. v.)

Azt hiszem, az egyik legnehezebb dolog az életünkben annak az egészen egyszerű ténynek a felismerése, hogy aki az Úrra bízta magát, annak le kell mondania teljesen az önmagához való jogról. Valami olyasmi ez, mint amikor egy tréningjátékon két méter magasról, merev testtel bele kellett dőlnöm az alattam álló tíz ember kezébe. Állsz fent, tudod, hogy ha egyszer belekezel, akkor egy bizonyos pontig még megállíthatod, ha jók a hátizmaid, akkor egy pontról visszajöhetsz, de ha ezen túllendültél, akkor nincs megállás. Életem legfelszabadítóbb élménye volt megtapasztalni, hogy nincs visszaút: menthetetlenül ki vagyok szolgáltatva a fizika erőinek. Eldőltem, és életem azoknak a kezében van, akik odalent állnak és el akarnak (és el is tudnak) kapni. Akinek a lelki és szellemi élete nem lendül át ezen a holtponton, az sohasem tapasztalhatja meg a Krisztus keresztjénél gúnnal elhangzó, de az Isten szabadításában bízó ember legnagyobb reménységét: Aki az Úrra bízta magát, annak Ő a megmentője!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 8.

„Így járnak azok, akik elfeledkeznek Istenről, az elvetemültek reménysége elvész. Szétfoszlik bizakodásuk, bizodalmuk olyan, mint a pókháló.” (13–14. v.)

Az én nem létező csőrömet birizsgálja annak az egészen egyszerű ténynek a kérdése, hogy milyen is a pókháló, amire itt Jób könyvének a szerzője olyan egyértelmű utalást tesz. Mert Isten szava nyilván az Isten által teremtett világgal összhangban szólal meg, tehát milyenek teremtette Isten a pókot és a pókhálót? Most a „pítérpárkeres” (pókember) dilemmába nem megyünk bele, elég annyit tudni, hogy a pókhálót a pókok nem fonják, hanem egy sűrű, zselés selyem-oldatot engednek ki, amiből szálal húznak, és ez a szál a húzás és száradás során olyan átalakuláson megy keresztül, aminek a végeredménye egy vízben már nem oldódó, a folyékony kristályhoz hasonló anyag, ami akár egy kisebb madár elkapásához és megtartásához is elegendő erősségű. Tehát akkor a pókháló erős, vagy pedig egy nagyon erőtlén szerkezet? Az Istenről elfeledkező élet meddig bizakodhat? Pont addig, míg olyan erő nem hat a látszólag erős és kipróbált rendszereire, aminek már nem képes ellenállni...

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 14.

„Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartana.” (20. v.)

Ahogy a bevezetőben is írtam mostanában foglalkoztat az önértékelésnek, illetve a helyes önértékelésnek a kérdésköre. Mert ezzel egyre nyilvánvalóbb, hogy hadilábon állunk. Az sem jó, ha alá, meg az sem jó, ha fölé lövünk annak, amik valójában vagyunk. Túlértékelni magunkat éppen akkora hiba, mint az, amikor alábecsüljük. Mind a kettő valami furcsa és torz emberfélét hoz létre, aminek nagyon sokat kell szenvednie, míg végre és valójában önmagára talál. Azt hiszem nekünk keresztényeknek adott a lehetőség, hogy megmutassuk a világnak, van egy olyan út, ahol az ember nem mások fölé és nem önmaga alá pozicionálja önmagát, hanem pontosan oda, ahová való. Az Isten színe elé, ahol mindenki mással együtt van. Nem büszkén állva, hanem alázattal térdelve, tudva, hogy Ő az, aki Szent, Ő az, aki Igaz, mi pedig akárhogy is igyekszünk és akarunk, de a létezésünk az Ő kegyelmétől függ és irántunk érzett szeretetéből fakad.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 19.

„Akkor szégyen nélkül emelheted föl arcodat, erős leszel, és nem kell félned.” (15. v.)

Már nem tudom melyik „Trónok harcában” volt a nagy jelenet, amikor a sokunk által méltán gyűlölt anyakirálynő – a minden gazságra képes Cersei – vezeklésként és büntetésként meztelenül kell, hogy végig sétáljon népe előtt. Nem elég, hogy csúfolják, dobálják és leköpdösik, hanem egy apáca is lépdél mögötte, aki folyamatosan ismételgeti: szégyen, szégyen, szégyen. Sokunk élete néz ki így, igaz nem mások előtt pucéran lépdelve, de mégis önmagunk előtt lemeztelenítve, folyamatosan a sarkunkban életünk egy-egy szégyenteljes eseményével, elhamarkodott szavával, megszegett ígéretével. A legszörnyűbb dolog a szégyen! Kiszolgáltatottá és sebezhetővé tesz, sokan ezért is menekülünk előle egy életen át, pedig tudhatnánk: nem lehet előle meglépni, jön velünk, jön utánunk, hol halkán, hol hangosan kiabálva: szégyen! Isten mégis azzal biztat bennünket, hogy a szégyennek, a kiszolgáltatottságnak egyszer vége lehet, ha nem menekülünk, ha nem elfutunk előle, hanem szembenézünk vele az Ő segítségével.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 26.

Reformáció ünnepe

„Tőle van az erő és a siker, hatalmában van a tévelygő és a tévelygésbe vivő.” (16. v.)

Azok, akik nem igazán értik a reformáció lényegét, sajnos a mai napig azzal ünnepelnek, hogy megemlékeznek arról a napról, amikor egy Luther Márton nevű szerzetes elindított egy folyamatot. A vicc itt kezdődik, hiszen minden megemlékezés arról szól, hogy a reformáció nem egy történelmi pillanat, amire emlékeznünk kell, hanem egy folyamat, ami ma is kell(ene), hogy tartson. Minden hívő keresztyén ember reformátor, s így a reformáció közös ügyünk és munkánk eredménye kell(ene), hogy legyen. Hiszen nem egy új egyház létrejöttét ünnepeljük, nem azt a sok politikai átrendeződést, ami akkor és azóta is ebből fakad, nem is a nemzeti anyanyelvek megszületését, hanem azt, hogy az Egyház felismerte és kimondta, hogy az életünk, a magán és a közösségi, a szent és a profán, egyes egyedül az Élő és Mindenható Istentől függ. Tőle jön minden és mindenki az Ő hatalmában van; az is, aki ezt tudja és ezért ad hálát és az is, aki erről nem akar tudomást sem venni. Mi az Ő dicsőségére vagyunk és élünk!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 90.

„Ha meghal a férfiú, életre kelhet-e? Akkor egész küzdelmes életemen át is tudnék várni, míg csak a fordulat be nem következik.” (14. v.)

Sokan és sokat gondolkoztak már azon, hogy miért is van benne Jób könyve a Bibliában? Isten meg az ördög megegyeznek abban, hogy „kiszúrnak” az istenfélő Jóbbal, akinek oda lesz mindene: gyerek, tevék, egészség... A szenvedésnek van értelme? Hiszen a szenvedésnek kívülről egészen más teológiai kérdései vannak, mint amikor valaki nyakig benne van. Szóval kellett ez? Persze, elég sok olyan könyv van, aminek kapcsán fel lehet tenni ilyen és ehhez hasonló kérdéseket, de talán egy sincs, ami olyan szépen válaszolná ezt meg, mint a Jób könyve. Mert Jób könyve a mi könyvünk. Lehet nem ilyen színpadiasan, de kikért minket a Gonosz, s mi átadtuk magunkat neki és önmagunknak. Ez mindig szenvedés, méghozzá a lehető legnagyobb, hiszen élünk egy életet, aminek a vége mindenki számára ugyanaz: a halál. Ebben az önmagunk elvesztése feletti örök szomorúságunkban egyetlen vigasztalásunk csak az, hogy mi már tudjuk, a meghalt (fér)Fiú igenis életre kelt azért, hogy mi is életre kelhessünk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 22.

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.” (25–26. v.)

Most hadd menjek el amellett az egészen aprócska tény mellett, hogy ez a temetések „best of” (leggyakoribb) igéje, és mint minden „best of” már túl van rengeteg félre-magyarázáson, értelmi és érzelmi megerőszakoláson. Én nem temetek, így megvan az a szabadságom, hogy nem az elvesztés „élményre”, hanem a megtalálásra koncentrálok. Mert ez az ige arról szól, hogy a minden után, a nagy lezárás után, jön egy egészen másfajta folytatás. Mert az élet a testről szól, a csontokról, amibe belerakított valamit az Isten. A húsról, ami körbe veszi, s a bőrünkről, amiből kibújni – akármennyire is szeretnénk – nem tudunk. A világ erről szól, a testről, a megfoghatóról, s hiába erőszakoljuk bele a lelket és a lelkesedést, mégis érezzük a testiség valós és fájdalmas korlátait. Jób reménysége túlmutat a testen és a bőrön, ami szertefoszlik, ami megsemmisül, s ami nem kell ahhoz, hogy életünk legnagyobb és legboldogabb találkozása létrejöjjön. Meg fogjuk látni Istent, úgy, ahogy kell: színről színre!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 36.

45. hét

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld 4,23)

Ezzel az igével indított édesapám – aki egyben lelkipásztorom is – a konfirmációi felkészítőre. Ez fejezi ki számomra, hogy milyen óvó gondoskodással neveltek szüleim, tanítottak az Úrról, amíg magam is bizonyosságot tehettem a hitemről. Azóta is üzenet, atyai útravaló ez számomra. Az Úr megőríz engem fizikailag, megmenekített (80 társammal együtt), amikor leégett a kollégium, ahol laktam. Ő őrzi a szívemet és gondolataimat is, hogy róla szólhassak. Így törekszem arra, hogy az élet, az életöröm, a szavak, amelyek a szívemből indulnak ki Őrá mutathassanak.

Lengyel Anna

„Fogadd kedvesen számnak mondásait és szívem gondolatait, Uram, kösziklám és megváltóm!” (15. v.)

Ez a vers vezérelt, mikor belekezdtem az írásba, hiszen ha Róla, az igéjéről szeretnék szólni, azt nem teherem nélküle. Nem szólhatok másként, mint a szavára adott válaszként. Szívem gondolatait – ha azokat az ige indítja –, nem csak másnak mondom, hanem Őelőtte is, neki is. Ilyenkor tovatűnik a félelem, vajon hogyan fogadják testvéreink „számnak mondásait”: imádságunkat, bizonyosságunkat, vagy éppen írásunkat a Fénysugarakba. Ami az Úr előtt kedves, azt az Őt félők is befogadják. Fontos, hogy számnak mondásai és szívünk gondolatai Isten előtt legyenek, azaz kapcsolatban legyünk vele. Így ha eljönnek azok a komoly helyzetek, amikor a szavunknak súlya van, akkor azt tudjuk mondani, ami embertársainkat építi, Istent pedig dicsőíti.

A zsoltáríró a Szentháromság Istent megváltóként szólítja meg. Nekünk, akik ismerjük Őt, megindító lehet ez a zsoltár, hogy hálából életünk és cselekedeteink ne másnak, hanem az Úrnak legyenek kedvére valóak.

Ajánlott igeszakasz: Mt 5,19

„Nem az alkotta-e őt is, aki engem alkotott anyám méhében; nem ugyanő formált-e bennünket anyánk ölében?” (15. v.)

Az Ószövetség a kor felfogásához képest irgalmas törvényeket nyújt a szolgákkal való bánást illetően, Jób szavai mégis meglepőek, hiszen a szolgálókat vagyontárgynak tekintették. Jób úgy tekint szolgálóra, mint magára, elsősorban az Úr teremtményeként, gyermekként, akiket egyenként ismer, nagy gonddal formált. Ugyan ma már a szolgaságnak ez a formája nem elterjedt (kizsákmányolás még sajnos van), de vannak emberek akik ránk bízottak, és tartozhatunk felelősséggel embertársaink iránt is. Ez az, amiben Jób példamutató. Az előző versben azt mondja, hogy Isten előtt nem állhatna meg, ha nem így viszonyulna szolgálóihoz. Ma ez talán a társadalom peremére szorítottak iránti odafigyelésre készítet, és arra, hogy hozzánk hasonló teremtményként tekintsünk mindenkre: az elesettekre, a meg nem becsültekre, de beosztottainkra is. Isten szeretett gyermekeként egyedül a tőle kapott, krisztusi példát követő szeretettel tartozunk társainknak!

Ajánlott igeszakasz: Róm 13,8

„Pedig a lélek az az emberben és a Mindenható lehelete, ami értelmet ad neki!” (8. v.)

A Mindenható lehelete az, ami az első embernek életet adott. Aki ezt a lehetetet adja, az adhat értelmet minden embernek. *„...bölcsé teszi az együgyűt”* (Zsolt 19,8b), mondja a hét elején olvasott zsoltár az Úr szavairól. Égető lehet a csillapítatlan tudásvágy, a céltalan keresés, emberi esetlen próbálkozás, hogy valami értelmeset hozzon létre, ha mindez Isten nélkül történik. Esetlenségünk körül homály, bábeli zűrzavar marad és nyomában rossz döntések sorozata, „bölcsködés” bölcsesség helyett. Nem hiába kért Salamon bölcsességet. A Lelke által érthetjük szavát, ami bölcsé tesz. Tisztánlátást ad, hogy felismerhessük az útját: jó döntéseket hozhassunk, megszabaduljunk a vak tapogatózás félelmétől, bátran élhessünk, és ezzel a bölcsességgel lehessünk jelen társaink életében. Nem szabad elbizakodnunk, mintha az értelem tőlünk elidegeníthetetlen valóság lenne, hanem mindenkor hálával kell tekintenünk a mindenható Atyára, akitől mindez jön.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 32,8; Péld 9,1–12

„Ki akarja elhomályosítani az örök rendet tudatlan beszédével?” (38,2. v.)

Az előző részekben Jób barátai rengeteget beszélnek Isten rendjéről, a tanról, amelyet atyáiktól tanultak. Ebben Istennek az igazságossága nagyon hangsúlyos, ezt az oldalát ismerik igazán és ezt hangoztatják. Jób már személyesebben beszél az Úrról, számára sokkal inkább valóság és mégis, még az ő istenismerete is kevésnek bizonyul. Mi emberként keressük a történések értelmét, próbálunk magyarázatot adni a világra, az eseményekre, de gyakran minden emberi magyarázat csődöt mond, mint Jób esetében. Van, ami „ok nélkül” történik. Van, ami az Úr titka, így nem is érthetjük azt. Ilyenkor hiábavaló okoskodás lehet magyarázat-keresésünk, csak eltévelyít, eltávolít az Úrtól. Az isteni rend emberi felfogása az örök rendhez képest „tudatlan beszéd”. Isten valója és az Ő teremtetett világának teljessége mellett homályos, apró töredék az, amit mi ebből fel tudunk fogni, amit rendként, igazságként emlegetünk. Ez alázatra int. Róla egyedül a vele való kapcsolat, Szentlelke által szólhatunk igazat.

Ajánlott igeszakasz: Róm 11,32–36; 1Kor 1,18–31

„Ki szállhat szembe velem úgy, hogy sértetlenül hagynám? Minden az enyém az ég alatt.” (3. v.)

Isten Jóbnak adott válaszában két olyan teremtményről beszél, amelyeket az ember nem tud befogni, mivel erősebbek nála. Ez érthető konkrétan a vízilóra (más fordításban behemót) és a krokodilra (leviatán), de lehet szimbolikus is (Ézsaiásnál a leviatán tengeri szörnyet jelöl). Utalhat arra, hogy a világban van felfoghatatlan, félelmetes, az embernél nagyobb! Ha teremtményei felett sincs mindig hatalmunk, hogyan tudnánk Őt befolyásolni. Jób pereskedése is hiábavaló. Isten válasza érzékelteti, hogy milyen parányi és tehetetlen az ember a világban. Ezt meglátni bénítóan félelmetes. Ezek után Isten feddő szava szól Jóbhoz a kiemelt vers első felében, de kiegészül azzal, ami ennek a súlyát (számunkra is) elviselhetővé teszi: *„Minden az enyém az ég alatt”*. A leviatán, a behemót és az ember is. Az Úr inti Jóbot, hogy ne gondoljon többet magáról, mint ami, de nem is hagyja bizonytalanságban, hisz minden az Övé! Ennek tudatában már nem rémisztő korlátozott emberi voltunk, hanem felszabadító. Az Úr szereti az övéit!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 8,5–10

„Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál.” (2. v. Károli)

Jób szenvedésének mélypontján úgy érzi, távol került Istentől. Retteg, mert nem látja okát a szenvedésének, így kiszolgáltatva érzi magát. Azt tapasztalja, hogy Isten bármit megtehet vele. Saját veszteségeiben megéli Isten mindenhatóságát, de nem látja abban az ő jóságát. Ez valóban rémisztő valóságot láttat, de nem az igazságot! Az utolsó versben viszont egész más helyzetből szól Jób Isten mindenhatóságáról, miután Ő már lehajolt hozzá, meghallgatta kiáltását. Tényleg elképzelhetetlen és elviselhetetlen az ember számára belegondolni Isten hatalmának nagyságába, ha nem látja azzal együtt az ő kegyelmét. Nekünk viszont már bizonyosságunk van erről Krisztus kereszttáldozata által. Ezt hirdethetjük, hogy másoknak is megadasson a megnyugtató reménység, amit Jób Isten szavai elhangzása előtt nem értett még: a kegyelemes Úr mindent megtehet! Bármit is tesz, minden a javunkra szolgál.

Ajánlott igeszakasz: Mt 19,26; Róm 8,28

„Azután eltávolította Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott a barátaiért, és kétszeresen visszaadta az Úr Jóbnak mindazt, amije volt.” (10. v.)

Vigasztaló szavak hangzanak el itt, reményt nyújtanak, hogy Isten óriási veszteség, fájdalom, betegség esetén is képes kárpótolni minket. A próbatételek hűsleges kiállása után nem marad el az áldás, sőt „kétszeres” az. Gazdagodik az ember élete általa, nem csorbít rajta a nehézség. Ugyanakkor van gyógyíthatatlan betegség, próba-tétel, ami életet követel. Feltehetjük a kérdést, hogy miért engedi az Úr, hogy például háborúban pusztuljanak el hívei, hogy keresztyéneket ezrével mészároljanak le manapság. Itt és most még nem tudjuk a választ. Azt azonban tudjuk, hogy szeretetétől semmi sem szakíthat el. Gyermeküként nem ismerünk szenvedést, amely ne lenne véges, egyetlen „csapás”-ban sem vagyunk egyedül. Sokat számítanak a testvérek, akik mellettünk vannak, de olykor Jóbhoz hasonlóan nem hat el tudatunkig az emberi vigasztaló szó. Ha teljesen magunkra hagyatottak volnánk is emberileg, maga az Úr tart számon minket!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 127,2; Róm 8,38–39

46. hét

“Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim, A miként ismer engem az Atya, és én is ismerem az Atyát; és életemet adom a juhokért.” (Jn 10,14–15)

Megvallom, ezen sorok papírra vetéséhez csupán a napi áhítatok megírása után fogtam. A hét kérdése: Büntető Istenünk van-e? – pontosabban: – Büntető Istenem van-e?

Számomra nem volt egyértelmű a válasz, sőt még most sem az. Azonban határozottan mélyültem az Ő megismerésében, és az hiszem, ez fontosabb, mint egy egzakt választ kapni. A napokban olvastam arról, hogy a préri indiánok hogyan fognak be és szelídítenek meg egy musztángot. Ezek vad lovak, nem akarnak barátkozni természetüknél fogva. A végső lázadás határáig ellenkeznek. Meg kell őket tanítani „jót akarni.” Az indiánok, úgy ismerik a lovak lelkét, mint a sajátjukat és a meggyőzés erejét használják. Meggyőzni őket arról, hogy a szelídség az ő igazi természetük. Mindezt szeretettel! Először beszél hozzá, úgy ahogy csak a ló érti. Majd mikor közel engedi magához, egy bőrszíjat tesz az állat fejére. Innentől kezdve az állaton múlik, hogy ellenszegül-e vagy odaadó. A tiltakozás fáj, az együttműködés élmény. Majd végigsimítja a paripát a fejétől a lábáig, tenyere melege azt üzeni: Nem bánthatsz mert szeretlek. Végül a paripa hűségese társa lesz az indiánnak, aki gazdája akaratát a sajátjának érzi.

„Mert nem veti meg és nem útálja meg a szegény nyomorúságát; és nem rejt el az ő orcáját előle, és mikor kiált hozzá, meghallgatja.” (25. v.)

A zsoltárt olvasva Cseri Kálmán: „Sorsfordító imádságok” könyvének egy része jutott eszembe. Annáról beszél, aki mély fájdalommal gyermekért imádkozik. A zsoltár elején Dávid, és a gyermekért esdeklő anya, hasonló lelki mélységet él meg. Észre kell venni azonban, hogy egyikőjük sem ragad meg ebben a lelkiállapotban, nem süllyedt önsajnálatba. A legjobbat tették, amit tehettek: Bementek „belső szobájukba” és ráhangolódtak éltető vigasztaló Urukra. Isten azon az ösvényen jön elém, amit én vágok neki. Ez egy kétoldalú, és aktív kommunikáció... Nekem tudnom kell, hogy számíthatok rá, tudnom kell megszólítani és kiönteni a szívem. Minél többet gyakorlom, annál kipróbáltabb és szilárdabb hitet nyerek. „Így cseréli ki Isten a szívünk tartalmát a helyes imádság által.” (Cseri Kálmán) Ismét megtörtént a csoda, Dávid lelke újra békét talál. Eltölti a szívét Atyja iránti szeretete és csak dicsérni tudja Őt. A kicserélt tartalom jobb, mint bármiféle nyugtató vagy emberi megoldás. Átváltozást hoz, és gondolatot ébreszt. Éltető szavak ezek, egy „tűzben edzett” hitű vándor szavai, aki tudja, kihez tartozik, honnan hová tart.

Mindnyájan átélhetjük ezt!

“Jó az ÚR! Oltalom a nyomorúság idején, gondja van arra, aki hozzá menekül.” (7. v.)

“Buzgón szerető és bosszúálló Isten az Úr” – mondja Náhum. Szerelmesen szerető és elkötelezett mentor – mondom én. Neked ki Isten? Ismerd meg Őt személyesen, ne csupán mások hitén, tapasztalásain keresztül formálj róla képet. Kész megmutatni magát, sőt rád vár! A mentor manapság divatos kifejezés: egy elkötelezett, empatikus, önzetlen, másoknak saját érdek nélkül utat mutató ember. Mennyei Atyánk lelkületének egy részét hordozza csupán, mégis hatalmas segítség egy ilyen vezető életutunkon. Nem szeretném beérni e földi mentorokkal, mikor vezetőm és társam lehető Ő. Egy nagy tehetségű költő, próféta Náhum. Tollából olvashatunk Ninive pusztulásáról. Istenképe szintén kirajzolódik ebben a könyvben. Ő is egy tanítvány töredékes ismerettel, aki úton van, mint ahogyan én is. Úton a „Vagyok” megismerésében, és kijelentésében. Nem az a feladatunk, hogy bizonygassuk létét, hanem hogy Őt kijelentsük. Náhum jó irányba tart, tapasztalta Urának múltbéli hűségét és hiszi cselekvő kegyelmét a jövőre nézve.

Áldásos néha megállni és átgondolni: Ki nekem Istenem, mennyit ismertem meg Belőle, honnét hová vezetett?

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 3.

“Álljatok meg, álljatok meg! – kiáltják, de senki sem fordul vissza.” (9b. v.)

A sorokat olvasva egy zaklatott, valami felé rohanó, szemellenzős, lélektelen embertömeg rajzolódtott ki előttem. Mintha csak a ma emberének hétköznapijairól írna. Vágtázni, száguldozni, cikázni, rohanni! Ösztönösen valami felé, vagy valami elől? Ilyenkor a valódi értékek, a másik ember csak útban van, akadályozó tényező. Úgy érzem, és tapasztalom, hogy most ezt a világekorszakot éljük.

“Álljatok meg, álljatok meg!” – hangzik az óvó intés, bár “a szó fülig, ha érhet, de szívig nem mehet”.

Mintha a világ ismét itt tartan: kiüresedett kapcsolatok, érték helyett érdek, és szédítő káosz. Hű Urunk mindig gondoskodik közbejáróról, aki munkatársaként üzenetét tolmácsolja. Nem hagy magunkra a lejtmenetben, utánunk nyúl, megszólít. Csapatmunka ez, hisz az örömhírthozó jön, nekem csupán meg kell látnom. A hegyeken jön, magaslaton, ehhez azonban tekintetem fel kell emelnem, fókuszváltásra van szükségem.

Gondolataimért felelős vagyok, mit engedek be és mit zárok ki, hisz ez a csirája későbbi tetteimnek. Vándor vagyok itt, úton a cél felé.

“...ruhádat az arcodra borítom, megmutatom meztelenségedet a népeknek...” (5b. v.)

Ez a Ninive végső pusztulását leíró szakasz nem egy felemelő olvasmány. Gúnyos elemekkel tarkított jövendölés. A büntető Isten képe – a közepén – számomra a drámai csúcspont. Mindig is foglalkoztatott ez a kérdés, hogy vajon Urunk ebben a világkorszakban, a ma emberével is így van-e? Büntet, mert hazug, parázna, hűtlen az ember most is. A büntetésnek célja van, nem az indulat vezérli, hanem a féltő szeretet. Óva int a nagyobb rossztól, hisz annak a fájdalma, terhe agyon is nyomhat.

Saját életemben úgy tapasztalom, hogy sokkal inkább leleplezés ez, a szerető Atya által tartott tükör. Az akarja, hogy lássak rá magamra, bűnös voltomra, hogy nélküle ki vagyok: *„megmutatom meztelenségedet”*. Kegyelem és szeretet rejlik benne. Kérdés, hogy kész vagyok-e rá, hogy lássak? Nem mások szemével nézni magam, másokhoz hasonlítgatva – az torz tükör! A hegyre tekinteni az örömhírt hozóra, aki magából alkotott, egyedinek és egyszerinek. A jó hír pedig az, hogy az Alkotó alkotását nem hagyja magára, folyamatosan dolgozik rajta, szerelemmel formálja.

Ezt tudatosítom magamban, és nem félek a büntető Istentől, mert Atyámnak ismertem meg Őt, akibe bizalmamat vethetem.

“Ha oly magasra szállnál is, mint a sas, és ha a csillagok közé raknád is fészkedet: onnan is levonnálak, ezt mondja az Úr.” (4. v.)

Abdias könyve a legrövidebb ószövetségi könyv, mindössze 21 versből áll. Jövendölés egy próféta tollából, aki az Úr üzenetét tolmácsolja. Edóm bűnhődéséről, bukásáról és Sion szabadulásáról olvasunk itt.

A hagyomány az edomiakat Ézsau leszármazottainak tartotta, éppenúgy, mint ahogy Izráelt Jákób utódainak. Edom a Holt-tengertől délnyugatra eső hegyvidéken, a Holt-tenger völgyének folytatásába eső Araba területén és a keleti hegyvidéken feküdt. Ez utóbbit Szeirnek nevezték. Az ország egyik katonai erődítménye Szela, későbbi nevén Petra, a sziklás vidék szinte megközelíthetetlen erőssége volt. Edom testvérepe, vérrokona volt Izráelnek. Harcias, kevély hegylakó nép hírében álltak, bölcsesség is adatott nekik. Pál a két testvér nép kibékíthetetlen ellentétének gyökerét és legmélyebb teológiai magyarázatát Isten tanácsvégzésében látja, amellyel kiválasztotta Jákóbot és elvetette Ézsaut s Jákób szolgájává tette. Az Úr maga hirdet ítéletet a népek között Edom ellen. A 2. v. szerint nagy volt Edom, de kicsiny lett, megbecsülést szerezhetett volna magának, de utálttá lett.

Az emberi gőg, és a körülményekbe vetett bizalom egyenes út a bukáshoz.

“Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni...” (1a. v.)

A templom, amelyből Jézus kijött, egy monumentális épület. Építőkövei 10x6 méter szélesek, ajtaja 20 m magas, és minden oldala színarannyal borított. Így mikor a nap felkelt, a fény olyan élesen tükröződött vissza rajtuk, hogy az embereknek el kellett takarniuk szemüket. Emberi kéz alkotta remekmű, ami az apostolok számára az örökkévalóságot jelképezte. Jézus jelenléte nélkül azonban csak egy kőhalom. Ő onnét nem csupán fizikálisan jött ki, hanem végleg eltávozott, kiüresítette. Ahol Ő, a Vagyok nincs, az nem csupán üres, de halott is. Máténál szimbólikus a leírás: a «kijött és továbbment» (exelthón – eporeueto) igékkel jellemzi Jézus mozgását. *“Elhagyottá lesz a ti házatok”* – mondta korábban a zsidóknak. Vele lesz egész és teljes, Tőle lesz egység és élet. Világ vége? Az amikor Ő nincs ott, az amikor nem mutatja magát. Beszédes számomra, hogy hol találják az apostolok Jézust. Egy nyugodt, nyüzsgéstől nem terhelt helyen – az Olajfák hegyén. Nem a városban sűrög-forog, nehogy lemaradjon valamiről, hanem elvonul. Ebben a békében találnak rá az apostolok, akik faggatni kezdik az ő dicsőséges eljövételéről. Jézus válaszában először Jeruzsálem pusztulásáról szól. Vajon az én életem mely területe indult pusztulásnak? Hallom –e Jézus kérdésében az ő választ is?

Íme, előre megmondtam nektek. (25. v.)

Jézus válaszát fogjuk fel buzdító jellegű üzenetnek. Előre figyelmeztet, a jeleket élénk tárja. Gondolkodásra indít, hogy lássuk meg: ezek az események egy felsőbbrendű terv részei. Ne adjanak okot az elkeseredésre, hisz a vajúdás kezdete egy új élet reményét hordozza magában. Egy időszak lezárul, új közelít. A vajúdó nő, kínok kínját éli ugyan meg, de az új élet születése feledteti a fájdalmat, amit átélt.

Mikor azonban az ember benne van a nehézben, nem látja a végét, elhatalmasodhat rajta a fájdalom, elkeseredettség, bizonytalanság. Felvetődik a kérdés: Mikor lesz már vége? Hová vezet mindez?

Isten nem akar bizonytalanságban tartani, előre felkészít és ha hagyom, el is készít. Ehhez azonban elengedhetetlen egy személyes közösség, egy bizalmi kapcsolat. Tudjon Uram velem beszélni, és én értsem a szavát, és amikor elérkezik az idő, emlékezzem arra, amit már elmondott.

Jézus eföldi édesanyja lelkülete lehet példa számomra, akiről így ír a Biblia: *“Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta.”* (Lk 2,19)

Látni, nem csupán nézni és értő szívet kapni, ez a mai napi fohászom.

47. hét

„...mert amivel telve van a szív, azt mondja a száj.” (Lk 6,45b)

Jézus Krisztus ezzel a rövid fél mondattal hatalmas feddést és tanítást ad elénk. Jómagam el is gondolkodtam azon, hogy a beszédünk mennyire elárul bennünket. Itt nem csak arra gondolok, hogy Pétert is felismerték ott a tűznél, hogy galileai (Mt 26,73), hanem arra is, hogy a szavaink megmutatják azt, akik igazából vagyunk.

Az ember élete során mindig szerepet játszik. Gyermekek, diákok, dolgozó, esetleg főnök, szülő, testvér, férj, feleség, mindegyik egy álarc, amit az ember hordoz magán. Ezekben a szerepekben élünk. De minden álarc mögött rejtezik egy igazi arc. Az egyik embert éppen ez különbözteti meg a másiktól. Ez az első, amire felfigyelünk. Nem mindegy, hogy ez a „lelki arc” torz, vagy szép. Egyedül Jézus Krisztus az, aki mind a beszédünket, és mind ezt az arcot makulátlanná tudja tenni. Az ő drága vére tisztít meg minket minden szennytől.

Azért nem mindegy, hogy hogyan beszélünk, mert a beszédünkben hordozzuk indulatainkat, személyiségünket, és nem mindegy, hogy az kinek a szolgálatában áll!

Adja a Mindenható, hogy a beszédünk Krisztuséhoz hasonlóan tiszta és egyenes legyen, szeretettel és irgalommal hirdesse az igazságot!

Rácz Gábor

„Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget kegyelmedért és hűségedért!” (1. v.)

Talán kevesen tudják, de elárulom: ez a zsoltáridézet volt a Templomos Lovagok jelmondata. Ez a rövid vers pedig szépen bemutatja az alázatosan szolgáló ember magatartását.

Sokszor úgy vagyunk a szolgálattal, hogy szeretjük, ha megdicsérnek minket. Elvégre mégiscsak mi vittük véghez a dolgokat, mi általunk épült sok ember. Ez a zsoltár azonban helyre teszi az embert, és megvédi a hívő gőgtől.

Minden áldásos cselekedet egyedül kegyelemből, Jézus Krisztus érdeméért megy végbe. Az Isten akarta, hogy az a dolog célba érjen, s bár az ember, mint munkatárs és eszköz ott van, – mert az Örökkévaló soha nem hagyja ki az embert a terveiből, – a dicsőség mindig az Övé. Hiszen Ő alkotta ezt a világot, minden az ő dicsőségét hirdeti a földkerekségen.

Mi is neki adjuk meg a dicsőséget, mert az ő kegyelme és hűsége az, ami minket megmentett a kárhozattól, és felemel minket mennyei Atyánk keblére.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 48,8–11

„És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, és sír a föld minden nemzetsége, amikor meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (30. v.)

Az Úr eljövételének idejét senki nem ismeri. Az utolsó időkben – az Úr Jézus szavai szerint – nagy nyomorúság és természeti katasztrófák lesznek. (29. v.)

Ilyenkor az Úr visszatérését váró ember óhatatlanul számolgat, és spekulál: „Talán pont most fog eljönni, vagy mégsem?” Nekünk azonban nem méricskélni kell, hanem úgy élni az életünket: Lehet, hogy már holnap eljön az Úr Jézus Krisztus, és meg kell állnunk az ő bírói széke előtt. Milyen élettel mennénk elé? Mi lenne az, amit akkor a szívünkben hordozva odavinnénk? Inkább ezek azok a kérdések, amiket fel kellene tennünk magunknak.

Mert Ő hatalmas erővel és nagy hatalommal fog eljönni hozzánk, nem pedig egy látszólag erőtlen gyermek képében, mint az első karácsonykor, éppen ellenkezőleg, győzelmes Úrként. Minden embernek meg kell állnia majd ennek az Úrnak a lábánál, és számot kell adnia az életéről. Te mit tudnál elmondani neki?

Ajánlott igeszakasz: Dán 7,13–14; Jel 1,7

“Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen nem múlnak el.” (35. v.)

Milyen jó ezt az igét újra, és újra hallanunk. Olyan ígéret áll benne, ami az örökkévalóságra utal. Az emberei életben minden múló. Az ifjúság, az egészség, a szerelem, minden ilyen érzés, vagy annak tárgya egy idő után elmúlik. Isten Igéje azonban örök. Ez az Ige hangzott el a teremtéskor, hogy „Legyen... és lett” Életre hívó szó ez. Ahogyan az Atya egy szava alkotta meg a világmindenséget, úgy Krisztus szava elhív bennünket, hogy az eljövendő világ polgárai legyünk.

Ugyanakkor az ő szavaiban benne van az is, hogy a világ, ebben a formájában, meg fog szűnni. Akik azonban az örökkévaló Fejedelemhez kötődnek, azoknak nem lesz vége, mert maga mellé veszi az övéit, hogy együtt legyenek vele a menny dicsőségében.

Az Úrnál már készen van a maradandó lakásunk.

Ajánlott igeszakasz: 2Pt 3,10–13

„Boldog az a szolga, akit az ő ura, amikor hazajön, ilyen munkában talál.” (46. v.)

A Debreceni Református Kollégium belső kertjének homlokzatán ez áll: „Orando et Laborando”, „Imádkozva és dolgozva”. A keresztyén ember két ismerve ez.

Sokszor úgy állunk hozzá a munkához, hogy „más is hozzáférjen”. Abban az álomban ringatjuk magunkat, hogy hanyagságunkat, nemtörődömségünket senki sem látja.

Pedig az Úr szemei elől azok sincsenek rejtve. Tökéletesen tudja, hogy mit mulasztottunk el akkor, amikor inkább a feladatunkat kellett volna végezni. Minden munkánkat úgy kell véghezvinnünk, mintha csak az Istennek tennénk: nem hanyagul, tessék-lássék módjára, hanem úgy, hogy közben tudjam Istent dicsőíteni.

Minden cselekedetünk, munkánk, pihenésünk az ő dicsőségét kell, hogy szolgálja!

Ajánlott igeszakasz: Péld 10,4

„Éjfélkor pedig kiáltás hangzott: Jön a vőlegény! Gyertek elébe!” (6. v.)

Ez a kiáltás számunkra ígélet és bizonyosság. Jézus Krisztus minden nappal közelebb jön felénk! Ő az, aki az első lépést teszi meg a mi irányunkba.

Erre pedig a válasz egyvalami lehet: elébe menni, azaz, elfogadni Őt. Hiszen a mi Urunk ajándék a világnak. Akkoriban is sokan voltak, akik nem fogadták be őt, és ma is vannak olyan emberek a világban, akik már hallottak róla, de még nem fogadták el életük személyes Megváltójának.

Ugyanakkor a tíz szűz példázata azt is elénk adja, hogy nem lehet a döntést a végtelenségig halogatni. Az embernek egyszer számot kell adnia arról, hogy kit tart élete Urának. Milyen jó, hogy mi már tudjuk, ki az. De mi ne féljünk most még ebben a földi világban megosztani ezt a kincset azokkal, akik még a homályban botorkálnak. Mutassuk fel nekik Jézus Krisztust!

Ajánlott igeszakasz: Jn 14,6; Ef 5,14

„Aki az öt talentumot kapta, vállalkozásba kezdett, és további öt talentummal gyarapodott. Hasonlóképpen akinek kettő volt, az is másik kettőt szerzett hozzá. Aki pedig az egyet kapta, elment, elásta azt a földbe, és elrejtette urának pénzét.” (16–18. v.)

Hogyan bánunk az Istentől kapott ajándékokkal? Igyekszünk befektetni, kamatoztatni, vagy úgy vagyunk vele, hogy elássuk, és ha jön egy szűkösebb idő, akkor majd elővesszük?

A befektetés mindig kockázatos. Oda kell rá figyelni, erőt és időt vesz el az ember életéből az, hogy felügyelje: jól döntött-e. Viszont nagy az öröm akkor, ha egy befektetés sikeres.

A talentumok példázatánál is ugyanez a helyzet. Az Istentől kapott ajándékainkkal élni kell! Nem tarthatom meg önkényesen magamnak, és nem is tékozolhatom el. Nem kevesebb, mint egy egész élet áll a rendelkezésünkre, hogy ezeket a talentumokat úgy forgassuk, hogy azzal Isten dicsőségét szolgáljuk.

Ezért nem mindegy, hogy miként bánunk azokkal az ajándékokkal, amelyeket az Úrtól kaptunk.

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,6

“Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok engem, mezíten voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.” (35–36. v.)

Jézus Krisztus tanításában mindig különös érzékenységgel beszélt a szegényekről és elesettekről. Azokról, akiket a kor társadalma egészségügyi állapotuk, vagy viselt dolgiai miatt kiteszített.

Ő képes volt felkarolni ezeket a társadalom szélére sodródott embereket. Isteni erejével gyógyított, ördögöt űzött, halottat támasztott fel és enni adott sokaknak.

A mi keresztyéni küldetésünk ebben nem változott. Felelősek vagyunk a másik emberért! Mondjon bármit is a világ, nekünk szívünkön kell viselnünk az elesettek sorsát. De elsősorban azt kell ezeknek az embereknek megmutatni, hogy Jézus Krisztusra van szükségük. Ha engedik, hogy Krisztus belépjen az életükbe, akkor az örök élet mellett, amiről már ebben a földi életben is bizonyosságot szerezhetnek, megkapják azokat a földi javakat is, amire feltétlenül szükségük van.

Mi pedig nem legyünk restek testvérként odaállni a másikhöz, és támogatni őt a nehézségek idején!

Ajánlott igeszakasz: 5 Móz 24,6–22

48. hét

„Az ÚRra nézek szüntelen; nem rendülök meg, mert a jobbam felől van.” (Zsolt 16,8)

Az Úrra nézni gyermeki hit abban, ami a Bibliában megíratott. Így lehet megismerni azt, hogy milyen Isten és milyen az ember (tisztasággal szemben a bűn szennye), hogy az ember ebből a szennyből hogyan szabadulhat (kegyelem és megváltás), és hogy utána mire törekedjen (bűnből a szentségbe). Az ige ismerete alázatra tanít.

Ha az Úrra nézünk, akkor a cselekedeteink is az ígétől függenek. Ami kicsit az ígéből és a tiszta igehirdetésből megértettünk, azt vigyük át a gyakorlatba egyéni és közösségi életünkben. Így épül Isten országa a Szentlélek által, el nem felejtkezve a keresztről, az Igéről, Krisztusról.

Lupsea György és Éva

„Hatalmasan cselekedett velünk az ÚR, ezért örvendezünk.”
(3. v.)

Az Isten nélkül élő ember azt tapasztalja, hogy békétlenség, végtelen gőg, hamisság, tisztátalan vágyak töltik be az életét. Ez addig tart, amíg Isten az örömmüzenettel bele nem nyúl az életébe. Ekkor megérti, hogy Istent nem ismeri, hanem ellenséges Vele és a Benne hívőkkel szemben. Miután azt is megérti, hogy Istenre van szüksége, és elhiszi, hogy Krisztus áldozatáért Isten kész megbékélni vele, élete új vágányon folytatódik tovább.

Jól példázza ezt a változást Isten népének a visszatérése a babiloni fogságból, ahova bűneik miatt jogosan kerültek. Előzőleg számtalanszor megtapasztalták már Istennek feléjük áradó kegyelmét, ezért a közelségére vágytak. Ha az Istennel való kapcsolatban törés van – és ilyen mindig előfordul, – akkor a hívő ember is kiszárad. De Isten nem hagyja el azokat, akik Rá építik az életüket és bízhatnak Benne.

A grádicsok énekében Isten népe lépett egyet a feléje lépő Isten felé. Mindig ez a sorrend – Isten lép az ember felé, és az ember következik a válasszal. Isten a kereszten „lépett” hatalmasan az ember felé.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 14.

“Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – így szól Istenetek.” (1. v.)

A Biblia Istene szent, makulátlan, tiszta, bűntelen, aki előtt a bűnbeesett ember nem állhat meg. De Isten irgalmas és kegyelmes is, aki szeretettel fordul az ember felé Krisztusért. Isten prófétáinak így, ebben a látszólagos ellentmondásban kellett és kell hirdetniük üzenetét, ahogyan Ézsaiás is tette. Eddig a szakaszig ítéletét szölte, innen az irgalom hangja szól. Mindkettőre szükség van. Ítéletére is, mert ezzel gyermekeit és a Benne nem bízókat is szembesíti azzal, hogy életbevágó szükségük van Krisztusra.

Az Isten itt is megszólaló irgalmának alapja az, hogy Ő kegyelmmel teljes Isten. Ez a hívők nagy vigasztalása, ami erőt ad nekik a szent életre való törekvéshez, hogy bár a bűnre való hajlamuk változatlan, Krisztus áldozatáért Isten mégis megbocsát.

Jézus földi élete, cselekedetei együtt mutatják Isten szentségét és irgalmát. Ezt leginkább a keresztt bizonyítja: Isten szentsége miatt nem nézhette el az ellene fordult ember bűneit, de szeretete folytán értük a legdrágábbat, saját Fiát áldozta fel.

Ajánlott igeszakasz: Róm 3,21–26

„Hát nem tudjátok, nem hallottátok, nem hirdették nektek eleitől fogva, és nem értették meg veletek, hogyan vettetett alap a földnek?” (21. v.)

A Biblia önmagában bizonyítja Isten irgalmát. Az, hogy szól az emberhez, jelzi, hogy Isten nem mondott le róla végképpen. A Bibliában bemutatkozik az embernek, szembesíti őt elveszett állapotával, kijelenti, hogy szabaddá készített neki, és hogy miben is áll ez.

Isten ebben a néhány versben is beszél magáról, és érzékelteti, hogy hol van teremtményének, az embernek a helye. Nem az ellene való lázadásban, amire bűnös természetű hajlik, hanem az alázatban.

Ezt hirdeti Isten a bűnbeesés óta. Ennek az üzenetnek az átadására küldte a prófétákat a régi és a mai időkben, és minden hívő embert. Ahogyan erre vonatkozó parancsát a tegnapi szakaszunkban is olvashattuk. Az üzenet világos, joggal kéri számon Isten az embertől: „Nem tudod, nem hallod, nem érted?”

Ahogyan Isten a földnek a teremtésben szilárd alapot vetett, úgy az egyetlen biztos alap Krisztus, mégpedig az, hogy az ő áldozatáért elengedi az ellene lázadó embernek bűnei büntetését.

„Emeljétek föl szemeteket a magasba, és lássátok, ki teremtette azokat! Ő, aki előhossa seregüket szám szerint, nevén szólítja mindnyájukat, nagy hatalma és ereje miatt egyetlen híjuk sincsen. (26. v.)

Miért érdemes a tekintetünket magunkról – akit természetünk szerint mindennél jobban szeretünk és mindenkinél nagyobbra tartunk – a Teremtőre fordítanunk? Azért, mert Isten senkit nem hagy elkárhozni azok közül, akit kiválasztott. Aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, azok közül senki sincs, akit ne üdvözítene és ne ajándékozna meg örök élettel. Így gyűjti és építi Egyházát.

Azután akit Ő elhív, azokat ismeri is. Tudja nehezeiket, örömeiket. Tudja a terheiket is, mindenkiét. Behívja őket a szolgálatába. Nincs senki, aki ne kapott volna feladatot, amit tehet Krisztus ügyéért. Lehet nehéz a szolgálat, de Ő erejüket megsokasítja, és akinek nincs hozzá bölcsessége és kér tőle, annak szemrehányás nélkül ad. Az utolsó báránycájáért is elmegy, hogy kiszabadítsa. Nincs erő, ami ezt megakadályozza. Nincs emberi hatalom, sőt, a Sátánnak sincs rá hatalma, hogy Krisztus követőinek üdvösségét meggátolja, még ő sem szakíthat ki senkit Jézus kezéből.

Igen, ekkora hatalma van a keresztnek és a róla szóló jó hírnek.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 121.

„Ki tette, ki vitte végbe ezt? Ki az, aki kezdettől fogva létrehívja a nemzedékeket? Én, az ÚR vagyok az első, és az utolsókkal is én vagyok.” (4. v.)

Az Istentől elfordult, a bűn által megromlott emberiség nem képes, nem is akar Isten jóindulatába visszakérülni, és ez halálos veszélyt jelent számára. Isten végtelen irgalmában kiválasztotta a zsidó népet, mert elhatározta, hogy abból a népből hozza a szabadító Jézus Krisztust. Ószövetségi népének az is feladata volt, hogy a környező népeket megismertesse ezzel az egyetlen igaz Istennel. A pogányok nagy többsége Istent és az ő népét mégis semmibe vette, és ragaszkodtak saját isteneikhez, a bálvány istenekhez.

Így van ez ma is. Az örömmüzenet továbbadása ma is feladata, sőt a legfőbb feladata Isten gyermekeinek. Ma is hirdetniük kell Őt azok között, akik ellenségesek Krisztussal és az ő népével. Isten nem akarja kivenni az övéit a világból, ott kell élniük, dolgozniuk és bizonyosságot tenniük, hogy az emberek megismerjék elveszettségüket és a szabadulás útját.

Isten igéjével erősíti népét, Ő bátorítja őket szolgálatukban, aki az Alfa és az Ómega, a kezdet és az vég.

„Mert én vagyok URad, Istened, aki fogom jobb kezedet, és azt mondom neked: Ne félj, én megsegítelek!” (13. v.)

Isten végtelenül szereti az övéit. Messsiási ígéletét Isten Jézus Krisztusban beteljesítette. Jézus volt az a Szolgája Istennek, aki az ő ügyét győzelemre vitte. Áldozatát követően Isten feltámasztotta és felmagasztalta Őt, nevét minden név fölé emelte, és minden térd meg fog hajolni előtte.

Aki hisz ebben a Szabadítóban, az Úr Jézus Krisztusban, az megtapasztalja a világban azt, hogy Isten ellen szövetkeznek a pogányok. Isten népe ellen fordulnak, őket gúnyolják, velük ellenségesek, ami sokszor fizikai bántalmazásban is megnyilvánul. Így volt ez az ószövetségi időkben, és így van ez most is, és a Biblia tanúsága szerint így lesz a jövőben is.

Isten ezt az istenteleneknek kiszolgáltatott népet védelméről biztosítja. A félelmet szavával űzi el, és erőt is az evangéliummal ad számukra. A Messiásért, Krisztusért bocsátott meg ezeknek az embereknek. Semmilyen érdemük nincs, mégis örök életet, boldogságot, üdvösséget ígér és ad nekik, biztatja őket útkon.

Isten végtelenül szereti az övéit.

Ajánlott igeszakasz: Mt 11,28–30

„Hadd lássák, hadd tudják meg, hadd vegyék észre és értsék meg mindnyájan, hogy az ÚR keze művelte ezt, Izráel Szentje teremtetten ezt!” (20. v.)

Istenünk dicsőséges Isten. Akármi történik is, az ő dicsősége növekszik. Amit ígért, az meglett. Akár rossz, akár jó. Ő szuverén Úr a látható és láthatatlan világ, a történelem, a mindennapok fölött. Ő szent, de kegyelmes Úrként dicsőíti meg magát. Engedetlen volt népe? Büntetése utolérte. Nyomorúságba jutott? Ellátta minden földi jóval. Nehéz helyzetében hozzá kiáltott? Szabadítót küldött érte. A világ rabságába került? Próféta érkezett az Úr üzenetével. Engedelmes volt iránta? Öröm és békesség költözött népe közé.

Mindez árnyéka volt a tökéletes Szabadítónak, mert vele érkezett meg az igazi jó, a valódi szabadulás. Pedig kézzel tapintható a bűn, a nehézség, a világ vonzása, a Sátán hatalma. De Jézusért, áldozatáért mindezekből megszabadít Isten. Megajándékoz kegyelemmel, bűnbocsánattal, örök élettel, Szentlelkével, békességgel, örömmel. Ígéretei maradéktalanul beteljesülnek Jézus Krisztusban, és az ő második eljövételében. Legyen örök hála és dicsőség érte a Szentháromság Istennek!

Ajánlott igeszakasz: Kol 1,12–20

49. hét

„De még most is így szól az ÚR...” (Jóel 2,12)

Jóel könyve az Úr napját, az ítélet napját vetíti előre. Az ember beleborzong a leírt eseményeknek pusztán az olvasásába is. Az Úr napjáról több igehely is tudósít hasonlóan rémisztő képsorokkal. Eljövételét sokan találgatják, számítgatják, de feleslegesen, mert azt az Ige nem jelentette ki számunkra. Egy azonban biztos, minden nappal egyre közelebb van!

Mégis Isten óriási kegyelme rajzolódik ki, amikor egy-egy félmondatban olvassuk, hogy *„még most is szól az Úr”*. Amíg hallható az Úr szava, addig van remény, addig van menekülési lehetőség, addig az ember megtalálhatja a Megváltót.

Ahogy Jóel „eszköz” volt Isten kegyelmének hirdetésére, így lehetünk mi is áldott eszközök, „Krisztus jó illatai” (vö. 2Kor 2,14–16) a körülöttünk élőknek.

Vankó István

„Dicsérjétek az URat mind, ti népek, magasztaljátok Őt mind, ti nemzetek!” (1. v.)

A legrövidebb zsoltár a Biblia legrövidebb fejezete is egyben, mely JHVH (Jahve vagy Jehova) dicséretére, dicsőítésére, magasztalására buzdít. (A magyarnak fordított „ÚR” szó helyén ugyanis a héberben a JHVH szó áll.) Talán még nem gondoltuk végig, hogy milyen merész dolog ez a zsoltár írójától. Ez a kb. 3000 évvel ezelőtt keletkezett két igevers, egy pármillió létszámú, egyistenhívő nép között született meg a több-istenhitet valló, jelentősebb politikai viszonytal rendelkező szomszédjai között.

A megszólítottak között minden nép ott van: a pogányok (bibliai értelemben, akik nem Jákób leszármazottai) és Izrael is, vagyis az egész lakott Föld.

A 2. versben olvashatjuk a buzdításnak az okát. Isten kegyelmessége, meg nem érdemelt szeretete Jézus Krisztusban vált kézzel foghatóvá. „Krisztus testében”, a Gyülekezetben (vö. 1Kor 12,27) pedig Izrael és a pogány népek egy új egységgé formálódhatnak. Ezért idézi Pál a Rómaiakhoz írt levélben is ezt a zsoltárt (Róm 15,11).

Istent dicsérve emlékezzünk Jézus első eljövetelére, és emlékeztessünk az Ő második eljövetelére!

„Íme, a szolgám, akit támogatok, választottam...” (1a. v.)

Ézsaiás az egyik legtöbb messiási próféciaát lejegyzett prófétája az Úrnak. Mégis a „szolga” megnevezéssel nem csak a Messiásra utalhat, hanem Izrael népére (pl. 41,8; 44,21; 49,3), Izrael népének hűséges maradékára (pl. 43,10), sőt, még arra a pogány uralkodóra, Círusra is (pl. 44,28), akit születése előtt kb. 200 évvel nevén nevezett Isten Szentlelke által. A szöveggörnyezet alapján tudjuk eldönteni egyértelműen, hogy kiről ír a próféta.

Ez a 9. vers egyértelműen a Messiásról beszél, s ezeket a verseket az evangélisták több helyen idézik, hogy rámutassanak az Úr Jézus Krisztusra, mint Aki ezeket az igéket betöltötte. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy Krisztus érdeméért az 1. vers ezen része minden újjászületett, Krisztus követőre is igaz.

Isten az, Aki kiválasztott bennünket már a világ teremtménye előtt (Ef 1,4). Az Ő támogatása, segítsége nélkül semmit sem tudnánk helyesen cselekedni (Ef 2,10), s ha ez sikerül, akkor is csak „haszontalan szolgák” lehetünk (Lk 17,10).

Legyünk ma is a krisztusi mérce szerinti „haszontalan szolgák”!

Ajánlott igeszakasz: Mt 12, 15–23

„Váltságul adom érted Egyiptomot, Kúst és Sebát adom helyetted.” (3b. v.)

Ézsaiás idejében Izrael már két királyságból állt. Ő Júdeában (déli rész) élt és tevékenykedett, de látta Izrael (északi rész) fénykorát (II. Jeroboám idején) és bukását is (asszír fogságba vitel). Próféciai mindkét országrészhez szóltak.

Jövendölései annyira pontosak voltak, hogy a liberális teológia a könyvét 3 különböző személynek tulajdonítja, s 3 főbb részre osztja. Számukra hihetetlen, hogy Istennek egy embere képessé vált erre a Szentlélek által.

Egy kevésbé ismertet szeretnék most bemutatni. Amikor Círus (Kürosz), a perzsa uralkodó hazaengedte a babiloni fogságba hurcolt zsidókat, s támogatásával elkezdtek Jeruzsálemet és a templomot újjáépíteni, akkor Egyiptom ellen vonult, s leigázta. Azonban nemcsak Egyiptom esett el, hanem a környező országok is (Seba és Kús=Etiópia). Isten, a történelem Ura, ezeket az országokat nem egyszerűen ajándékba, hanem „váltságdíjként” adta a perzsák uralma alá a zsidó nép megsegítéséért cserébe.

Az ábrahámi szövetség miatt, az Izraellel kapcsolatos viszonyunk ma is kihatással van életünkre, nemzetünk életére.

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 12,1–3; 4Móz 24,3–9

„Ti vagytok a tanúim, mondja az ÚR... Elöttem nem jött létre isten, és utánam sem lesz soha.” (10. v.)

Tanúnak lenni nem könnyű dolog, különösen nem ott, ahol az Úr tartja a bírósági tárgyalást, melynek tárgya az egyedül igaz Szabadító kiléte: a bálványok vagy az ÚR (JHVH).

Nekünk állást kell foglalnunk abban, hogy az Úr igazat szól vagy sem, hogy rendelkezéseit és cselekedeteit figyelmen kívül lehet-e hagyni vagy sem, valamint hogy Ő ideiglenes vagy örökkévaló.

Ma, a XXI. században van olyan közösség (szekta), aki nevében hordozza, hogy ők az Úr Isten, „Jehova” tanúi. Szekta, mert tagadja a Biblia egyik alapvető tanítását, hogy Jézus Krisztus a testet öltött Úr Isten (JHVH). Ugyan „Isten Fia”-ként említik, de teljesen mást értenek alatta, mint az Ige. Az ő „teológiájuk” szerint Jézus Mihály arkangyal. Ha olyan igeverset hozunk fel nekik, mint az Ézs 9,6, amelyben „erős Istennek” nevezik, akkor elkezdene „alsóbb rendű istenről” tanítani.

Most olvasd el még egyszer ezt a verset! Ha az Úr Isten (JHVH) igazat szól, akkor ezzel a verssel cáfolta meg egy XXI. századi szekta téves alapállítását, fedte fel bálványát!

Adja az Úr, hogy valóban tanúi lehessünk, de ne a hamisságnak, hanem az igazságnak!

„Íme, én újat cselekszem... utat készítek a pusztában, és folyóvizeket fakasztok a kietlenben” (19. v.)

Ebben az igerészben arról olvasunk, hogy Isten megsemmisíti Babilont Izraelért. Párhuzamot von a kb. 500 évvel korábban történt Egyiptomból való kivonulással. A leírásban azonban érezzük, hogy ez azon is túlmutat majd.

Isten cselekvő Isten, s amikor Ő cselekszik, akkor a valótlan valósággá válik, a lehetetlen lehetségessé. Mindebben az a csodálatos, hogy áldásait nem csak azok élvezik, akikkel cselekszik, hanem mindazok, akik a közelben élnek (nem ellenséges indulattal).

Az újjászületés pillanatában, az emberben is újat cselekszik, a kőszívet eltávolítja, s hús szívet ad helyette az Ő Szentlelkével együtt (vö. Ez 36,26). Szíve, – mely nem csak önmagában volt halott, de a halált tudta csak nyújtani, mint a puszta – élettel, s éltető tartalommal telik meg.

Ez nem rejthető el! A hívő ember nem tud – nem mintha akarna – elbújni. Látják, mint a hegyre épített várost (vö. Mt 5,14).

És ennél is fontosabb, hogy vonz! Na, de nem önmagához, hanem az „éltető forrás”-hoz, az Úr Jézus Krisztushoz. Úgy legyen, ma is!

„Én, én vagyok, aki eltörlöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!” (25. v.)

Az ember szájalomra méltó bűnös, aki nem tudja értékelni a kapott szeretetet. Isten a meg nem érdemelt szeretettel, a kegyelemmel fordul minden egyén felé. Ezért az ember nem tehet semmit, csupán „koldus kezeit” nyújthatja ki, hogy elfogadja.

Isten azonban szent Isten, Aki a bűnt büntetés nélkül nem hagyhatja. Az Úr Jézus Krisztusban testet öltött, magára vette a büntetést, és annak súlyát. Hogy bűneim, bűneid mennyire súlyosak voltak, s mi volt az ára, azt az evangéliumokból elolvashatjuk: Isten patakokban hulló vére, mert a bűn jóvátétele nem más, mint a bűneinkért szenvedő, meggyilkolt Isten ...

Ezt senki emberfia nem tudná megtenni, ezért ajánlja fel Isten minden ember számára ingyen, de tudjuk, hogy egyáltalán nem olcsón! Ezért nem juthat be mindenki a mennyek országába csak az, aki ezt hittel megragadja, mert Isten az Áldozatra tekint, melyet az emberért meghozott.

Annak az embernek pedig vétkei – legyen a múltban, jelenben vagy jövőben elkövetett – az újjászületése pillanatától megbocsáttattak, s a tenger mélyére kerültek (vö. Mik 7,19).

„Aki hamuban gyönyörködik, azt félrevezette megcsalt szíve...” (20. v.)

Talán megmosolyogjuk, hogy az ókorban milyen buták is voltak az emberek, akik fémből vagy fából készült isteneket imádtak. Ézsaiás rámutat, hogy milyen gyenge lehet az az élettelen bálvány, amelynek készítője elfárad (12. v.); egyik felét ételkészítéshez használják, másik előtt leborulnak (19. v.).

A mondanivalója pedig a XXI. századi emberre is jellemző. Ma is van olyan dolog az ember életében, amit az egekig magasztal, imád, de ha úgy alakul, szolgálatába akarja állítani, s parancsolni akar neki. Ez a bálvány!

Ha az életünkre gondolunk, nem ilyen bálvány valamelyik **szerettünk**? „A tűzbe mennék érte”, de tegye azt, amit mondok. Az **egészség**? Ha probléma van vele, nincs az a pénz, amit meg ne adna az ember, hogy meggyógyuljon – ezt még az ördög is tudja (Jób 2,4). Miközben ha van, akkor nem értékeli, s hajlandó olyan élethelyzetekbe keveredni, ahol kockáztatja azt. A **pénz**? Mennyivel többet hajtasz, hogy „jobban menjen a szekér”, mint ami a szükséges megélhetéshez kell? S mégis mire szórod el a pillanat hevében? Tudnánk mi is folytatni a sort...

Uram add, hogy csak Benned gyönyörködjünk!

50. hét

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt!” (Zsid 4,15)

Az elmúlt hónapok szolgálatairól tennék most bizonyosságot. Gyülekezeti rétegalkalmak mellett az ifjúság lelki életét pásztorolom. Ez így együtt sok időt és energiát emésztett fel bennem. Hiába alakítottam úgy a beosztásaimat, hogy mindenre jusson időm, az előkészületek egyre nehezebben mentek, a felkészülésre egyre több időt kellett hagynom. Azt éreztem, ha nem készülök fel eléggé az a szolgálatok minőségének kárára fog menni. Imádkoztam nagyon sokat ezért! Hogyan csináljam? Alakítsak ki egy sorrendet, melyek a fontosabb szolgálatok? Egy darabig működött, de hamar visszakerültem a kimerültség állapotába. Kedves olvasóm, most úgy írok erről, hogy a határidőket nem tudtam már betartani. De mégis örömmel és hatalmas hálával a szívemben teszem, mert Isten használni tudta minden fáradságomat, minden készüléssel töltött percemet. Hála legyen érte örökké!

Nemes Vitold

“Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?” (13. v.)

Gyönyörűen hozza elénk az ige, a mai nap üzenetét a zsoltáros imádságában, amiben Izraelt szőlőként ábrázolja. Isten áldásaival öntözi az Egyiptomból kihozott magot, amely növekedésnek indul és szárba szökik. De még mielőtt gyümölcsei beértek volna, elapadnak az áldások, abbamarad a növekedés, leomlanak a védelemért felelős kerítések is. És beköszönt egy időszak, amelyet a sivárság, kudarc és pusztulás szavakkal tudunk talán leginkább visszaadni.

Ahogy egy nép életében nagyban, úgy kicsiben egy ember életében is eljőhet az áldások visszavonása, a lelki növekedés megtorpanása. A kérdés ebben a helyzetben az: mihez kezdünk? A mai napra elkészített üzenet a válaszban talál utat a szívünkhöz. Mert milyen érdekes, hogy maga Jézus is szőlőtőnek nevezte magát emlékeztetve minket hogy Ő a megígért mag, aki Isten Izraelre vonatkozó céljait képviselte és beteljesítette. A zsoltáros imádsága tehát meghallgatásra talált, mert amiben a nép kudarcot vallott. azt Jézus valósította meg. Bátorítson ez ma bennünket, hogy merjük szüntelen imádságban Isten elé vinni helyzetünket!

“Én mondom Círust pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!” (28. v.)

Hogyan tud engem használni Isten? Ezzel a kérdéssel vezetném be, miért is olvassuk azt a választott igeszakaszban, hogy „Círust pásztoromnak mondom”. Ez Isten természetéből ered, hogy bárki, bármilyen is legyen, az ő szabadítást munkáló eszköze lehet. Círus személye is ezt a példát tárja elénk ma. Viszont nem csak ennyiről van szó ebben a részben, hanem az ige tovább mutat ezen. Az a tény, hogy Isten százötven évvel korábban megmondta, hogy egy Círus nevű ember majd hazaengedi a zsidókat a fogságból, bizonyítja Isten kizárólagosságát. Itt érkezünk az üzenethez: Isten jelenti ki jövődölés által, hogy megszabadítja népét. Erre egyedül csak az Isten képes. Mire biztat ez bennünket? Nem kevesebbre, minthogy a mi szabadulásunk is Isten ígéretében van. Hogy ezt hisszük-e, valljuk-e, az már a mi döntésünk, de Isten ígérete ettől nem változik, hatalma nem csökken. Éppen ezért merjük elé vinni imádságban mélységeinket, mert mérhetetlenül rászorulunk az ő szabadítására, és bátran mondhatjuk, ahogy a választott nép is, úgy mi is megszabadulunk, mert az Úr hatalma kizárólagos és szeretete végtelen.

„Én alkottam a világosságot, én teremtettem a sötétséget, én szerzek békességet, én teremtek bajt, én, az ÚR cselekszem mindezt.” (7. v.)

Círus idejében nem ismerték el az Urat általánosan, de egy nap el fogják ismerni az emberek. Rá fognak döbbsenni, hogy mindaz, ami történik, Istentől van. A ige egyértelművé teszi: egyetlen Isten tartja fenn és mozgatja, a mindenséget. Ezért mondja: a világosság, mint élet; a sötétség, mint halál; a békesség, mint jólét és a baj; mint nehézség mind Istentől ered. Ő a világmindenség szuverén Ura, és minden felett övé a hatalom. Kegyelem ez, kedves olvasóm, mert, ahogy uralkodik Isten, abban biztatás és öröm rejtezik. Abban számunkra, értünk hozott győzelem van. Ne engedjük, hogy kiessünk ebből a kegyelemből, mert az ókori Izraelben sokan voltak, akik nem hitték, hogy az Úr képes megszabadítani népét és nem adtak már esélyt sem, hogy megmutassa hatalmát. És mégis megtörtént, amit Isten megígért a népnek: aki Istennel járt, megszabadult.

A mai napon adjunk hálát, hogy Istenünk munkája bennünk előbb vagy utóbb, de célba fog érni. Mert olyan Istenünk van, aki az igaságot mondja, és megtartja ígéreteit. Utána megy minden elveszett báránynak, kézen fog minden szenvedőt, és felemel minden elesetett. Irgalmas minden bűnöshöz.

*„Izráelt megszabadítja az ÚR örökké tartó szabadítással;
nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé.”*
(17. v.)

Csodálatos az igéből áradó biztatás a mai nap: „...
nem ér benneteket szégyen és gyalázat soha, soha többé”
A nép, amely Istennel jár, kapja ezt a biztatást. A hívő
nép, amely Istennek tetsző életével, az Úrhoz való ragasz-
kodásával bizonyítja, hogy nem más istenek között kell
keresni az Urat, sőt más istenekben keresni az életet:
hiábavalóság és értelmetlenség. Aki mégis így tesz, és
bálványokban keresi az igazságot, más istentől várja a
szabadulást, az megsemmisül. De ennél talán még súlyo-
sabb, ahogyan Babilon jár: Pusztulásba viszi őket az,
hogy nem ismerik az Urat.

A mai napon újra előttünk a döntés, hogy mihez
vagy kihez ragaszkodunk. Mert kedves olvasóm, Isten
mellett nem tarthatunk bálványokat! Olyan sorsra juthat
a mi életünk, mint amiről a Szentírás Babilon kapcsán
beszél. Bízunk az Úrban, hiszen ezt a biztatást kaptuk:
Örökké tartó szabadítással szabadítalak meg.

Ajánlott igeszakasz: Zsid 5, 9

„Magamra tettem esküt, igazság jött ki számon, szavam megmásíthatatlan: Előttem hajlik meg minden térd, rám esküszik minden nyelv, és ezt mondják rólam: Csak az Úrnál van igazság és erő! Megszégyenülve mennek hozzá mind, akik szembeszálltak vele.” (23–24. v.)

Isten hatalmának bizonyítéka, hogy mindaz, amit Círusról előre megmondott, igaz. Ilyen a mindenható Isten alapvető természete. Csak igazat mond és szeretetből teszi. A fogságban a zsidók számíthattak arra, hogy az Úr meg fogja szabadítani őket Círus által.

És kedves olvasóm, mit gondolsz: Vajon számíthatsz erre az Istenre? Megtapasztaltad-e már az ő hatalmát és igazságát? Égette-e már az ígéből áradó igazságos ítélet a lelkedet? Mert az Úr nem másítja meg szövetségét sem ma sem máskor. Nem kompromisszumokból teszi az emberrel, amit tesz, hanem hű marad akaratahoz, hogy megszabadítson bennünket a halál fogságából, bálványaink béklyóiból. Vajon küzdünk-e még az Isten szabadító akarata ellen? Tartsunk önvizsgálatot, hogy felismerjük, milyen indítékból kutatjuk az igazat! Még mindig a magunk erejére támaszkodunk, vagy le tudunk térdelni és átadni mindent annak, aki már oly régen a tenyerén hordoz bennünket?

„Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születésetek óta hordozok, világra jöveletek óta viszlek: Vénségeitekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.” (3–4. v.)

Az Isten, aki hatalmasabb Babilon isteneinél, felszólítja népét: „Hallgass rám!” A 3-4. vers hozza elénk ezt a biztatást. Számos helyen olvashatunk erről Ézsaiás próféciaiban, de most itt különleges hangsúlyt kap. Isten amellet, hogy törődik a népével, hordozza őket, támogatja is választottjait. Azokat még inkább, akik hozzá hűen ragaszkodnak, mert tapasztalják azt a hűséget, amivel Isten is ragaszkodik az emberhez. Már fogantatásunktól kezdve van gondja ránk a mindenható Istennek és vénségünkig, evilági életünkben sem feledkezik meg rólunk, mert az Úr figyelemmel kíséri az övét. Ennyire szereti és ennyire fontos számára az ember: Gondoskodik róla, hogy megőrizze minden bajtól. Mint ahogyan megőrizte népét és gondoskodott Izraelről is.

Adjunk ezért hálát a mai nap is, mert sokszor olyan természetes számunkra ebben a kegyelemben élni. És ne felejtsük el: nem szolgáltunk rá, nem érdemeltük ki semmivel és nincs semmink, amit ezért cserébe odaadhatnánk! Egyedül a hála az, amivel szolgálhatunk szerető Istenünknek.

„Jöjjetek ide hozzám, halljátok meg ezt! Régen sem beszéltem rejtélyesen, és mióta ez történik, én jelen vagyok. Most pedig az én Uram, az ÚR elküldött engem, és lelkét adta nekem.” (16. v.)

Círus példáján keresztül utal az ige az Isten által küldött Messiásra, aki szolgává lesz és egyszerre Isten eszközévé válik. Isten küldi, akin a Szentlélek van, így nem fog kudarcot vallani küldetésében.

„Jöjjetek hozzám és halljátok meg ezt!” Tisztán szól a mai üzenet. Jelen van az Úr! Szeretetével szól, igazságával hív magához ma is. Viszont jelenléte nem csak betölti, az eddig homályba és kétségek között tengődő lelkeket, hanem buzdít – ahogyan régen úgy ma is – mert küldetéssel bízza meg azokat, akik őt szeretik, és engedelnek akaratának.

Ebből vonhatjuk le a számunkra legfontosabb következtetést: Kedves olvasóm, nem akkor teszed jól a dolgot, ha szereted, a helyet ahol munkádat végzed, sem nem akkor, ha szereted az embereket körülötted, hanem csak akkor, ha szereted az Urat, és engedelmeskedsz neki, mert Isten csak ezután tudja rád bízni a többieket.

Nem az a jó szerző, aki szeret írni, hanem az, aki szereti az Urat.

51. hét

„Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.” (Ézs 58,11)

Pusztaságban érzem magam, ahol egyértelműek hiányaim. Ha ezt az időszakot elfogadom és vállalom, akkor máris böjtölök. Senki másra nem támaszkodhatok, csak Istenre. De ha nem így lenne, akkor sem járhatnék jobban, mint most, amikor éppen abból és annyit kapok, amennyi a mai naphoz szükséges. Mindez segít, hogy megtegyem a következő lépést hittel. De hogyan lehetséges, hogy miközben körülöttem minden sivár, Isten mégis úgy erősít meg, belülről, mintha én magam lennék az az üde kert, amire vágyom? Úgy, hogy Isten élő Isten. Ha éhes vagyok, és nincs alkalmam gondoskodni magamról, Ő ételt küldet valakivel; ha fáradt vagyok, de egy lépést még megteszek, Lelkét küldi el, hogy erőt öntsön belém. A puszta ajándék, mert megízlelhetjük benne a tiszta vizet, ami örök életre buzgó víz forrásává lesz bennünk, és az ígét, ami táplál. A puszta adottság, hiszen emberek milliói élnek a földön testi vagy lelki értelemben napról napra, és mi már ma elvihetjük nekik a felüdülést, ami örök életre szól.

Jakus Ágnes

„Szeretet és hűség találkoznak, igazság és béke csókolgatják egymást.” (11. v.)

Hiszed, hogy Isten csodálatos dolgokat visz végbe? És azt hiszed, hogy nemcsak mások életében, hanem a tiédben is?

Amikor először megtapasztaltam, hogy Isten engem is kész és képes megszabadítani, rájöttem, hogy a szorongásomat nem az ő késlekedése okozta, hanem az enyém. Megtartottam magamnak kéréseimet, pedig sietve hozzá fordulhattam volna segítségért. Ha így teszek, a legjobb helyre megyek, és azt is elismerem, hogy nem nálam van az igazság, hanem Istennél. Sebzettségemben nem a büszkeségemet táplálom, hanem alázattal tisztetem Őt, aki máris átveszi a terhem, osztozik velem a fájdalomban.

Ez a zsoltár több jó hírrel szolgál. Az egyik, hogy közel van a szabadulás. A másik, hogy Isten igazsága hozza el. Ha engedelmeskedsz Isten szavának, szeretete találkozik hűségeddel, igazsága békességet hoz a földre. Ahogy az emberré lett Krisztus, aki azonosult haláloddal, hogy részesülj feltámadása erejéből.

Fordulj ma hozzá, aki annyi mindent megtett már. Ne siess el, Isten válaszol neked is!

„Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet!”
(3b. v.)

A próféta 800 évvel Jézus Krisztus megszületése előtt megjövendölte, milyen terve van vele Istennek. Kétszer is olvassuk, hogy már az anyaméhben elhívta, és ez igaz Isten minden szolgájára. Isten jó előre tudja, hogy hozzá tartozunk, és azt is, milyen feladatra hív minket. Az ahhoz szükséges erőt is megkapjuk tőle, ám a megbecsülésünk nem az eredményen múlik, hiszen Isten eleve nagyra becsüli az ővéit, azon felül pedig gyönyörködik a hűségünkben. Persze, mi gyakran magunkra nézünk Isten helyett, akinek szerető tekintete az igazi tükör! Akárhogy is érezzük magunkat, az őszinteséggel kezdődik a helyreállításunk. Ez a tükör nem vádaskodik, hanem meggyógyít és helyreigazít. Ez volt Krisztus szolgálata felénk. Ezért a megítélésünkben az első nem a mi szolgálatunk, hanem az, hogy hozzá tartozunk. Ez a tény dicsőíti Istent, mert amit Ő tett értünk, tükrözi a szeretetét. Ha abban fürdőzöl, másra is ráragyog a fénye!

Ajánlott igeszakasz: Jn 15,1–8

„Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.” (10. v.)

Amikor közeledik a hétvége, a nagyszülők alig várják, hogy a gyerekek és az unokák hazalátogassanak. Isten is jóságos Atya, akinek a legnagyobb öröme abban telik, hogy összegyűjtse gyermekeit. Nem azért szabadtotta meg Izraelt, hogy a pusztában hagyja őket elpusztulni. De a megpróbáltatások során megismerjük Őt, és kemény szívünk feltörik. Isten ugyanis bennünk akar lakozást venni. Az út, amit bejárunk, így lesz valódi hazatérés. Fogságból szabadulóként indulunk el rajta, szinte még rabszolga-identitással, de valódi gyermekként lépjük át az atyai ház küszöbét. Mindez annak a Jézus Krisztusnak a nyomdokain lehetséges, aki elsőszülött sok testvér között, és aki átélte, mit jelent utolsóból elsővé lenni. Egyszer valóban minden térd meghajol a királyok Királya előtt. Mi már most megtehetjük, akkor is, ha éppen por tapad a lábunkra vagy a sarunk megkopott. Ugye érzed, hogy a szíved máris kezd virágba borulni?

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 1.; Jn 10,10–18

“Akkor majd megtudod, hogy én vagyok az ÚR, és nem vallanak szégyent, akik bennem bíznak.” (23b. v.)

Mi Isten gyermekei vagyunk. Ha azt gondolod, bárki uralkodhat rajtad, tudd meg, hogy Isten az Úr és Ő a te Atyád. Egyszerűen nincs nála hatalmasabb. Ha szenvedünk is, mindaz, ami kárt okozott, nem marad örökre velünk, mennie kell. Ami pedig ott kellett volna, hogy legyen, de nem volt, megérkezik. Mindezt az Úr tette értünk. Ő ad méltóságot nekünk. Nem az erős, befolyásos, népszerű, sikeres emberek szabadítanak fel és váltanak meg minket, hanem Isten. Nem ők biztosítják a jövőnk, hanem Isten. Gondold végig, kiben reménykedsz most! Ha Istenben, akkor olyan uralkodót imádsz, akinek az uralma örökké tart, aki szeret téged, és mindent meg akar adni neked, amire szükséged van. Ha nem belé, akkor kibe kapaszkodsz most? Hogyan tudnád elengedni a bálványod, és megragadni Isten kezét? Lehet, hogy újra kell kezdened, de vele megéri. Már egy nap is jobb az Úr házában, mint ezer máshol!

Ajánlott igeszakasz: Jóel 2,18–27

„Az én Uram, az ÚR megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.” (5. v.)

Isten elküldte szolgáját, hogy megváltson minket. Krisztus tudta, mi a küldetése, abban engedelmes volt, kitartott a legvégsőig, és ezért szenvedte el az igazságtalan bántást is. Bármilyen történt is, számára nem létezett más forrása az igazságnak, csak Isten. Tudta, ki az Atya, ezért azt is tudta, kicsoda Ő, a Fiú. Ezért volt ereje, hogy ne forduljon bántalmazói ellen, hanem megmaradjon küldetésében akkor is, ha éppen az ellenkezőjét gondolták róla és arról, amit tett.

Olyan Istenünk van, aki szeretetből szolgál minket, de nem azért, mert bárki megalázzhatja, hanem mert lehajol hozzánk, hogy felemelhessen. Isten országában így működik a hierarchia. Az Úr – szeret. Ez az az igazságosság, amire mindig is vágytunk. Ezért ha éppen valaki lábbal tipor, akkor is fordulhatunk az egyetlen örök hatalomhoz. Kapaszkodj Istenbe, hagyd, hogy szolgáljon feléd és meghatározza, ki vagy te! A nehéz körülmények ellenére se felejtse el, kihez tartozol, és te kinek szolgálsz!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 37.

„Bizony, megvigasztalja Siont az ÚR, minden romot megvigasztal benne. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az ÚR kertje. Boldog örvendezés hangzik majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének.”
(3. v.)

Olyan világban élünk, ahol Krisztus követőiként kisebbségben vagyunk, és ahol egyre hangosabban rágal-maznak majd minket. De nemcsak minket, hanem mindazt, ami emberi. Ami a teremtés hajnalán szép és jó volt, rommá lett, meggyaláztatott. Isten azonban olyan világot készít nekünk, ahol az ígélet gyermekei megso-kasodnak, és ahol még a pusztaság is virágzó kertté válik. Csodálatos titok ez. Nekünk addig is egy biztos fogódzónk marad: Isten szava, ami nem múlik el, nincs alávétve senkinek és semminek. Már most megkapaszkodhatunk benne, és biztosra vehetjük, hogy az általa jó előre megmondottaknak csak egy fejezete a mi szenvedésünk, nem a boldogtalan vég. Nem lett volna szükség Krisztus eljövetelére és szabadítására, ha ez a világ olyan hely lenne, ahol maradandó lakhelyünk lehet. Krisztus azonban belépett e könyv lapjaiba, és a legsötétebb kínokon átment helyettünk. Ő küzdött meg örökkévaló ottho-nunkért, amit csak Isten vehetne el tőlünk, de Ő nem fogja, sőt most is helyet készít számunkra.

Ajánlott igeszakasz: Jn. 14,1–11

„Én, én vagyok a vigasztalótok! Miért félsz a halandótól, az olyan embertől, aki a fű sorsára jut?” (12. v.)

Lejár az az idő, amíg szenvedünk földi elnyomóktól. Az igazi hatalom ugyanis örök, és csak az Úr hatalmas ilyen. Ehhez mértén kell meghatároznunk helyzetünket, magunkat. Gondolj bele: létünk mérhetetlenül nagyobb része e földi világ elmúltával következik! Tényleg az Örökkévalóban reménykedsz? Angyalseregek Ura Ő, újjáteremtő Isten, jóságos, gondviselő Atya! Tiszteld Őt, és ne áldozz rettegéssel múltó hatalmaknak! Már csodáival bizonyította kilétét, sőt, te már most megváltottja vagy! És valóban örülni fogsz, mert tényleg véget ér minden gyötrelem és kín. Nem lesz félelem, jajkiáltás többé. Szabadság, élet, táplálék, otthon, öröm, Isten közelsége – ez a mi örökségünk, és mindez valóban örökre szól.

52. hét

„Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is. De, akik az Úrban bíznak, azoknak ereje megújul; szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el.” (Ézs 40,30)

Még az év is „meglankadóban” van az utolsó egész héten. Milyen lehet a nyugdíjazás előtt egy héttel Isten „méltatlan, bár elhívott szolgája”? Csak a fáradtság, lankadás, tántorgás jellemzik jelenlegi élethelyzetét? Van-e „DE” az életében? Vannak-e életjelek, amelyek örömet és értelmet adhatnak a mának és a holnapnak is? Bizony, van. De, van bizalmam az Úrban, egyedül Benne bízok! Ezért megélhetem az erő megújulását, a sasok szárnyalásának felül nézetű perspektíváját, a meg-nem-lankadó futás örömét, az el-nem-fáradó járás csodáját. Sem nem nosztalgiázom az elmúlt ifjúság után, sem nem kételkedem a holnap felől /elég minden napnak a maga baja, de öröme is.../ és nem szeretném bepótolni azokat a helyzeteket, amelyeket az évek során „elmulasztottam”, – csak Uramat kívánom követni, az Általa ajándékozott ütemben, hálásan és örömben mindenért.

Berke Sándor ref. lp.

„Ne adjad a fenevadnak a te gerlicédnek lelkét, szegényeidnek gyülekezetéről ne feledkezzél meg végképpen!”
(19. v.)

A 12 zsoltárt szerző templomi zeneszerző, énekvezér, Aszáf Isten házában és benne a gyülekezetnek pusztulásáról kesereg. Az Urat kéri, emlékezzen meg örökségéről, a Szenthely megfertőztetéséről, az Isten gyalázásának, szidalmazásának borzalmáról. *„Pedig Isten az én királyom eleitől fogva, aki szabadításokat mível a föld közepette”.* (12. v.) Mindkét esetre emlékezik a ”tanító” és tanítványai, de az Ura is: az Isten népe szelíd gerlice lélekkel reszket a „fenevadtól”, – de reménykedik is, hogy Ura nem feledkezik meg végleg *„szegényeinek gyülekezetéről”.* Az Úr nem véglegesíti a gonosz által létrehozott romlást. A végleges állapot: az egykor szűkölködők, nyomorultak, de megszabadítottak dicsérik Isten nevét.

Így élem meg a szabadulás utáni gyülekezeti, közösségi életet?

Ajánlott igeszakasz: Máté 19,27–30

„Serkenj föl,serkenj föl, öltözd föl erődet, Sion, öltözz föl ékes ruháidba, Jeruzsálem, te szent város! Mert nem lép be ide többé körülmetéletlen, tisztátalan!” (52,1)

A büntetésből rabszolgaságba hurcolt Isten népe szabadul Ura akaratából. A fogság kábultságot, meggyengülést, nyakbilincset, közönséges, bemocskolt lelki állapotot hozott. Mindebből a babiloni fogságból való szabadulás jelenti a por lerázását a ruháról, az ékes ruhába való öltözést, a pogányság fertőzése nélküli, tiszta életmódot. Jeruzsálem, – a békesség alapja, városa,– ismét „szent város” lehet. Semmi fertőzés nincs, ami az Istennek való elkülönítést megtörné. A békesség olyan ékes ruha, a felöltözött erő olyan hatalom, amely a felserkenő, ébredő Isten népét jellemzi. És kíváнатossá is teszi. Csak a megtisztított, az ékes, ünneplőbe öltözött Sion – közösség –, tud hitelesen ünnepelni Urával, Szabadítójával.

Ebben az ünneplésben vagyunk teljességgel, testvéreim.

Ajánlott igeszakasz: Mt 20,1–16

„Ujjongva énekeljetek mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert megvigasztalta népét az ÚR, megváltotta Jeruzsálemet!”
(9. v.)

Sok a témája Isten éneklő népének. Nemcsak Jeruzsálemről, a szent városról lehet dicsőítést zengeni, túlsorduló örvendezéssel, – lehet a lerombolt állagáról, a pusztulása okairól, a bűnös félrelépésekről, és azok önmegváltó helyreigazítási kísérleteiről, kudarcélményeiről is búsan énekelni... Lehet szólni a nép Urának megvigasztaló szeretetéről is. Vagy a megváltott Jeruzsálemről, mint az ujjongó ének motivációjáról. Ne kényszerűségből, kelletlenül, mogorván motyogjak az Úrról, a Vigasztalóról, a Megváltóról, a Gondoskodóról. Ez akkor lesz csak hiteles ének, ha a szabadításnak személyes átélője vagyok. Egyébként hamisan szól a legjobban megkomponált dicsőítés, ujjongás is. Erről soha se feledkezzek meg!

Ajánlott igeszakasz: Lk 1,68–79

Karácsony 1. napja

„Hatalmas dolgot cselekedett karjának ereje által...”

(51a. v.)

„Leszállt az ég dicső Királya, közénk az üdvnek hajnalán...” Mert Mária a megváltó, szabadító Király édesanyja, már várandóssága idején dicsőítő himnuszt énekel megtartó Istenének. Ő személyesen megtapasztalta, hogy mit jelent az, ha Isten rátekint *”szolgálóleánya alázatos voltára”* és nagy dolgokat tesz vele életében a Hatalmas. De azt is meglátta, – mintegy prófétai tisztánlátással – hogy Isten a közösség, az emberi társadalom szintjén is óriási erővel rendez át osztályokat, népeket. Éhezőket tölt be javakkal és a kisemmizetteket is felkarolja, pártfogolja. Akár csak népét, Izráelt, amelyet ígérete szerint nem hagy el, hogy irgalma az Őt félőkön megmaradjon nemzedékről nemzedékre. E Szabadító Úr születésének ünnepén, minderre emlékeztet a királyi pompát mellőző betlehemi barlangistálló szerénysége. Csak így tud karácsony áldott, szentséges, valóságos ünnep lenni az üdv népe számára.

Ajánlott igeszakasz: Mt 1,18–25

„Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint békességben, mert szemeim látták a te üdvösségedet...” (29–30. v.)

Simeon nevének jelentése: meghallgatás. Eszerint, a várakozása beteljesüléssé lett. A várakozási szolgálat célba jutása az, ha az Úr szolgáját akkor bocsátja el/engedi el, ha látták szemei a Békesség Fejedelmét, az Üdvözítőt, az üdvösséget. Ez az igazi adventi beteljesedés: a karácsony. Karjában tarthatta a Gyermeket, a sok, éppen akkor a templomba felvitt, bemutatott, 40 napos csecsemő közül ráismert az Egyetlenre. Nagyszerű dolog meglátni a *„minden nép szeme láttára”*, a pogányoknak megvilágosítására, Izráelnek dicsőségére elkészített üdvösséget. És nem abban látni az életcél beteljesedését, hogy milyen gazdagságot hagy maga után, vagy hogyan tudja tompítani az öregedés, vénülés gyengeségeit, fájdalmait, szenilitását... A Várva-várt szívére zárása, a várakozó legfőbb öröme. Beteljesült Ünnap.

Ajánlott igeszakasz: Lk 2,21–40

„Jóllehet a mi bűneinkért kapott sebeket, a mi vétkeinkért törték össze. Őt érte a büntetés, hogy nekünk békességünk legyen, és az Ő sebei árán gyógyultunk meg.” (5. v.)

Ahol karácsonyt ünnepelnek, ott felmerül az Érkező jöttének a célja is. Érzelmösség felé hajló bébi-babusgató-sunk, de a Gyermek befogadásának próbálgatásai mögül is előjön a bűn foglya, a vétkes, a beteg, az eltévelyedett, az eltorzult arcképünk. De Jézusé is. Az utált, nem kívánatos, elhagyott, fájdalmak férfiának, betegség ismerőjének, viselőjének a képe is. Aki *”bűneinkért kapott sebet, vétkeinkért törték össze, Őt érte a büntetés...”*, hogy minket az Atya életre mentsen, hogy békességünk legyen. A bűnök büntetése nem maradhatott el, – és mi teljesen esélytelenek voltunk a megfizetésre. „Napról napra növeljük (bűn) tartozásunkat”. A probléma radikális megoldását az Atya vállalta fel: A Büntelen halállal fizet embertársaiért, a hiány eltörölve, üdvöt és örök életet nyert az ember! Jó így nézni a Gyermeket, látva Benne életünket, szabadságunkat, boldogságunkat.

Ajánlott igeszakasz: Jn 19,28–37

„Mindnyájan, mint juhok, eltévelyedtünk, mindenki a maga útjára tért, de az ÚR őrá vetette mindnyájunk vétkét.”

(6. v.)

Ismét egy kegyelmi év vége felé járunk. „Hajózni szükség!” mondták az ókoriak. Velük együtt tapasztaljuk: vannak célba jutásaink, de önerőből, a saját utunkra térve, csak célt téveszteni tudunk. Mint a juhok, ha magukra hagyattak. Borzalmas ez az önző, tévelygéses, célba-nem-jutás! Csodás az Atya megoldása: *”de az ÚR őrá vetette mindnyájunk vétkét”*. Ne csak a mi csődbe, pusztulásba rohanó, bűnös életünket vegyük észre, hanem gyönyörködjünk és örvendjünk a Fiúban nyert, megigazított Isten-fiúságban!

Ajánlott igeszakasz: Lk 15,1–7

53. hét

"Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott." (Róm 8,28)

Harmadéves református teológushallgató a budapesti Károli Református Egyetemen. Túl 22 „harcos” éven, egy pályaváltáson, egy kollégiumtűzön, és még sok minden másan, ezzel az igerésszel tudom összefoglalni, milyen reménységgel élem mindennapjaimat.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy „elhatározása szerint elhívott” és szerethetem, mert Ő előbb szeretett engem. Amikor benne van az ember a fojtó, sűrű, gomolygó füstben és (félre)veri a harangot azért, hogy mindenki megmeneküljön, akkor nehéz azt elfogadni, hogy ez is a javunkra szolgál.... Utólag látom, hogy velünk volt, megőrzött és azóta is folyamatosan gondunkat viseli. Istennel nem lehet veszíteni!

Tokodi Konrád Zoltán

"Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békeségem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad." (10. v.)

A próféta ezt az ígérést vigasztalásképpen írja a Babilonban fogságban lévő zsidóknak, akik reménytelenül elhagyatva érzik magukat. Isten szövetséget kötött velük több száz évvel a fogság előtt, hogy Istenük, és védelmezőjük lesz. Szeretete azonban sokkal több egy szövetségi rendszernél, mélysége és hevessége leginkább a legigazabb szerelemhez hasonlítható... Emberileg fel sem tudjuk fogni, mert kimondhatatlanul mélyebb és erősebb. Ilyen szeretettel van mindenki iránt, aki hisz Krisztusban, és ezt kimondta szívében. Aki ezt őszintén megtette, annak szól ez a mai ígérés: Bár mi emberek vagyunk és Isten szövetségéhez méltatlanul viselkedünk, mégsem a mi viselkedésünkhöz, hanem szeretetéhez köti szövetségét. Mindig kész megbocsátani nekünk, és ha az élet valamit lerombolt bennünk, azt kész újjáépíteni. Ez tehát a mai bátorításunk: mélyebb és erősebb az Isten szeretete minden elképzelhetőnél, és ez a pecsétje annak, hogy Vele Krisztus által örökké kapcsolatban lehetünk!

"Figyeljete rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert hűséges maradok Dávidhoz." (3. v.)

Az előző részben azt emeltem ki, hogy Isten szeretete a záloga annak, hogy az övéi lehetünk. A maiban pedig meredek kijelentést tesz: A kenyér, a tej, a bor és a víz szimbólumaival mondja el, hogy a valódi igazság Istené. A kiemelt igeverben pedig azt mondja: Az él, aki rá hallgat. Igen kemény kijelentések ezek ha belegondolunk. Nem kevesebbet állít, minthogy egy abszolút igazság van, mégpedig nála.

C. S. Lewis azt mondja, kétféle ember van: „a valódi ember, és a strucc emberi álcában.” Az közöttük a különbség, hogy a valódi ember keresi az igazságot, a strucc pedig beledugja fejét a homokba, és neki elég az, hogy létezik. Isten azt állítja, hogy nála van az igazság (Ő maga az), és csak az él valójában, aki rá hallgat. Amennyiben mi valódi embereknek tartjuk magunkat, meg kell vizsgálnunk életünket! Mi kire hallgatunk?

Isten kihív minket saját igazságunkból. Menjünk hozzá, és lássuk meg: Valóban Ő az élet adója, forrása és értelme! Elfogadod-e ezt a „kihívást”?

Ajánlott igeszakasz: Jel 22,17

"A tövis helyén ciprus nő, a csalán helyén mirtusz nő. Az Úr dicsőségére lesz ez, örök jelül, amely nem pusztul el."

(13. v.)

Egy dolgot tudok biztosan: Amennyiben mi Krisztushoz tartozónak valljuk magunkat, és keressük Őt igeolvasásban, imádságban és gyülekezetben, a 2020-as év sikeressége borítékolható. Na nem azért, mert Isten adok-kapok alapon, vagy csere módszerrel sikert ad imáinkért. Aki erre számít, nagyot fog csalódni. Ehelyett a fenti ige fog megvalósulni bennünk. Isten ismerete előtti életünkből, jellemünkből kiszaggatja a csalánt, tövist és egészen új nő: ciprus és mirtusz, melyek a szépség, és az értékesség szimbólumai. Azaz Isten az egykori céltévesztett életünkből a vele való közösségben egy igazán szép és értékes jellemet, életet alakít ki. Ezt pedig folyamatosan teszi, így jövőre jobban fogunk az Úr Jézusra hasonlítani, mint tavaly vagy tavalyelőtt. Mert Isten ígéje célhoz ér! Értékeljük hát így az idei esztendőnket és tekintsünk így a jövő évre: Isten folytatja a mi újjáformálásunkat! Ez az igazi kincs és siker, amely értékesebb, mint a tűzben kipróbált arany! Ámen.

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 3,11–18

Bevezetés Jakab apostol leveléhez

Jakab apostol levele hasonló egy prédikációhoz, mert mindazt, amit evangéliumában elmond, kivitelezni a gyakorlatban kell. Már indulásnál is a bölcsességgkérés áll, mivel enélkül Istennek tetsző életvitel nem sikerülhet. Az ember részéről ehhez kell a hit. Ezt Jakab a szilárd Istenbe vetett bizodalomban definiálja (1,6-8), mert a kísértésekben való kitartó ellenállás (1,13-18) Isten ígéje meghallásának és megértésének kivitelezése (1,19-27).

Minden embert „Isten szemével” kell nézni, azaz nem az „anyagi értékei szerint” (2,1-9). Ebben derül ki, hogy az Istenbe vetett hit „élő”, vagy csak szájbizonyosság-tétel, amit a démonok is meg tudnak tenni (2,19). Ez a „hit-kivitelezés” nem tövény-kivitelezés, vagyis olyasmi, amit az embernek azért kell megtennie, hogy Isten előtt jobb színben tűnjék fel. Nem hiába kerül szóba újra a „felülről való” (3,17) böcsesség. Csak aki felülről kapott bölcsesség-gel rendelkezik lehet „először is tiszta, azután béke-szerető, méltányos, engedelmes, jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő, képmutatásmentes” (3,17). A következő versek beszámolnak arról, mi az ami ennek a nyitottságnak útjában áll, ami az embert gátolja a teljes és egyedüli Istenben való bízásban. Kezdi azzal a vágyódással, ami bennünket a dicsőség, a gazdagság elnyerésére vonz. Jakab elsőként nevezi meg a „világ barátságát”, ami összeférhetetlen a bizalomteljes Istenhez kötöttségünkkel (4,1-10). Szorosan idetartozik annak elítélése, ha valaki Isten helyébe képzei magát (4,11 és kf.). Újabb

hit-hátráltatás a magabiztosság (4,13-17) és a gazdagságban való biztonságkeresés, ami nemcsak csalóka (5,2), hanem gyakran igaztalan kapcsolatokon nyugszik (5,4-6). A levél végül több példát is hoz a bizalomteljes istenkapcsolatra.

Törvényeskedő-e a levél felfogása?

Vannak, akik Jakab levelét törvényeskedő iratként félreértelmezik, holott éppen utolsó szavai nyomatékosítják, hogy a bűnösről ne feledkezzünk meg, hanem tegyünk meg minden emlékeztető lépést, hogy az igazságra rátaláljon. Egy-egy emberről nem bűnei tömege mond valamit, hanem válasz a kérdésre, rátalált-e ő az igaz, helyes útra (5,19).

*Dr. theol. Thomas Weißenborn,
Igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés Máté evangéliumához

Máté evangélista Jézust úgy ismerteti meg velünk, mint a rég előre megígért Megmentőt (1,22, és köv.). Jézus egész élete az Ótestamentumban leírt ígéretek mentén folyt le, a középpontban azonban nem a győzelmes király, hanem „Isten szenvedő szolgája” (26,54) áll, aki gyegeségeinket magára vette és betegségeinket hordozta (8,17). Ez a kijelentés nemcsak kulcs Jézus életének megértéséhez, hanem elutasítása mindazoknak, akik elfogták és elítélték, noha Őt mint Messiást kellett volna üdvözölniük. A konfliktus középpontja Jézus egyedül álló igénye, amit az evangélista világosan

ismételten kimond: "Dávid Fia" (9,22 és kk), melyet az Ő tettei és élete igazoltak (11,2), és amit nemcsak tanítványai hangoztattak, hanem még a démonok is elismerték, amikor „Isten Fiának” kényszerültek kijelenteni őt (8,29; 14,33).

Jézus és Isten népe:

Máté evangéliumában nyomatékosan utal a párhuzamokra, ami Jézus élete és Izráel történelme között látható: Ahogyan Izráel népe történelme kezdetén Egyiptomban tartózkodott, ugyanez történt Jézus életének kezdetén (2,13-23), majd hasonló volt a történet a pusztai úton is (4,1-11). Ellentétben azonban az ótestamentumi zúgolódó néppel, Jézus megállt a kísértésekben. A „hegy” ahol Jézus tanított, párhuzamot mutat a Sinai hegygel, ahol Isten tanította Mózeset. Jézus maga is idézi ennek, az isteni törvénynek szavait: „Hallottátok, megmondatott a régi-eknek” és állítja szembe azzal amit ő mond: „Én pedig azt mondom néktek,, (5.21 kk). Jézus isteni tekintélyével szólal meg és magyarázza, hogyan kell értelmezni az Isten által adott törvényt. Érthető, hogy „a sokaság álmélkodott tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van” (7,28 kk).

Jézus tanítása:

Máté írásában jelentős, ahogy Jézus tanításait közli. A hegyi beszéd (5-7), a 12 tanítvány kiküldése (10), a példázatok fejezete (3), az utolsó időkről és az ítéletről szóló leírás (24-25), mind meghatározott részek, amivel az első evangélium írója Jézus tanításának fontos mondani-valóit ismerteti. A középpontban azonban elsősorban Isten Birodalma áll, korának szokásos zsidó felfogásához

hűen Máté ezt az „Isten országa” névvel jellemzi. Jézusban ez jött el (12, 28), - követői ebből élnek, szavakban és tettekben erről tesznek tanúságot, - hatalmát pedig az idők végén Ő állítja majd helyre.

Az evangélium befejezése a nagy missziói parancs (28, 18-20). Habár küldetése idején a Messiás tevékenységének színtere csak Izráel földje volt, az Őt követők küldetésének színtere már az egész világra korlátozás nélkül érvényes.

*Dr. theol. Thomas Weißenborn,
Igazgató h. Marburg- Bibelseminar*

Bevezetés Jób könyvéhez

Jób könyve a szenvedésben való helyes magatartásról, a szenvedés értelméről és céljáról szól. Nem ad ugyan mindenre kiterjedő választ. De döntő a jelentősége, amikor a végén Jób Istennel találkozik. Ezzel tudja bátorítani a szenvedésbe kerülteket, mind a mai napig, hogy miként vigyék Isten elé kínzó kérdéseiket és várakozának türelmesen a megoldásig. Egyben a könyv óv és inti a szenvedéstől megkímélteket, ne igyekezzenek a szenvedők szenvedéseit elfojtani, Jób válaszában barátainak egysíkú és leegyszerűsített mondásait, magyarázatait határozottan visszautasítja.

Felépítés

A könyv egy elbeszélő keretben (1-2; 42,7- 17) majd a középrészében mondja el Jób történetét. Jób kezdetben a szenvedést csendben elfogadó ember (1,20). A harmadik résztől azonban kemény és szemrehányásokat tesz

Istennek. Ezután következik barátaival történt háromrészes vitája. Barátai előtt világos: aki szenved az bűnös is, annak vétkeznie kellett. Ez a vita-párbeszéd egy még-egyszeri ún. „tisztaság-fogadalom”-ban (29—31) fejeződik be. Jób ismét megerősíti ártatlanságát előttük és Istenhez fordul, hogy Ő adjon választ és igazolja őt. A 32-37. részben negyediként Elihu lép be váratlanul. Barátai elgondolásaira utal vissza (34,10-12), későbbiekben már mintha Isten válaszából venne indoklást, motivációt (36,22-33). Végül a 38—41 fejezetben Isten következik és kérdések formájában adja meg Jóbnak a választ – a világ, a teremtettség kérdéseire. Jób a 40,3-5 részben válaszol Istennek: Mostantól kezdve hallgatni akar. De további válaszával a (40—41) részben, még egyszer hangoztatja Isten mindenható hatalmát. A következő (42,1-6) fejezetben Jób második rövid válasza jön sorra, miután Istennel találkozott teljesen aláveti magát az Ő hatalmának. A befejező elbeszélésben (42,7-17) Isten megrója Jób három barátját, Elihuról ezután nincs említés. Jób végül visszakap mindent, egészségét, vagyonát - mindent - mértéken felül.

Összegezés

A könyv egész felépítése mutatja, hogy az igaz ember szenvedéseire nincs egyszerű válasz. Helyette Isten elfedi, eltakarja az Ő titkaiba történő betekintést, Jóbot pedig inti a saját helyzetének elfogadására. Ezt Jób miután Istennel találkozott meg is érti és elfogadja, - ez a találkozás lett meggyőző számára.

*Dr. Christoph Rösler,
a német bibliaiszövetség főtitkára
Stuttgart*

Bevezetés Náhum próféta könyvéhez

Nevének jelentése „Vigasztaló” vagy „Jahve vigasztal”. A próféta személyiségéről nincs ismeretünk. Az Ótestamentumban ezen kívül (1,1.vers) Elkos helységről sem történik többé említés. A könyv lényegében egy ítélet-hirdetés Ninivére, az asszír birodalom fővárosára. Ninivét a babyloniaiak Kr.e.612-ben el is foglalták és lerombolták. Noha Istent a könyv eleje a „Náhumköltemény zsoltárában” (1.2-8.) mint bosszúállót és megtorlót írja le, de ebben mégsem valamiféle privát bosszúállást kell vélni, hanem a megérdemelt igazságos büntetés végrehajtását. Az asszírok t.i. ítéletvégrehajtás eszközei voltak Istennek saját népére. Feladatukat azonban feleslegesen, gonoszul „túlkivitelezték”. Ninive lerombolása tehát Júdában örömmüzenetként hatott. Főellenségük megsemmisült. Izráel Istene azonban ezzel, mint a világ Ura - kinek minden hatalom alá van rendelve, - ismertette meg magát. A könyvnek ez a fő teológiai háttere; korábban - az előtte való részekben - is kiismerhető. Középpontjában Babilonia megszállásának és megsemmisítésének részletes leírása áll. A végén kitér (3,8-10.) az egyiptomi város, No-Ammon/Téba városának (Kr.e.663) leáldozására, pusztulására is

*Dr. Christoph Rösel,
a német bibliaszövetség főtítkára
Stuttgart*

Bevezetés Abdiás próféta könyvéhez

Ez a prófétai könyv az Ótestamentum legrövidebb része, mindössze egy fejezte van és 21 versből áll, amiből egyes részek Jeremjás könyvének 4,7-16 verseiben is megtalálhatók. A próféta személyéről nincs ismeretünk, csak annyi, hogy nevének jelentése “Jahve szolgája”. A könyv keletkezése röviddel Jeruzsálem lerombolását követő időre (Kr.e.587) tehető.

Jellemző a könyvre, ahogy rövidsége ellenére, több ótestamentumi témát párhuzamosan fűz össze: Így Edomnak a népekkel szemben elkövetett bűnét - és az eljövendő Úr Napját, Sion megmentését, az ország visszaszerzését – majd Isten királyi uralkodásának megjelenését.

Az Edomra kiszabott túl kemény ítélet (15b), mai keresztyén szemlélet szerint mintha túl szigorú lenne, és azt némelyek kritizálják is. De Abdiás állítása szerint ez az ítélet pontosan – hasonlóan Náhum könyvéhez - méltó és megérdemelt büntetés arra, amit Edom könyörtelenül, saját magától végrehajtott. Az említett vers centrális helyen áll és Isten igazságosságát erősíti. A könyv teljes gondolkodásmenetére ez a meghatározó, nem pedig az edomiták elleni gyűlölet.

*Dr. Christoph Rösler,
a német Bibliaszövetség főtitikára
Stuttgart*

Bevezetés Ézsaiás próféta könyvéhez

Ézsaiás működése Jeruzsálemben a Kr.e.740 és 700 körüli időkre tehető. Egy rendkívüli látomás során kapta meg prófétai elhívását (6,1-13). Izráel ebben az időben már egy északi és egy déli országrészben felosztva élt. Jeruzsálemet az északi nagy birodalom már 733-ban megszállta (7,1-9), még mielőtt azt az Asszír nagyhatalom 722-ben leigázta volna. Az asszírok a déli országrész nagy részeit is megszállták, 701-ben ostromolták meg Jeruzsálemet (v.ö. 1,8; 36-37).

Ebben a helyzetben Ézsaiás ostromozza a szociális visszaéléseket, a hitetlenséget, a bűnöket (1,1-18; 3,1kk.), figyelmeztet, hitre hív (7,9), és hírül adja a déli országrész pusztulását (1,21-31.) - ének a terméketlen szőlőskertről - (5,1-7). Ugyanakkor az egész könyvre jellemző, ahogy Isten vigasztalását és az üdvöt hirdeti. (1,18; 4,2-6). Későbbiekben már a Babiloniába Kr.e. 587-538-ban elhurcolt zsidók visszatérését hirdeti (44,21-28). De több rész is túlmutat Izráel népén és Istennek minden népre kiterjedő üdvösségét ígéri. (2,1-5; 11; 45,22 kk.; 56,1-8; vö. Mt 28,19; és Apcsel 10).

A Könyv áttekintése:

Ézsaiás könyvének tagolása egyáltalán nem egyszerű: Itélethirdetések és vigasztaló szavak, ígéretek és elbeszélő részletek váltogatják egymást. Nem mindig világos, hogy ezek közül melyik és mikor teljesedett be. Sok közülük Izráel történelme során már megtörtént, de van, ami csak Jézus eljövetelével valósult meg. Mi mai

keresztyének saját életünkben is felismerhetjük Isten ígéreteinek megvalósulását pl. (40,29-31; 41,10 vagy 42,3)-ben. Isten néhány ígéretének beteljesedése még előttünk van, mint az új ég és új föld. (Ézs 65).

Meggondolásra ajánljuk:

Ézsaiás könyvéből ismerheted meg, hogy milyen hatalmas Úr az Isten. Igéreteket tesz és azt a történelem folyamán megvalósítja. Átélnheted, átélhetjük, hogy ígé-jével személyesen hogyan szólított meg és azokat életünkben hogyan igazolta. Számunkra e könyv legfőképpen a Messiásnak (9; 11), Isten szolgájának ismertetése okán (42,1-7; 49,1-6; 50,4-9; 52,13-53,12) a legértékesebb, mivel teljesen egyértelműen mutat Jézusra.

Az Ótestamentumból Ézsaiás könyve és a Zsoltárok az, melyet legtöbbet idéz az Újtestamentum (v.ö. pld. Lk 4,16-19 és Ézs 61,1-2).

*Johannes Bauer,
München*

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnapal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Szerzőkkel és lektorokkal való koordinációban, lektorálásban, a bibliai könyvek ismertetőinek összeállításában, a javítások számítógépes kezelésében, a nyomdai szerkesztésben („tördelésben”), a címlista összeállításában közreműködtek még:

Czirbusz Endre

Miklóssy József

Miklóssy Józsefné

Nagy Zsolt

Tokodiné Baji Tímea

és még sokon mások, akik a postázásban,
a terjesztésben, szállításban vesznek részt.

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a könyvvel kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség címére (1094 Budapest, Angyal u. 30.) vagy a fenysugarak@ce-union.hu e-mail címre küldött levélben. (E most megjelent könyvecske is változott olvasóink észrevételét figyelembe véve.)

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30. Tel: 06-20-3816062

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alalpítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

DRESZKK Bibliás Könyvesboltban
Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyiregyháza, Színház u. 12.

A Fénysugarak olvasható a világhálón:

Parókia - a református portál:

www.parokia.hu

Bethánia CE Szövetség hivatalos weboldala:

www.ce-union.hu